

๐
428.240712
พ 6297

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

๓.1 พณ. 2552

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

S 362440

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2552

พาทล ร่วมใจ. (2552). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงาน
ปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ อาจารย์
ดร.วัลลภา ไทยจินดา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง กลุ่ม
ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียม จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการ
สุ่มตามความสะดวก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวแบบเน้นงาน
ปฏิบัติ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว แบบประเมิน
ตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้และแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความ
แตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนโดยใช้สถิติการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon
Matched Pairs Signed-Ranks Test)

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์
จริงมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์
จริงมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING ABILITY FOR TOURISM
COMMUNICATION OF MATTAYOMSUKSA III STUDENTS IN PHANGNGA PROVINCE
THROUGH TASK-BASED LEARNING AND REAL-LIFE SITUATION PRACTICE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

October 2009

Pahol Ruamjai. (2009). *The Development of English Speaking Ability for Tourism Communication of Mattayomsuksa III Students in Phangnga Province Through Task-Based Learning and Real-Life Situation Practice*. Master's Thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Aurapan Weerawong Dr.Wanlapa Thajjinda.

The purpose of this study was to investigate the students' English speaking ability for tourism communication through task-based learning and real-life situation practice. Ten Mattayomsuksa III students, in Phangnga Province were selected as subjects by convenient sampling.

The instruments used in this study were six task-based learning lesson plans, a pre-post speaking ability test, a self assessment questionnaire on speaking ability, a rubric-scoring form on students' learning behavior and the questionnaire on students' attitude towards studying English speaking. The data were statistically analyzed by mean scores, standard deviation and The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test.

The results of this study revealed that:

1. The English speaking ability of Mattayomsuksa III students through task-based learning and real-life situation practice after the experiment was significantly higher at the .05 level.
2. The students' attitude towards studying English speaking through task-based learning and real-life situation practice after the experiment was significantly higher at the .05 level.

ปริญญานิพนธ์

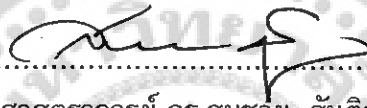
เรื่อง

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ของ

พาทล ร่วมใจ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

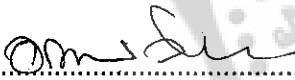
.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

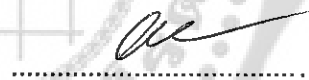
วันที่2..... ตุลาคม พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

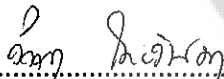
..... ประธาน

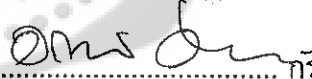
..... ประธาน

(ดร.อรพรรณ วีระวงศ์)

(ดร.อัญชลี จันท์เสมอ)

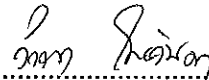
..... กรรมการ

..... กรรมการ

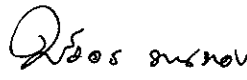
(ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

(ดร.อรพรรณ วีระวงศ์)

..... กรรมการ

(ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก ดร. อรพรรณ วีระวงศ์ ประธานกรรมการควบคุม และ ดร. วัลลภา ไทยจินดา กรรมการควบคุม ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขงานวิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง ดร. แสงจันทร์ เขมเชื้อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์ ดร. วไลพร ฉายา และ ดร. อัญชลี จันท์เสม ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจทานและแก้ไขแผนการสอน ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย และให้คำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้ รวมถึงคณาจารย์สาขาการสอนภาษาอังกฤษใน ฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชา ให้คำปรึกษา และแนะนำเป็นอย่างดีตลอดเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะครูโรงเรียนบ้านเตรียมทุกท่าน และขอใจ ผู้ปกครองและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียมทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์ทองใบ ทองภูบาล อาจารย์อังคณา ขนาดผลและ Mr. Christopher Allen ผู้ช่วยผู้วิจัยที่สละเวลาให้ความช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการทดสอบและประเมิน ความสามารถของนักเรียน ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นปี 48 ทุกคนที่ให้กำลังใจและคำปรึกษาในการ จัดทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณ พระศรีรัตนตรัย พระคุณบิดามารดา ผู้ให้กำเนิดและอบรมเลี้ยงดู ญาติพี่น้อง ตลอดจนครู อาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่สนับสนุนให้ปริญญานิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

พาหล ร่วมใจ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด.....	7
ความหมายของการพูด.....	7
องค์ประกอบของการพูด.....	7
กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด.....	8
การวัดและประเมินผลทักษะการพูด.....	10
ระดับความสามารถในการพูด.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	17
ความหมายของงานปฏิบัติ.....	17
องค์ประกอบของงานปฏิบัติ.....	18
ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี.....	19
รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ.....	20
กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	21
ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	22
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียน.....	23

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ความหมายของเจตคติ.....	23
การสร้างและพัฒนาเจตคติ.....	23
บทบาทของเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
งานวิจัยในประเทศ.....	24
งานวิจัยต่างประเทศ.....	28
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	32
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	58
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	58
ความสำคัญของการวิจัย.....	58
ขอบเขตของการวิจัย.....	58
วิธีดำเนินการทดลอง.....	59
สรุปผลการวิจัย.....	61
อภิปรายผล.....	61
ข้อจำกัดในการทำวิจัย.....	66
ข้อเสนอแนะ.....	66
บรรณานุกรม.....	68

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	75
ภาคผนวก ก.....	76
ภาคผนวก ข.....	106
ภาคผนวก ค.....	125
ภาคผนวก ง.....	131
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	155

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 รายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้.....	34
2 แบบแผนการทดลอง.....	42
3 เปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้น งานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง.....	47
4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยว ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและ การฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง.....	48
5 เปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่อง เที่ยวของนักเรียน จากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้.....	50
6 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน.....	52
7 เปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึก ปฏิบัติในสถานการณ์จริง.....	55
8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง.....	56

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง.....	49
2 แผนภูมิแสดงพัฒนาการด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้.....	51
3 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง.....	57

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีผลยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร นักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาในการโต้ตอบหรือสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ให้นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสภาพปัจจุบันทักษะการพูดกลับไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปีแต่ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริงได้ (กรมวิชาการ, 2544: 1) ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีเงิน แผลสุพัฒน์ (2541: 58) และศิริเพ็ญ มากบุญ (2541: 55-56) ที่กล่าวว่า ความสามารถทางภาษาทั้งการฟังและการพูดหรือการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับอ่อนมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาจะเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแต่ไม่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษมาใช้ได้ เนื่องจากมีโอกาสพูดน้อยมาก อีกทั้งขาดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง เมื่อเรียนแล้วไม่รู้จะไปพูดกับใคร จึงขาดแรงจูงใจที่จะใช้ภาษานอกห้องเรียน ขาดทักษะเชิงภาษาจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

ประเทศไทยมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ให้ประเทศค่อนข้างสูง ดังที่ โฉมยง โต๊ะทองและคณะ (2545: 54) ได้กล่าวไว้ในวารสารราชภัฏเพชรบุรีว่า การท่องเที่ยว (Tourism) จัดเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญประเภทหนึ่งของโลก ในแต่ละปีกิจกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้จำนวนไม่น้อยและมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สำหรับประเทศไทยการท่องเที่ยวช่วยเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนในประเทศอย่างมีนัยสำคัญ

โรงเรียนบ้านเตรียม เป็นโรงเรียนในอำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา ที่มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่สวยงามติดอันดับโลกและมีธรรมชาติที่สวยงามหลายแห่ง เช่น อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์และอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน เกาะพระทอง อุทยานแห่งชาติศรีพังงา น้ำตก และสถานที่พักผ่อนที่เป็นชายหาด โดยแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดรายได้และสร้างงานให้กับประชาชนชาวกระบุรีอีกทางหนึ่ง

ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาลด้านการท่องเที่ยวทั้งยังเป็นการศึกษาให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาในการประกอบอาชีพ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น อีกทั้งยังเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความรักในท้องถิ่นของตนเอง ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูอยู่โรงเรียนบ้านเตรียมจึงมีแนวคิดในการจัดการเรียนรู้โดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองนโยบายด้านการส่งเสริมอาชีพการท่องเที่ยวและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งจะ

นำไปสู่การศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพให้กับผู้เรียนและจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การที่จะส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น คือ การให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและมีการปฏิบัติจริง ซึ่งจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนพบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผู้เรียนให้ได้ปฏิบัติในสถานการณ์จริงวิธีการหนึ่ง คือ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) โดยเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ดังผลการศึกษาวิจัยการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพได้และสามารถเรียนรู้ประสบการณ์จากการปฏิบัติในสถานประกอบการอีกด้วย (ผจงจิตต์ สิงห์จันทร์. 2542) นอกจากนี้จากการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าการเรียนวิธีปกติ (ลัดดาวัลย์ อารัมพร. 2547)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาผู้เรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) และการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงเรียนและมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับหนึ่งแล้ว อีกทั้งนักเรียนในระดับนี้ยังเป็นวัยที่มีความกระตือรือร้นและกล้าแสดงออก ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีจิตใจที่รักและห่วงหาพันพวยากรในท้องถิ่นอันจะนำไปสู่การพัฒนาและการอนุรักษ์ทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างยั่งยืนต่อไป

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
2. เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงก่อนและหลังเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน และยังเป็นแนวทางให้ผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความสนใจจะพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ไปใช้ในการสอนของตนได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียม อำเภอกุระบุรี จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 ห้องเรียน ที่ได้รับการจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ จำนวนนักเรียน 38 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียน ซึ่งได้มาจากการรับสมัครนักเรียนที่สนใจจะพัฒนาตนเองในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและผู้ปกครองอนุญาตให้ไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง จำนวน 10 คน หากเกินจำนวนจะเลือกจากลำดับที่สมัครก่อน 10 ลำดับ เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
 - 2.2 เจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อน 2 ชั่วโมง และจัดการเรียนการสอนในคาบกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 8 ชั่วโมง รวมเป็น 26 ชั่วโมง และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยนำผู้เรียนไปฝึก ณ รีสอร์ท ร้านอาหาร และร้านขายของ จำนวน 3 ครั้ง สลับกันทั้ง 3 สถานที่ ใช้เวลาฝึกสถานที่ละ 6 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง รวมเป็น 20 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 46 ชั่วโมง

ขอบเขตเนื้อหา

การศึกษานี้ได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยเนื้อหาเพื่อการท่องเที่ยวโดยพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือ, เอกสาร, แผ่นพับและข้อมูลบน Internet เกี่ยวกับข้อมูลจังหวัดพังงาและอำเภอกุระบุรี ทิศทางและสถานที่สำคัญ การจองที่พัก การรับประทานอาหารเช้าและการซื้อของ ซึ่งมีเนื้อหาตรงตามจุดประสงค์ของการพูดเพื่อการท่องเที่ยว โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 6 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

- หน่วยที่ 1 การให้ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดพังงา
- หน่วยที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอกุระบุรี
- หน่วยที่ 3 ทิศทางและสถานที่สำคัญในอำเภอกุระบุรี

หน่วยที่ 4 ที่พักในอำเภอกระบี่บุรี

หน่วยที่ 5 ร้านอาหารและการรับประทานอาหาร

หน่วยที่ 6 การซื้อ-ขายของ

นियามศัพท์เฉพาะ

นियามศัพท์ของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจริง โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ และระหว่างการปฏิบัติงาน ผู้เรียนได้ฝึกใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมในการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยว โดยดัดแปลงรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ วิลลิส (Willis, 1996: 38-64) เอลลิส (Ellis, 2003: 244-262) และ เดวีส์ (Davies, 2000 : 196-197)

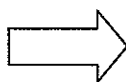
2. สถานการณ์จริง (Real-life Situation) หมายถึง สถานการณ์ที่ผู้เรียนได้มีโอกาสนำภาษาอังกฤษที่เรียนในห้องเรียนมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง

3. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการพูดให้ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดพังงา อำเภอกระบี่บุรี เกี่ยวกับการเดินทาง การจองที่พัก การรับประทานอาหารเช้าและการซื้อของในท้องถิ่นอำเภอกระบี่บุรี โดยใช้ศัพท์สำนวนที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยวัดจากแบบทดสอบการพูดก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทำการประเมินจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. เจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกทั้งที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การจัดการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
* ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการท่องเที่ยวในการปฏิบัติงานและในสถานการณ์จริง

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบการพูดเพื่อการท่องเที่ยวสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาการพูดโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ทักษะการพูด
 - 1.1 ความหมายของการพูด
 - 1.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 1.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด
 - 1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด
 - 1.5 ระดับความสามารถในการพูด
2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ
 - 2.2 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ
 - 2.3 ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี
 - 2.4 รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.5 กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 2.6 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
3. เจตคติต่อการเรียน
 - 3.1 ความหมายของเจตคติ
 - 3.2 การสร้างและพัฒนาเจตคติ
 - 3.3 บทบาทของเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. ทักษะการพูด

1.1 ความหมายของการพูด

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังต่อไปนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญ สำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ส่วนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และยังช่วยในการอ่าน การเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ได้ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540: 1-2) อวยชัย ผกามาศ (2542: 1-2) และกฤษณ์สิทธิ์ ไวกยะวณิช (2542: 2) ให้ความหมายของการพูดไว้ในทำนองเดียวกันว่า การพูด คือการใช้คำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนอง

พอลสตัน (Paulston. 1978: 1-2) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องสามารถสื่อสารในสังคมข้ามวัฒนธรรมได้ กล่าวคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่มีคำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

จากความหมายของการพูด ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารและการกระทำให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้คำพูดและหรือพฤติกรรมที่ไม่ใช่การพูดด้วย นอกจากความหมายของการพูดแล้ว องค์ประกอบของการพูดถือเป็นประเด็นสำคัญของการสื่อสารที่สมบูรณ์อีกด้วย

1.2 องค์ประกอบการพูด

องค์ประกอบการพูดมีหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวไว้ต่างๆ กัน ดังต่อไปนี้ รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540: 10 -11) และกฤษณ์สิทธิ์ ไวกยะวณิช (2542: 2) กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า การพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา สะสมความคิดที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวม เตรียมความคิดต่างๆ เหล่านั้นให้ระบบสามารถถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2. สารหรือ เนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้นจริง ๆ ควรมีการเตรียมการลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดีและถูกต้องตามกฎหมาย เช่น มีบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป เป็นต้น

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) หมายถึงสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทางและอาจรวมไปถึงโสตทัศนูปกรณ์อื่นๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

เซิร์ล (Searle, 1978: 89-95) กล่าวว่า การพูดเป็นการติดต่อสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมา ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึกหรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจหรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวพูด (Illocutionary Act) หมายถึงการแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น การทักทาย ขอร้อง ดักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบในการพูดประกอบด้วย ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร ผู้ฟังหรือผู้รับสาร อันเป็นถ้อยคำหรือประโยคที่ผู้พูดกล่าวขึ้นมาโดยมีความมุ่งหมายหรือเจตนาเพื่อการติดต่อสื่อสารของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ การพูดจึงเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน เพราะจะทำให้สามารถนำองค์ประกอบการพูดเพื่อการสื่อสารมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงต้องอาศัยการจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอน มีความหลากหลายและเหมาะสม อันจะกล่าวต่อไป

1.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ กัน ซึ่งนักการศึกษาได้เสนอไว้ ในแนวทางที่แตกต่างกัน ดังนี้

สกอตต์ (Scott, 1981: 70) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนและกิจกรรมการพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ผู้สอนควรจะบอกให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในบริบท ผู้สอนจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร

มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่ถูก และเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพร้อมๆ กัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของใช้จริง และควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอกเซียโร และบรัมฟิต (Finochiaro & Brumfit. 1983: 141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของตนเองโดยครูอาจให้คำสำคัญ(Key Words)ต่าง ๆ
6. ให้อ่านเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. ครูจัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กัน
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้โต้วาที อภิปราย และแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ในภาษาแม่แล้วรายงานเป็นภาษาเป้าหมาย
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

นอกจากนี้ สุมิตรรา อังวัฒนกุล (2537: 173) ได้เสนอกิจกรรมการอภิปรายในชั้นเรียน เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อยเพื่อหาข้อตกลงที่เป็นที่ยอมรับของทุกคนในกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์หนึ่ง (Buzz Group) ซึ่งเป็นเทคนิคการอภิปรายกลุ่มที่มีสมาชิกในกลุ่มมีจำนวน ไม่เกิน 6 คน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่กำหนดให้หลังจากนั้นกลุ่มจะตัดสินใจเลือกวิธีแก้ปัญหาจากวิธีต่างๆ

จากแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนและการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดนั้น เห็นได้ว่ามีขั้นตอนที่ชัดเจนและสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลายวิธี สิ่งสำคัญคือ การจัดกิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอในสถานการณ์หรือบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในการใช้ภาษาจริงมากที่สุด และการที่จะบอกว่า นักเรียนคนใดมีความสามารถในการพูดในระดับใดนั้น ต้องอาศัยหลักในการวัดและประเมินผลทักษะการพูด ซึ่งมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน

1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียนในระหว่างเรียน และหลังเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้และความสามารถของผู้เรียน การวัดและประเมินผลการพูดนั้นมีหลายวิธี นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ ดังต่อไปนี้

ฮีทตัน (Heaton. 1990: 61-66) เวียร์ (Weir. 1993: 46-61) และอันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 44-87) ได้เสนอรูปแบบและวิธีการประเมินการพูดไว้ในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

1. การเล่าเรื่องหลังจากการได้อ่านแล้ว(Re-telling Stories) นักเรียนจะอ่านเรื่องที่กำหนดให้ในใจ แล้วจึงเล่าเรื่องที่อ่านนั้นให้ครูฟัง

2. การสัมภาษณ์ เป็นการทดสอบทักษะการฟัง-พูด ที่ดีมากที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การสัมภาษณ์จะเริ่มต้นด้วยการให้นักเรียนบอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ หรือไม่ชอบ เป็นต้น ผู้สัมภาษณ์อาจจะขอให้นักเรียนสะกด ชื่อ หรือ อ่านตัวเลข เลขที่สอบ หมายเลขโทรศัพท์ รหัสไปรษณีย์ ฯลฯ) ในการประเมินการพูดด้วยการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ จะต้องทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ ในระหว่างการสนทนา วิธีการดำเนินการสัมภาษณ์ควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

2.1 การถามคำถาม การถามผู้เข้าสัมภาษณ์ ควรเลือก คำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ ไม่ใช่คำถามอะไรก็ได้ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับนักเรียนที่เข้าสัมภาษณ์ และมีส่วนร่วมในการสนทนากับนักเรียน แต่ไม่ควรพูดมากจนเกินไป

2.2 การให้คะแนน การให้คะแนนไม่ควรทำต่อหน้าผู้เข้าสัมภาษณ์เนื่องจากจะเป็นการทำให้ผู้เข้าสัมภาษณ์หมดกำลังใจ การให้คะแนนควรทำหลังจากนักเรียนที่ได้รับการสัมภาษณ์ออกจากห้องสอบไปแล้ว

2.3 การทดสอบเป็นคู่ การให้นักเรียนเข้าสัมภาษณ์ ครั้งละ 2 คนจะเป็นการลดความเครียดของนักเรียนลงได้ ครูผู้สัมภาษณ์อาจขอให้นักเรียนหาความแตกต่างในภาพ 2 ภาพที่มีลักษณะคล้ายกัน หรือ อาจจัดลำดับภาพใหม่ เพื่อเล่าเรื่องตามภาพนั้นๆ หรือครูอาจขอให้นักเรียนเตรียมคำถามตนเองก็ได้ ข้อดีของการสัมภาษณ์คู่คือ ผู้สัมภาษณ์จะได้ฟังการสนทนาของนักเรียนที่ระดับภาษาไม่ต่างกันมากเหมือนสัมภาษณ์กับครูผู้ประเมิน และนักเรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. การใช้ภาพ เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ใช้ทดสอบทักษะการพูด ภาพที่ควรใช้ มีผลต่อการใช้รูปแบบทางภาษา มองเห็นได้ชัดเจน วิธีการใช้ภาพในการประเมินผล มีวิธีการต่างๆ กัน กล่าวคือ

3.1 การบรรยายภาพ ให้นักเรียนบรรยายภาพเป็นกลุ่ม อธิบายถึงคน วัตถุ และสถานที่ต่างๆ ในภาพ ผู้ประเมินไม่ควรถามคำถามเกี่ยวกับภาพมากเกินไป แต่ควรกระตุ้นให้นักเรียนเป็นฝ่ายพูด

3.2 การเปรียบเทียบภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่คล้ายกัน เป็นคู่ จากนั้นจะหาจุดต่างกันในภาพของตนโดยจะไม่มองภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง นักเรียนจะถามคำถามและตอบรับหรือปฏิเสธคู่สนทนาตามที่ตนได้รับ

3.3 การจัดลำดับภาพ การจัดลำดับภาพเล่าเรื่องเพื่อใช้ทดสอบการพูดของนักเรียน โดยผู้ประเมินควรแนะนำให้นักเรียนใช้ภาษาในรูปอดีตมากกว่า การบรรยายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น การลำดับภาพจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการทำสิ่งใด ๆ เช่น การเปลี่ยนยางรถเนื่องจากยางรั่ว การลำดับภาพนี้มักใช้ทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคล

3.4 การบอกคำพูดของคนในภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่ไม่มีคำพูด อาจเป็นภาพการ์ตูนเรื่องหรือภาพเรื่องราว แล้วเดาว่าคนกำลังจะพูดอะไร ผู้ประเมินจะกระตุ้นให้นักเรียนพูดมากที่สุด เนื่องจากจุดประสงค์ของการให้นักเรียนเดาคำพูดของคนในภาพไม่ใช่การเดาให้ถูกต้อง แต่เป็นการแสดงความสามารถในการพูดของนักเรียน วิธีการนี้สามารถใช้ทดสอบนักเรียนเป็นคู่หรือรายบุคคลได้

3.5 การบอกเส้นทางตามแผนที่ นักเรียนจะได้รับแผนที่ แล้วให้นักเรียนอีกคนหนึ่งบอกเส้นทางไปตามแผนที่ หากสอบเป็นคู่ นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นคนบอกเส้นทาง อีกคนหนึ่งจะปฏิบัติตามทางบนแผนที่

4. การถ่ายโอนข้อมูลโดยการบรรยายภาพพูด นักเรียนจะได้รับภาพชุดที่เรียงลำดับเหตุการณ์ และมีเวลาศึกษาภาพชุดเหล่านั้น จากนั้นนักเรียนจะต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ในภาพโดยใช้ภาษาในรูปอดีตกาล

5. การสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสอบปากเปล่าโดยการสัมภาษณ์ นักเรียนเป็นรายบุคคลนั้น เป็นการทดสอบที่ต้องใช้เวลานาน การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาสามารถทำการทดสอบนักเรียนได้ในจำนวนมาก และเป็นการประหยัดเวลา อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษ โดยการตอบคำถามซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง มีวิธีการปฏิบัติดังนี้

5.1 บันทึกคำถามต่าง ๆ ลงในแถบบันทึกเสียง และกำหนดสถานการณ์สั้น ๆ ให้โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง นักเรียนจะโต้ตอบตามแต่ละสถานการณ์

5.2 กำหนดบทสนทนาซึ่งเป็นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้ โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียง ครูผู้ดำเนินการสอบจะอธิบายสถานการณ์ที่กำหนดให้อย่างนั้น ๆ ก่อนเริ่มการสนทนา นักเรียนสามารถถาม และตอบ ตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง

5.3 กำหนดบทสนทนาให้คล้ายแบบ 5.2 แต่การโต้ตอบของนักเรียนจะได้รับการชี้แนะ โดยครูจะบันทึกเสียงเบา ๆ ในแถบบันทึกเสียง ซึ่งจะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนรู้ว่าโต้ตอบอย่างไร

5.4 กำหนดบทพูดให้แล้วนักเรียนอ่านบันทึกประจำวัน ส่วนหนึ่งที่คัดมาจากบันทึกดังกล่าวเป็นตารางการนัดหมายในหนึ่งสัปดาห์ นักเรียนจะสนทนาโต้ตอบกับเสียงจากแถบบันทึกเสียงโดยอาศัยข้อมูลจากบันทึกที่ได้อ่าน

6. การทดสอบการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติได้ง่ายๆ เป็นการทดสอบที่เป็นประโยชน์ สามารถทำได้โดยการกำหนดบทบาท และสถานการณ์ ให้นักเรียนอย่างชัดเจน นักเรียนจะไม่มีเตรียมตัวก่อนล่วงหน้า และจะแสดงตามบทบาท และสถานการณ์ที่ได้รับ

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 79) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดไว้ 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ ในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการ เป็นผู้ป้อนคำถามให้นักเรียนได้แสดงทักษะพูดของตนเองสนทนา มักเริ่มต้นด้วยการทักทาย เพื่อให้นักเรียนได้คลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์การสนทนาได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ ซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้นักเรียน เช่น การถามทิศทางการจองบัตรชมดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน และอื่นๆ

3. การอภิปรายหรือโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการให้คะแนนนักเรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้ มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า การวัดและประเมินผลความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ สามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับผู้ประเมินจะเลือกวิธีและวัตถุประสงค์ใดในการประเมิน มาปรับใช้ให้เหมาะสม และจำเป็นต้องอาศัยเกณฑ์หรือระดับความสามารถในการพูดเป็นหลักในการประเมิน

1.5 ระดับความสามารถในการพูด

ระดับความสามารถของผู้พูด มีหลายระดับ และนักการศึกษาแต่ละท่านได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ต่างๆ กันดังนี้

แคร์รอล (Carroll, 1982: 135) จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ผู้พูดไม่เข้าใจหรือไม่สามารถพูดได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent user) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำสองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Extremely Limited user) ผู้พูดจะพูดตะกุกตะกักเข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาบางส่วน จึงไม่สามารถพูดคุยได้ต่อเนื่อง ได้เรื่องได้ราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เกือบจะพอเพียง (Marginal user) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นผู้สนทนาเงียบ ไม่สามารถนำการสนทนาหรืออภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและไม่ต่อเนื่อง แต่ยังคงแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงการใช้ภาษาเดิมปนอยู่ มีความแตกต่างจากระดับ 3 ตรงที่คู่สนทนาที่มีความเข้าใจผิดน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับ 3

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest user) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในการสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์ยังมีข้อผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการนำการสนทนาดำเนิน การสนทนาได้แต่ไม่ค่อยน่าสนใจ ไม่มีลีลาในการพูด

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ที่สามารถใช้ภาษาได้ (Competent user) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องที่พูด หยุดพูดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มการสนทนา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good user) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว แต่ไม่คล่องมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำ แต่โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good user) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไปและขยายความได้ตามจำเป็น แสดงอารมณ์ขันและโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert User) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำในการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อ ขยายความได้และพูดได้ใจความสำคัญ
 ออลเลอร์ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538: 209-210; อ้างอิงจาก Oller. 1979: 320-321)
 ได้กำหนดเกณฑ์ การให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคย และเข้าใจคำถามและข้อความที่ง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจแต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องพอเพียงที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และอาชีพการงานสามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ หรือเรื่องที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะได้อย่างคล่องพอประมาณ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้มากพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ สำเนียงแปร่งมาก แต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีปัญหาในการฟัง

ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและความสามารถเข้าร่วมในการสนทนาเรื่องที่ผู้พูดมี

ประสบการณ์อย่างคล่องมาก และมีการใช้ศัพท์แม่นยำ ถูกต้อง สามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ แทนไม่มีการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถแปลหรือตีความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้ชัดและคล่องในเรื่องทุกระดับ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี เข้าใจอย่างเต็มที่ในทุกด้านของการพูด รวมถึงวงศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาพูดพาดพิงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมได้

นอกจากนั้น ออลเลอร์ (Oller, 1979: 320-323) ยังได้อธิบายถึงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดโดยใช้วิธีของสถาบันบริการสอบสัมภาษณ์ภาษาต่างประเทศ หรือ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งได้แบ่งประเภทของความสามารถไว้ดังนี้

การออกเสียง (Accent) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 มีการออกเสียงที่ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมากและฟังไม่เข้าใจ ต้องให้พูดซ้ำ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟังและออกเสียงผิดๆ ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งในบางที่และออกเสียงผิดในบางครั้งแต่ยังฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิดที่ฟังได้ชัด แต่ยังฟังออกกว่าเป็นคนต่างชาติพูด

ระดับ 6 ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาทุกอย่าง ไม่มีร่องรอยว่าเป็น

ชาวต่างชาติพูด

ไวยากรณ์ (Grammar) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดทั้งหมด ยกเว้นสำนวนที่ท่องจำไว้ใช้บ่อยครั้ง

ระดับ 2 มีที่ผิดอย่างสม่ำเสมอ บ่งบอกถึงความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง

ระดับ 3 มีที่ผิดบ่อยครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถไม่สามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญๆ ได้และทำให้ผู้ฟังเกิดความรำคาญและฟังไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 มีที่ผิดในบางครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถใช้รูปประโยคบางประโยคได้แต่ไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 5 มีที่ผิดในการใช้โครงสร้างภาษาน้อยมาก

ระดับ 6 มีที่ผิดไม่เกิน 2 แห่ง ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ (Vocabulary) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดๆ แม้แต่สนทนาในเรื่องต่างๆ ไป

ระดับ 2 วงศัพท์ที่ใช้จำกัดอยู่แต่การพูดเรื่องส่วนตัวพื้นฐานและความจำเป็นในการดำรง

ชีพ

ระดับ 3 บางครั้งมีการใช้ศัพท์ไม่ถูกต้อง ความจำกัดของวงศัพท์ทำให้พูดคุยเรื่องการทำงานอาชีพและเรื่องสังคมต่างๆ ไปไม่ได้

ระดับ 4 รู้ศัพท์ทางด้านการงานอาชีพอย่างเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษได้ ความรู้ศัพท์ทั่วๆ ไปช่วยให้สามารถพูดคุยเรื่องทั่วไปได้แต่ยังมีการพูดซ้ำและววน

ระดับ 5 รู้ศัพท์ทางด้านการงานและวิชาชีพกว้างและแม่นยำ รู้ศัพท์ทั่วไปเพียงพอที่จะแก้ปัญหาด้านปฏิบัติที่ซับซ้อนได้และใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ได้

ระดับ 6 เห็นได้ชัดเจนว่ารู้ศัพท์อย่างกว้างขวางและถูกต้อง เหมือนกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาดี

ความคล่องแคล่ว (Fluency) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน งานทำพูดคุยกันไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและติดตะกุกตะกัก ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำได้

ระดับ 3 พูดซ้ำและไม่คล่องบ่อยๆ บางประโยคก็พูดๆ ได้ไม่จบ

ระดับ 4 พูดซ้ำไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่และติดขัดเรื่องการใช้ศัพท์

ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังติดเรื่องความเร็วและราบเรียบในการพูด

ระดับ 6 พูดทุกเรื่องทั้งเรื่องการงานและเรื่องทั่วๆ ไปได้คล่องแคล่วและราบเรียบ

เหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ (Comprehension) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ฟังการสนทนาเรื่องนั้นๆ ได้เข้าใจน้อยเกินไป

ระดับ 2 เข้าใจแต่เพียงการพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องพื้นๆ ด้านสังคมและการท่องเที่ยวที่ทุกคนรู้แล้ว ยังต้องให้ผู้พูดด้วย พูดซ้ำและเรียบเรียงความให้ฟังอีกบ่อยๆ หรือให้ปรับภาษาที่ใช้ให้ง่ายลง

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือหรือพูดซ้ำในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจภาษาที่ผู้พูดมีการศึกษาใช้ เป็นการพูดตัวต่อตัวได้ค่อนข้างดีแต่ผู้พูดด้วย ยังต้องพูดซ้ำและเรียบเรียงความใหม่ให้

ระดับ 5 เข้าใจภาษาของผู้ที่มีการศึกษาใช้ในทุกเรื่อง ยกเว้นสำนวนการพูดหรือการพูดที่เร็วมากและออกเสียงไม่ชัด

ระดับ 6 เข้าใจภาษาพูดทุกอย่างที่เป็นการใช้ภาษาแบบทางการ สำนวนการพูดเหมือนกับเจ้าของภาษา

ฮีทตัน (Heaton. 1990: 68-71) ได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ระดับ

ระดับ 1 มีการออกเสียงผิดมากหลายแห่ง มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน หยุดพูดบ่อยครั้ง การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัดมาก เข้าใจยาก ต้องมีการซักถามตลอด แต่ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อยมาก

ระดับ 2 มีการออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน มีการหยุดพูดนาน การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ ต้องมีการซักถามบ่อยครั้งและบางครั้งไม่สามารถอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อยมาก

ระดับ 3 การออกเสียงยังติดสำเนียงจากภาษาแม่ มีการออกเสียงผิดและพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีความผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดมาก มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนาน การสื่อความส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ ต้องมีการซักถามบ้าง มีทักษะในการพูด

ระดับ 4 การออกเสียงยังติดสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีข้อผิดพลาด 2-3 แห่ง ซึ่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนาน สามารถสื่อใจความต่างๆ ไปได้ชัดเจน ต้องมีการซักถามบ้างแต่เพียงเล็กน้อย สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 5 การออกเสียงยังมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อคำพูดแต่ไม่นาน สามารถสื่อใจความต่างๆ ไปได้ชัดเจน แต่ยังมี การซักถามบ้างแต่เพียงประปราย มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 6 การออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย หยุดคิดเพื่อหาคำพูดน้อยมาก มีการหยุดพูดไม่นานนัก พูดเข้าใจง่าย แทบไม่ต้องมีการซักถาม มีทักษะในการพูดดี

อย่างไรก็ตาม ฮีทตัน อธิบายวิธีการแบ่งระดับความสามารถในการพูดว่า ครูผู้สอนควรสร้างระดับการให้คะแนนขึ้นมาใช้เอง เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนและจุดประสงค์ของครูผู้ทดสอบ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 80) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์การแบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ว่า การแบ่งระดับความสามารถในการพูด ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่เพียงใด มีการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง มีการเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสม และได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่

5. สามารถพูดได้ใจความสำคัญของการพูดหรือไม่

6. มีรายละเอียดสนับสนุน หรือโต้แย้ง พร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. มีการสรุปประเด็น หรือการขมวดท้ายคำพูด

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดด้วยโดยใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

จากการ

จัดระดับความสามารถในการพูด จะเห็นว่า ความสามารถในการพูดมีหลายระดับ ตั้งแต่ผู้พูดที่สามารถพูดได้ดีเยี่ยมถึงผู้พูดที่ไม่สามารถพูดได้เลย ทั้งนี้โดยมีเกณฑ์ประเมินความ

สามารถในการพูดประกอบด้วย ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาการสื่อความหมายชัดเจน การใช้คำศัพท์ สำนวน การใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง และความเป็นธรรมชาติ ท่วงทีและสีหน้าในการพูด การประเมินจึงต้องครอบคลุมทักษะย่อยต่างๆ โดยรวม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยได้ปรับจากเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการพูดของ ฮีตัน (Heaton. 1990: 61-79) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill.2000: 22-28) ออลเลอร์ (Oller. 1979: 320-323) แครร์รอล (Carroll. 1982: 135) และอัจฉรา วงศ์โสธร. (2538: 80) ซึ่งครอบคลุมทุกประเด็นพฤติกรรมที่ต้องการวัด

2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ ในความหมายทั่วไป ดังนี้

ลอง (Long. 1992: 43-44) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติว่า คืองานที่ได้รับมอบหมายให้ทำขึ้นเพื่อตนเองและคนอื่น อาจได้รับหรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน ตัวอย่างของงานปฏิบัติต่างๆจึงรวม ถึงการทำสีบ้าน การแต่งตัวเด็ก การเติมแบบฟอร์ม การพิมพ์จดหมาย การจองที่พักโรงแรม การเขียนเช็ค หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง งานปฏิบัติหมายถึงงานต่างๆที่ทำในชีวิตประจำวัน

พรานู (Ellis. 2003: 4;citing Prabhu. 1987)ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนว่า หมายถึง กิจกรรมหนึ่ง ซึ่งต้องการให้นักเรียนใช้กระบวนการคิดผ่านข้อมูลที่ให้มา โดยครูเป็นผู้ควบคุมและสร้างกระบวนการนี้

งานปฏิบัติในส่วนที่มีการนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา จะมีความหมายต่างออกไป โดยมีการเรียนรู้ภาษาเป็นเป้าหมาย ทั้งนี้ผู้ให้ความหมายของงานปฏิบัติด้านภาษาดังต่อไปนี้

ริชาร์ด แพรต และเวเบอร์ (Ellis. 2003: 4; citing Richards, Platt&Weber. 1985) นูแนน (Nunan. 1989: 30) บรีน (Ellis. 2003: 4;citing breen.1989.) ริชาร์ด และคณะ (Richards,et al. 1993: 373) และวิลลิส(Willis. 1996: 33) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติโดยเน้นงานปฏิบัติด้านภาษา ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษา

เอลลิส (Ellis. 2003: 9-10) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ โดยนำเอา ความหมายโดยทั่วไปของงานปฏิบัติมาประยุกต์กับการเรียนรู้ทางภาษา ไว้ดังนี้

1. งานปฏิบัติ คือ การวางแผนในการทำงาน
2. งานปฏิบัติต้องมุ่งเน้นด้านความหมาย กล่าวคือ งานปฏิบัตินั้นจะต้องสนับสนุนให้นักเรียนได้ใช้ภาษาโดยมุ่งเน้นด้านความหมายในการสื่อสาร
3. งานปฏิบัติต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หมายถึง ในการปฏิบัติงานนั้นนักเรียนต้องได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง เช่น การขอข้อมูล การถามตอบ หรือการซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

4. งานปฏิบัติสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 มาเชื่อมโยงกันได้ หมายถึง ในการปฏิบัติงานนั้น นักเรียนสามารถใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ประกอบหรือเชื่อมโยงกันในงานปฏิบัติเพื่อให้เกิดเป็นชิ้นงานหรือผลงาน เช่น การให้นักเรียนฟังและอ่านเนื้อเรื่อง แล้วถ่ายออกมาเป็นความเข้าใจโดยการเขียนหรืออย่างใดอย่างหนึ่ง

5. งานปฏิบัติต้องสนับสนุนให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหา เช่น การคัดเลือก การให้เหตุผล การจัดลำดับ ซึ่งกระบวนการนี้อาจเกิดขึ้นตามลักษณะของงานปฏิบัตินั้น

6. งานปฏิบัติต้องมีความชัดเจนในผลของงานปฏิบัติ หมายถึง งานปฏิบัตินั้นต้องมีจุดมุ่งหมายของกิจกรรมสำหรับนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนจะได้เรียนรู้ภาษาหลังจากได้ทำกิจกรรมหรือปฏิบัติงานนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

จากความหมายของงานปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า งานปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนทางภาษา หมายถึง กิจกรรมหรือชิ้นงานทางภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติ โดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษาและใช้ทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะ มาประกอบหรือเชื่อมโยงกันในงานปฏิบัติเพื่องานปฏิบัตินั้นให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งจะมีองค์ประกอบของงานปฏิบัติที่สอดคล้องกัน ดังจะได้กล่าวต่อไป

2.2 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ

แคนดลิน (Candlin, 1987: 10-12) นูแนน (Nunan, 1989: 10-11) และเอลลิส(Ellis, 2003: 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานปฏิบัติสอดคล้องกัน คือ งานปฏิบัติประกอบไปด้วย

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) คือ การบอกจุดประสงค์ของงานปฏิบัตินั้นว่าต้องการให้นักเรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายใดของงานปฏิบัตินั้น

2. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่างๆ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกิดจากประสบการณ์ของนักเรียน

3. ขั้นตอนของการปฏิบัติงาน (Procedures) คือการระบุวิธีการหรือขั้นตอนในการปฏิบัติงานนั้นเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ

4. บทบาท (Roles) คือ การกำหนดบทบาทของครูและนักเรียนว่าควรมีบทบาทอย่างไรในการปฏิบัติงานนั้น

5. ผลลัพธ์ (Outcome) คือ ผลที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วซึ่งอาจกล่าวได้ 2 ด้าน คือ ด้านผลผลิต หมายถึง ผลงานที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้น ด้านกระบวนการ หมายถึง ทักษะทางภาษาและกระบวนการที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนหลังจากการปฏิบัติงานนั้น

นอกจากองค์ประกอบของงานปฏิบัติที่ได้กล่าวข้างต้น แคนดลินและนูแนน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบเพิ่มเติมจากข้างต้นคือ การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน (setting) ว่าการจัดสภาพ

ห้องเรียนจะต้องเป็นไปตามสถานการณ์ตามหน้าที่ของภาษาที่ระบุไว้ในงานปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน

กล่าวโดยสรุป คือ องค์ประกอบของงานปฏิบัติประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติ ข้อมูลหรือตัวป้อนที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ขั้นตอนการปฏิบัติงาน การกำหนดบทบาทของครูและ ผู้เรียน การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน และผลที่ได้จากการปฏิบัติงาน จากองค์ประกอบข้างต้นจะทำให้ได้มาซึ่งงานปฏิบัติที่ดี และลักษณะของงานปฏิบัติที่ดีจะช่วยให้ผู้สอนสามารถนำมาเป็นแนวทางในการเลือกใช้งานปฏิบัติกับการจัดกิจกรรมทางภาษาได้

2.3 ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี

ในการนำงานปฏิบัติมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนควรศึกษาลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี เพื่อที่จะได้ใช้เป็นแนวทางในการเลือกใช้งานปฏิบัติ รวมทั้งนำไปใช้ประเมิน แคนดลิน (Candlin, 1987: 9-10) วิลลิส (Willis, 1996:11-19) และ เอลลิส (Ellis, 2003: 276-277) ได้เสนอแนะลักษณะงานปฏิบัติการเรียนรู้ภาษาที่ดี สอดคล้องกัน คือ

1. ควรให้ออกาสนักเรียนในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง
2. ควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการปฏิบัติงาน คือการที่นักเรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นในด้านความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา
3. ควรมีลักษณะดึงดูดความสนใจของนักเรียน และท้าทายความสามารถในการทำงาน
4. ควรให้ออกาสนักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบของภาษาในการปฏิบัติงาน
5. ควรมีการประเมินร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน ในการปฏิบัติงานและผลงานปฏิบัติ นอกจากนี้ แคนดลิน (Candlin, 1987: 9-10) ได้กล่าวถึงงานปฏิบัติการเรียนรู้ภาษาที่ดีเพิ่มเติมจากที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ

1. มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ในด้านภาษาที่ใช้และวิธีการปฏิบัติงาน
2. เน้นผลของงานปฏิบัติ ซึ่งอาจแตกต่างกันตามทักษะและวิธีการที่นักเรียนใช้
3. เสริมสร้างความรู้สึกละเอียดและเจตคติที่ดีแก่นักเรียน
4. เสริมสร้างความร่วมมือกันระหว่างนักเรียนทั้งด้านความรู้และทักษะที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
5. ให้นักเรียนเป็นผู้วิเคราะห์งาน หรือปัญหา โดยครูเป็นผู้ช่วยเหลือ
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และได้ข้อมูลย้อนกลับในการทำงาน
7. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา รู้จักแก้ปัญหา มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล และมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ

จากลักษณะของงานปฏิบัติ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดีควรให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษา งานปฏิบัตินั้นต้องดึงดูดความสนใจ ท้าทายความสามารถและสอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตจริงของนักเรียน

รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น รู้จักแก้ปัญหา และมีการประเมินผลร่วมกับครู นักเรียนในการปฏิบัติงานและผลงานปฏิบัติ

ในการสร้างงานปฏิบัติทางภาษา รูปแบบกิจกรรมที่ใช้ในงานปฏิบัติถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไป

2.4 รูปแบบกิจกรรมเห็นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเห็นงานปฏิบัตินั้น เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งกิจกรรมทางภาษาเข้ามามีส่วนสำคัญพอลสตัล (Paulston. 1976: 60-70) แคนดลิน (Candlin. 1987: 13-16) และวิลลิส (Willis. 1987: 26-27) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมเห็นงานปฏิบัติไว้ในทำนองเดียวกัน คือ

1. กิจกรรมในลักษณะปัญหาที่มีแนวทางในการแก้หลายทาง (Problem-solving) โดยนักเรียนจะต้องเลือกแนวทางใดแนวทางหนึ่งเท่านั้นกิจกรรมนี้มักให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มแต่ละกลุ่มไม่ควรเกิน 4-5 คน การจัดกลุ่มควรจัดให้มีเด็กเก่งและเด็กอ่อนคละกันให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ

2. กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Information sharing) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนตัว

3. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้รับบทบาทต่างๆโดยครูเป็นผู้กำหนดให้ รูปแบบกิจกรรมประกอบด้วย สถานการณ์ (Situation) บทบาท (Roles) และสำนวนที่ใช้พูดออกมา (Useful Expression) ในขณะเดียวกันความรู้เดิมและประสบการณ์ (Background Knowledge) มีส่วนสำคัญในการจัดกิจกรรมในประเภทนี้ เพราะจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ วิลลิส (Willis. 1996: 26-27) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่แตกต่างจากรูปแบบกิจกรรมดังกล่าวข้างต้นเพิ่มเติม คือ

1. กิจกรรมประเภททำรายการ (Listing) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดเพื่ออธิบายความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบในการจัดทำรายการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้ในงานปฏิบัติ

2. กิจกรรมประเภทการจัดเรียงลำดับข้อมูลและการแยกประเภท (Ordering and sorting) เป็นกิจกรรมงานปฏิบัติที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการจัดเรียงลำดับข้อมูลให้ถูกต้องสมบูรณ์ กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การจัดเรียงหัวข้อ เรื่องราว การกระทำหรือเหตุการณ์ต่างๆตามเกณฑ์ที่กำหนดให้

3. กิจกรรมการเปรียบเทียบ (Comparing) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกันแต่แหล่งที่มาของข้อมูลแตกต่างกัน กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การจับคู่ การหาลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน

4. กิจกรรมการสร้างงาน (Creating Task) หรือรู้จักกันทั่วไป คือ โครงการงาน (Project) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันสร้างงานโดยมีขั้นตอน ในการทำมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่นๆ และเป็นกิจกรรมที่สามารถรวมรูปแบบกิจกรรมต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน ในการทำกิจกรรมประเภทนี้นักเรียนอาจจะต้องไปทำกิจกรรมนอกชั้นเรียนและสิ่งที่สำคัญในการทำกิจกรรมก็คือ การเน้นทักษะกระบวนการและการทำงานร่วมกันเป็นหมู่เป็นคณะ

จากรูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและมีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม อีกทั้งเป็นกิจกรรมที่สามารถฝึกทักษะกระบวนการคิดและแก้ไขปัญหาของผู้เรียน ทั้งนี้จึงต้องอาศัยการเรียนรู้ฐานปฏิบัติที่เป็นกระบวนการ อันจะได้กล่าวในหัวข้อต่อไป

2.5 กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริงจากการปฏิบัติงานโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นความหมายในการสื่อสาร (meaning) มากกว่ารูปแบบภาษา (form) จนบรรลุผลสำเร็จตาม จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น

วิลลิส (Willis, 1996: 38-64, 109-115) เอลลิส (Ellis, 2003: 244-262) และ เดวีส์ (Davies, 2000: 196-197) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ในแนวเดียวกันว่า กระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-Task) ซึ่งเป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงานกิจกรรม ในขั้นตอนนี้ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ สำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้าย กับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-Task) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ทำงานปฏิบัติโดยใช้ ภาษาเป็นเครื่องมือในการทำงานปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ โดยมุ่งเน้นความหมายในการสื่อสาร นักเรียนอาจทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยมีรูปแบบกิจกรรมของงานปฏิบัติที่หลากหลาย เช่น การ หาลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่าง (Spot the Difference) การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) หรือการเล่าเรื่อง (Retelling Story) เป็นต้น หลังจากที่นักเรียนได้ปฏิบัติงานเสร็จสิ้น สมบูรณ์แล้ว ผู้เรียนมีการเตรียมรายงานผลการปฏิบัติ โดยมีครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำ เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ สำนวน และมีการซ้อมก่อนการรายงานจริงซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ ในรายงานมากยิ่งขึ้น สำหรับวิธีการรายงานนั้น นักเรียนสามารถรายงานโดยการพูด การเขียน การใช้แถบบันทึกเสียง หรือการใช้วีดีโอต่อจากนั้นนักเรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ต่อการปฏิบัติงาน ในขั้นตอนระหว่างปฏิบัติงานนี้ วิลลิส และเอลลิส ได้กล่าวไว้แตกต่างกันเล็กน้อย คือในส่วนของขั้นตอนในการรายงานผลการปฏิบัติงาน และการประเมินผลการปฏิบัติงานนั้น เอลลิส ได้นำไปไว้ในขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)

3. **ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)** ในขั้นตอนนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้มีการพัฒนาในด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้น ดังนี้

3.1 **ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)** นักเรียนจะได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายที่ใช้ในงานปฏิบัตินั้น โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและเสนอแนะรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง กิจกรรมในขั้นตอนนี้ เช่น การนำข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนมาร่วมกันวิเคราะห์ และแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้เพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่องให้มีความสมบูรณ์และถูกต้อง การวิเคราะห์ภาษาจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

3.2 **ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice)** หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การให้นักเรียนทำงานปฏิบัตินั้นอีกครั้งหนึ่งแต่มีเงื่อนไขและวิธีการที่แตกต่างจากงานปฏิบัติในครั้งแรก เช่น สลับบทบาทหรือเพิ่มคำศัพท์หรือประโยคบางประโยคที่ใช้ในงานปฏิบัติ

3.3 **ขั้นอภิปรายผล (Retrospective)** เมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานจนสิ้นสุดทุกขั้นตอนของงานปฏิบัติแล้ว มีการติดตามผลของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและบันทึกสิ่งที่ได้พัฒนา ตลอดจนปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข เพื่อการปฏิบัติงานที่ดีขึ้นในครั้งต่อไป

2.6 ประโยชน์ของการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981: 17-18) เทเลอร์ (Taylor, 1983: 69-83) บรัมฟิต (Brumfit, 1984: 65) และวิลลิส (Willis, 1996: 137) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง
2. นักเรียนเกิดความมั่นใจในการพูด
3. นักเรียนมีความสนุกสนานและเกิดแรงดึงดูดใจในการปฏิบัติงาน
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วตามธรรมชาติ และสามารถคิดแก้ไขปัญหาในทางที่เหมาะสมได้
5. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียนและนักเรียนด้วยกันเอง

6. ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

จากประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัตินั้น จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้รูปแบบของภาษาในสถานการณ์จริง ได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ มีความมั่นใจและเกิดความสนุกสนานในการพูด สร้างแรงดึงดูดใจใน

การปฏิบัติงาน อีกทั้งยังช่วยเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง

3. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของเจตคติ

กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญกับเจตคติที่มีต่อการเรียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ครูผู้สอน โรงเรียนและเพื่อนๆ ก็ทำให้นักเรียนเกิดความเอาใจใส่ต่อการเรียน เข้าใจบทเรียน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ เช่น

ทักดี สุนทรเสณี (2531: 2) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติคือความสลับซับซ้อนของความรู้สึก ความอยาก ความกลัว ความเชื่อมั่น ความลำเอียง หรือการมีอคติของบุคคลในการที่จะสร้างความพร้อมที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่งตามประสบการณ์ที่บุคคลได้รับมา

เพราพรณ เป็ลียนภู่ (2540: 87-88) กล่าวว่าเจตคติเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้และจากประสบการณ์ ความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้ผู้เรียนได้รู้ระเบียบวิธีของสังคม โดยที่เจตคตินี้จะแสดงออกให้เห็นอย่างเด่นชัดเมื่อสิ่งเร้าเป็นสิ่งที่เร้าทางสังคม

เกลียดแมน (Grietman, 1992: 309) อธิบายว่าเจตคติคือสภาพความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งอาจเป็นการยอมรับหรือต่อต้านต่อสภาพการณ์บางอย่างของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

อนาสตาซี (Anastasi, 1986: 541) กล่าวว่า เจตคติหมายถึง ท่าทีหรือความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึก ความคิดและพฤติกรรม

สรุปได้ว่า เจตคติเป็นการแสดงออกทางความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งเป็นไปได้ทั้งในทางบวกหรือทางลบ ซึ่งจะมีผลต่อการแสดงออกถึงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพื่อตอบสนองต่อความรู้สึกเหล่านั้น ดังนั้น กระบวนการสร้างและพัฒนาเจตคติจึงมีอิทธิพลสำคัญในการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล

3.2 การสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียน

เจตคติมีความสำคัญมากในการเรียนการสอน ดังนั้นผู้สอนจึงควรปลูกฝังเจตคติที่ดีให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรักการเรียนและเห็นประโยชน์ของการเรียน กมลรัตน์ หล้าสุวรรณษ์ (2528: 38) กล่าวว่า การสร้างและเปลี่ยนแปลงเจตคติด้านการเรียนเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนนั้นสามารถทำได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและความสนุกสนาน รวมถึงการชี้แนะแนวทางปฏิบัติต่อการเรียนให้ถูกต้องและเหมาะสมเช่น ครูผู้สอนควรมีความเป็นกัลยาณมิตรต่อผู้เรียน เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนกับครูที่ใจดี เข้าใจนักเรียน ไม่

ดุด่า ไม่ลงโทษ แต่ตักเตือนด้วยการพูดดีๆ ยอมรับนักเรียน มีความยุติธรรม ไม่เปรียบเทียบนักเรียน นอกจากนี้แล้วนักเรียนยังต้องการทำกิจกรรมที่ได้ทดลอง ลงมือทำ ไปทัศนศึกษา สืบค้นความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆ นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลักษณะหลากหลาย ได้ทำหลายๆ อย่าง นักเรียนชอบที่จะพูด แสดงออก แสดงผลงาน เป็นต้น

การเสริมสร้างและพัฒนาเจตคติควรเป็นไปด้วยความสมัครใจของผู้เรียน ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างและพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้แก่ผู้เรียน โดยการจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและสนุกสนาน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักในการเรียนและสามารถพัฒนาตนเองได้ต่อไป

3.3 บทบาทของเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน ทั้งนี้เจตคติที่ดีเป็นส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ ดังเช่น

ซาวิยอง (Savignon. 1972: 24) กล่าวว่า เจตคติเป็นแรงขับเคลื่อนของแต่ละบุคคลที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง มีแนวโน้มที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนภาษา ทำให้ผู้เรียนเต็มใจที่จะเรียน

การ์ตเนอร์ (Gardner. 1981: 25) กล่าวว่าอาจมีความสัมพันธ์ในทางอ้อมระหว่างเจตคติ กับการความสำเร็จในการเรียนภาษา คือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนนี้จะช่วยส่งผลกลับไปสู่เจตคติด้วย

ออลเลอร์ และคณะ (Oller; et al. 1977) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า เป็นความสัมพันธ์ลักษณะสองทิศทาง และอาจเป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า เจตคติมีบทบาทสำคัญและมีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ การที่ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีจะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ เนื่องจากเป็นตัวกระตุ้นและชี้้นำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์และเกิดความสนใจเรียนภาษา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ ออกเป็น 2 หัวข้อ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

4.1 งานวิจัยในประเทศ

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในประเทศนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ ดังนี้

สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนบุรีวรเทพีพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชนบุรีวรเทพีพลารักษ์ จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอนและแบบทดสอบความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการรับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สิริพร บึงกงลาด (2540) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติและเกม กับวิธีสอนตามปกติ ในการสอนทักษะการพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสังเวช เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 35 คน โดยทำการสอน 28 คาบๆละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดย วิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ และเกมสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนวิธีปกติ และ นักเรียนพึงพอใจกับการนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนทักษะพูดเพื่อการสื่อสาร

ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์ (2542) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมคู่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชียงใหม่พิทยาการ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรม ผลการศึกษา พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่ มีการพัฒนาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในด้านความคล่องแคล่วความสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ และสำเนียงในการพูดอยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติ

สุกัญญา ศิลประสาท (2544) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมณีเสวตอุปถัมภ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2544 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองและแบบสังเกตพฤติกรรม โดยได้ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 16 คาบๆละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน คำโครงการสนทนาก่อนและหลังการทดลอง และประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินตนเอง แบบวัดเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ บันทึกการเรียนรู้อหลังการสนทนาและแถบบันทึกเสียง โดยได้ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 30 คาบ ฤๅละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พัชรี วิจิตรไพศาล (2548) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็น ยุวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ โปรแกรม การฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ โปรแกรมการฝึกอบรมและแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสารและประเมินความรู้เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารขณะปฏิบัติงาน แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียนและแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่งเกี่ยวข้อง โดยได้ทำการทดลองเป็นเวลา 37 ชั่วโมง แบ่งเป็น ศึกษาและปฏิบัติในห้องเรียน 27 ชั่วโมงและฝึกปฏิบัติงานนอกสถานที่ในสถานการณ์จริง 10 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ สูงกว่าก่อนการทดลอง ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

นอกจากนี้ ได้มีผู้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติกับการวิธีสอนตามปกติ เช่น นฤมล กลั่นเจริญ (2530) กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530) วรณิ โดสงวน (2530) และ กุสุมา โชคบำรุง (2530) ผล การศึกษาดังกล่าวข้างต้นทุกเรื่อง พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

ช่อทิพย์ แสงดารา (2536) ได้ทำการศึกษาผลการสอนแบบการจัดกิจกรรมที่มุ่งงาน ปฏิบัติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรม ที่ มุ่งเน้นงานปฏิบัติ กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 103 คน แบ่ง เป็น กลุ่มทดลอง 51 คน และกลุ่มควบคุม 52 คน ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ใน การทดลอง คือแผนการสอนแบบจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นผลงานปฏิบัติ และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งกิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติในการศึกษาคั้งนี้ อยู่ในลักษณะมอบหมายงานให้นักเรียนได้ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างชัดเจน เช่น การสาธิตการทำอาหาร การทำบัตรเชิญ เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

สมลักษณ์ สุเมธ (2539) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะภาษา อังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนเอกชนโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษแบบเน้นผลงานปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระมารดาภิจจานุเคราะห์ บางกะปิ กรุงเทพมหานคร ในการศึกษา ได้ดำเนินการ 4 ขั้นตอนคือตอนที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร ได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระมารดาภิจจานุเคราะห์ โดยกลุ่มทดลองสอนตามแผนการสอนของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น คือหลักสูตรเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ ส่วนกลุ่มควบคุมสอนตามแผนการสอนปกติ เป็นเวลา 1 ภาคเรียน และทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ และตอนที่ 4 การประเมินหลักสูตรที่พัฒนา ผลการศึกษา ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนตามแผนการสอนหลักสูตรเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แผนการสอนตามปกติ

สุนทรทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบ ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 40 คน โดยแบ่งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นคู่ โดยใช้รูปแบบกิจกรรม 5 ประเภทคือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติประเภทแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) แบบแก้ปัญหา (Problem-solving Task) แบบการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) แบบการตัดสินใจ (Decision-making Task) และแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะรวมและทักษะแต่ละทักษะ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามปกติ

ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) ได้ทำการศึกษา การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน โดยแบ่งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้โดย การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และกลุ่มควบคุมได้รับการเรียนรู้โดยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ

รวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัย พบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

กัลย์ชลากรณ์ มหาพัฒนาไทย (2548) ได้ทำการศึกษา ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธนะบุรีวรเทพีพารักษ์ เขตธนบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 คน แบ่งเป็นกลุ่มเก่ง จำนวน 10 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 15 คน กลุ่มอ่อน จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินงานปฏิบัติ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้น เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นและพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้น

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของของต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ดังนี้

ซงเลอร์ (Zuengler. 1993: 403-432) ได้ทำการศึกษาเรื่องการส่งเสริมกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มหาลัยวิสคอนซิน-เมดิสัน ประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักศึกษาชายวิชาเอกเดียวกัน ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 22 คนและไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 23 คน รวม 45 คน โดยให้ทั้ง 45 คน ฟังบทสนทนาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาเอกของตนเองโดยใช้หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน 1 บท แล้วให้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จับคู่กับคนที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คน ที่เหลือ เป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักเรียน 15 คู่เดิม ฟังบทสนทนาบทที่ 2 ด้วยกัน ในขณะที่สนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเทปเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะ และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงปฏิกิริยาตอบสนองว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจด้วยท่าทาง หรือ น้ำเสียงจนผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อคู่สนทนาได้มีโอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากบทสนทนา หลังจากการเรียนปรากฏว่า นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และสังเกตการณ์ก็สามารถเรียนรู้ไปพร้อมๆกันเมื่อผู้ทดลองกลับไปศึกษากับนักศึกษาหญิงกลุ่มสหศึกษาก็ได้ผลดีเช่นเดียวกัน

ไซนอล อะบีดีน (Zainal Abidin, 1997: 12-19) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสู่การปฏิบัติโครงการด้วยความเชื่อว่า โครงการเป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติงานอย่างแท้จริง เพราะงานที่ปฏิบัติจะเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของนักเรียน การทดลองครั้งนี้ได้ทดลองกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ที่ Centre for Language & Translation, University Sains Malaysia มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน การนำเสนอข้อสรุปผลงาน หรือสิ่งที่ค้นพบที่ได้จากการปฏิบัติงานของนักเรียน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มๆ ละ 4 – 5 คน กำหนดเวลาปฏิบัติงาน 11 สัปดาห์ และสัปดาห์ที่ 12 – 14 เป็นการนำเสนอผลงานด้วยปากเปล่า โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันนำเสนอ พร้อมทั้งส่งรายงานเป็นฉบับเขียนด้วย หัวข้อที่ศึกษาค้นคว้านั้นนักเรียนเลือกตามใจชอบ ในระหว่างปฏิบัติงานนักเรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์และปฏิบัติงานตามโครงการของตน 1 ชั่วโมง ส่วนใหญ่นักเรียนจะพบกันนอกเวลาเรียนด้วย ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานโครงการด้วยความสนุก ตื่นเต้นและท้าทายนักเรียนเป็นอย่างดี เพราะนักเรียนจะต้องเรียนรู้เรียนรู้เอง ทั้งงานที่รับผิดชอบและภาษาที่ใช้ในสื่อสารในการปฏิบัติงานซึ่งเป็นภาษาที่เกิดในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาไม่ถูกควบคุมให้อยู่ในวงจำกัด

แอล ซาดัท และอะฟีฟี (Al-Saadat & Afifi, 1997: 43) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กับนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบีย ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และมีผลการเรียนทางด้านทักษะการพูดและทักษะในการสื่อสารไม่ดีพอ แอล ซาดัท พยายามใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าว โดยเน้นให้ครูผู้สอนช่วยนักเรียนให้มีส่วนร่วมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้ให้นักเรียนเกิดความต้องการในการสื่อสาร กระตุ้นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ที่ไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า และทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

ดอฟตี และ พิกา (Doughty & Pica, 1986: 305-325) ได้ทำการศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติชนิดการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) โดยทำการวิจัยอย่างต่อเนื่อง 2 ครั้ง ครั้งแรกเพื่อการศึกษารูปแบบในการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ว่ากิจกรรมใดจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่วนการวิจัยครั้งที่สอง เป็นการเปรียบเทียบลักษณะของกิจกรรม 3 รูปแบบ คือ กิจกรรมประเภทที่มีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลหน้าห้อง กิจกรรมกลุ่มเล็ก และกิจกรรมคู่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักศึกษาผู้ใหญ่และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งแรกคืองานปฏิบัติประเภทแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เรียกว่า การแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง (Two way information Gap) และงานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า งานปฏิบัติประเภทการแลกเปลี่ยนแบบสองทาง ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษามากกว่างานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ส่วนงานวิจัยครั้งที่สอง ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการเข้าร่วมกิจกรรม ออกเป็น 3 รูปแบบดังกล่าวข้างต้นพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมที่มีครู

เป็นผู้ควบคุมดูแลหน้าห้องทำให้เกิดการเรียนรู้ที่น้อยที่สุด การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเล็กและแบบคู่ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้พอกัน

โฟโตส และ เอลลิส (Fotos & Ellis, 1991: 605-625) ได้ทำการศึกษากิจการการจัดกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกการใช้ไวยากรณ์ โดยทำการศึกษานักเรียนระดับวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 2 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้กฎไวยากรณ์ เรื่องกรรมรอง และแบบทดสอบการใช้ไวยากรณ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์ช่วยให้ให้นักเรียนได้ใช้ภาษามากขึ้น และได้พัฒนาความรู้เรื่องไวยากรณ์ในเวลาเดียวกัน และนักเรียนมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนที่เรียนกฎไวยากรณ์จากการที่ครูเป็นผู้สอนเอง

เมอร์ฟี (Murphy, 2003: 352-359) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติโดยศึกษาในเรื่องการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับงานปฏิบัติโดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาว่าลักษณะของงานและวิธีการในการทำงานปฏิบัติเป็นผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จด้านการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้ประโยคที่ซับซ้อนหรือไม่ ประการที่สอง เพื่อศึกษาว่าความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์และผลสำเร็จของงานหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนจากประเทศต่างๆ ที่มาศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ และกำลังเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบเรียน Cutting Edge (Intermediate) โดยสร้างกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ 3 กิจกรรม กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติขั้นที่ 1 เน้นในด้านการใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติขั้นที่ 2 เน้นในด้านความถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์ และกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ 3 คือ เน้นการใช้ประโยคโครงสร้างที่ซับซ้อน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีการปฏิบัติงานไม่ส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จทั้ง 3 ด้าน คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้ภาษาโครงสร้างที่ซับซ้อน แต่ความแตกต่างของนักเรียนในด้านความรู้ มีผลต่อการปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ กล่าวคือนักเรียนจะมีวิธีในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ผลการศึกษานี้ได้เสนอแนะไว้ในโครงสร้างงานปฏิบัติ ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนในด้านความรู้และความเข้าใจ

สมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (TESOL GREECE, 2003: Online) ได้ทำการศึกษาถึงแนวโน้มในการออกแบบหลักสูตรการศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งศึกษาในระดับเกรด 6 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) ซึ่งเป็นเอกสารจริง (Authentic Text) ในการทดลองนี้เน้นกิจกรรมเป็นคู่และเป็นกลุ่ม โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานตามแนวคิดของ เจน วิลลิส ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) นักเรียนช่วยกันคิดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานปฏิบัติ และครูเสนอคำศัพท์ใหม่ที่สามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-Task) นักเรียน

ทำงานเป็นคู่และนำผลจากการทำงานเป็นคู่มารวมกันเพื่อทำงานกลุ่มอีกครั้ง หลังจากปฏิบัติงานเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว นักเรียนเตรียมวางแผนในการปฏิบัติงานและรายงานผลการปฏิบัติงาน และขั้นหลังปฏิบัติ (Post-task) นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และฝึกการใช้ภาษา ผลการศึกษาพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนและมีการใช้คำศัพท์ตลอดจนเทคนิคต่างๆ ในการปฏิบัติงานอย่างหลากหลาย นักเรียนจะให้ความสำคัญในขั้นเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก ซึ่งทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการรายงานผล อีกทั้งเป็นการกระตุ้นนักเรียนที่ไม่ชอบการพูด ได้มีโอกาสพูดมากขึ้น นอกจากนี้ยังได้มีข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการศึกษาว่า ถ้าครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความประสงค์ที่จะนำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้ในการเรียนการสอน ควรควรมีการปรับปรุงและดัดแปลงสื่อที่จะใช้ในระดับประถมศึกษา และสิ่งที่สำคัญก็คือ ควรควรวิธีการประเมินการปฏิบัติงานของนักเรียน และวิธีการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนเองภายใต้กรอบแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการพัฒนาความรู้ความสามารถตลอดจนทักษะทางภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น และในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามวิธีของ วิลลิส (Willis, 1996: 38-64, 109-115) เอลลิส (Ellis, 2003: 244-262) และเดวีส์ (Davies, 2000: 196-197) มาใช้ซึ่งมีการทำงาน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) และขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียมอำเภอบึงสามพัน จังหวัดพิจิตร และเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ โดยเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียมอำเภอคูระบุรี จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 38 คน ซึ่งผลความสามารถ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียม อำเภอคูระบุรี จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตามความสะดวก (Convenient Sampling) โดยรับสมัครนักเรียนที่มีความประสงค์จะพัฒนาตนเอง เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและได้รับการอนุญาตจากผู้ปกครองให้สามารถไปฝึกปฏิบัตินอกเวลาในสถานการณ์จริงได้ จำนวน 10 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วย
2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
3. แบบประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
5. แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง
6. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 2. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านเตรียม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น
 3. ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ต 31103) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 4. ศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามวิธีการของ วิลลิส (Willis. 1996: 38-64,109-115) เอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) เดวีส์ (Davies. 2000: 196-197)
 5. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาท้องถิ่น จังหวัดพังงาและอำเภอกระบี่ สถานที่สำคัญ การท่องเที่ยว การรับประทานอาหารและการซื้อของ เพื่อนำมาจัดทำแผนการเรียนรู้โดยพิจารณาจากหนังสือ เอกสาร สื่อจริงที่พบเห็นในชีวิตประจำวันและ Internet โดยมีระดับความยากง่ายของจำนวนคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาในระดับเดียวกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีเนื้อหาตรงตามจุดประสงค์ของการพูดเพื่อการท่องเที่ยว โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 6 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้
 - หน่วยที่ 1 การให้ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดพังงา
 - หน่วยที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอกระบี่
 - หน่วยที่ 3 ทิศทางและสถานที่สำคัญในอำเภอกระบี่
 - หน่วยที่ 4 ที่พักในอำเภอกระบี่
 - หน่วยที่ 5 ร้านอาหารและการรับประทานอาหาร
 - หน่วยที่ 6 การซื้อ-ขายของ
- จากนั้นนำเนื้อหาจัดทำโครงร่างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็น 6 หน่วยการเรียนรู้ และแสดงรายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 1 รายละเอียดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้

แผน การ สอนที่	ชั่วโมงที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
1	1 – 4 ข้อมูลทั่วไป ของจังหวัด พังงา	Welcome to Phangnga.	การบรรยาย ให้ข้อมูล Giving information	Present Simple passive Present Simple There/It + be Subject... Phangnga is in the south of Thailand. There are 8 districts.	เขียนสรุป ข้อมูลจากการ อ่าน - แสดง บทบาทสมมติ การโทรศัพท์
2	5 – 8 ข้อมูลทั่วไป ของกระบี่	Welcome to Kuraburi.	การบรรยาย ให้ข้อมูล Giving information	Present Simple passive Present Simple There/It + be Subject Kuraburi is located at the coast to the Andaman Sea. There are many tourist places.	- Mind Mapping - บทบาท สมมติ
3	9 - 12 สถานที่ สำคัญใน อำเภอ กระบี่	Where is the bank?	การถามและ ตอบเกี่ยวกับ ทิศทางและ สถานที่ Asking and giving directions	Preposition of place Imperatives The bank is on your right. It's opposite the police station. Turn right Go straight on.	- แผนที่ไป บ้านตนเอง จากโรงเรียน และเขียน บรรยาย

ตาราง (ต่อ)

แผน การ สอนที่	ชั่วโมงที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
4	13-16 ที่พักใน อำเภอ บุรีรัมย์	At the resort	การจองห้องพัก - Booking the room บรรยายห้องพัก และสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวก - Describing the rooms and facilities	There is/There are.... It is Is there a room available? There is a single room with air-con, cable TV, and water heater. It's 750 baht/night.	ข้อมูลที่พัก ในอำเภอ บุรีรัมย์
5	17 – 20 การสั่ง อาหาร	At the restaurant.	การสั่งอาหาร Ordering food การถามอย่าง สุภาพ Making polite request	Can/Could....., please. Will/ Wouldplease. Are you ready to order? What would you like to have? Could I have....please.	- เมนูอาหาร และ เครื่องดื่ม
6	21 – 24 การซื้อของ ต่างๆ	Doing shopping	การเสนอความ ช่วยเหลือ Offering help การถามสิ่งของ Asking for things การถามราคา Asking about prices การบอกราคา Giving prices	Can I help you? Do you have a toothbrush? How much is this? It's 15 ฿. Quantifiers : - a pack of snack, a bar of soap, a can of coke	- แสดง สถานการณ์ จำลองซื้อ ขาย

6. ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 แผน ตามวิธีการ และขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของ วิลลิส (Willis. 1996: 38-64,109-115) เอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) และเดวีส์ (Davies. 2000: 196-197) โดยมีขั้นตอนในการทำงาน 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนการเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ สำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงานและการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่ต้องปฏิบัติจริง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสาร (meaning) มากกว่ารูปแบบของภาษา (form) โดยมีรูปแบบของงานปฏิบัติที่หลากหลายและเป็นการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนจะได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติของตน และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายในการปฏิบัติงานนั้น โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและเสนอรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง กิจกรรมในขั้นตอนนี้ เช่น การนำข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนมาร่วมกันวิเคราะห์และแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้เพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่องให้มีความสมบูรณ์และถูกต้อง

3.2 ขั้นฝึกหัดการใช้ภาษา (Practice) หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การให้นักเรียนทำงานปฏิบัตินั้นอีกครั้งแต่มีเงื่อนไขและวิธีการที่แตกต่างจากงานปฏิบัติในครั้งแรก โดยการฝึกพูดกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง

3.3 ขั้นอภิปรายผล (Retrospective) ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอ ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษา การใช้กลวิธีในการสื่อความหมายและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ความสอดคล้องของกิจกรรม เนื้อหา การประเมินผล และนำแผนการจัดการเรียนรู้ มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

8. นำแผนการจัดการเรียนรู้ มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนทดลองจริง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาารูปแบบกิจกรรมและวิธีวัดและประเมินผลการพูดของฮีตัน(Heaton. 1990: 61-79) เวียร์ (Weir. 1993: 31-63) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 44-87) และ ศึกษาแบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษจากหนังสือ “แนวทางการสร้างข้อสอบ” ของอัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 79-107) และหนังสือ “การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของอัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 233-256)

2. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การทอ้งที่ยวก่อนและหลัง โดยใช้แนวทางการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ทดสอบ (Interaction Student with Examiner Format) และการทดสอบทางอ้อม (Indirect Format) ได้แบบทดสอบ 3 ชุด คือ

2.1 แบบทดสอบชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อสร้างความคุ้นเคย ด้วยหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องราวส่วนตัวทั่วไปที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น ไม่มีการให้คะแนน

2.2 แบบทดสอบชุดที่ 2 เป็นคำถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของจังหวัดพังงาและอำเภอคุระบุรี โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยเป็นผู้สัมภาษณ์ ผู้เรียนตอบคำถามเป็นรายบุคคล จำนวน 10 ข้อ นักเรียนมีเวลาตอบข้อละ 1 นาที ทำการบันทึกวิดีโอเพื่อนำมาตรวจพิจารณาให้คะแนน ทั้งนี้ ให้นักเรียนที่ยังไม่ได้สัมภาษณ์รออยู่อีกห้อง นักเรียนคนใดสัมภาษณ์แล้ว ไม่นอนุญาตให้พบกับนักเรียนที่ยังไม่ได้สัมภาษณ์ เพื่อป้องกันนักเรียนที่ทดสอบแล้วนำข้อมูลมาบอกนักเรียนที่ยังไม่ได้รับการทดสอบ

2.3 แบบทดสอบชุดที่ 3 เป็นแบบทดสอบพูดสนทนาเป็นคู่ต่อหน้าผู้วิจัย โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบ โดยกำหนดเป็นสถานการณ์ให้ผู้เรียนจับฉลากเลือกเพียง 1 สถานการณ์ ทำการสนทนาเป็นคู่ จำนวน 3 สถานการณ์ คือ การสั่งอาหาร (Ordering food) การซื้อขายของ (Doing shopping) และการจองห้องพัก (Accommodation reservation) ผู้เรียนสนทนาต่อหน้ากรรมการตามสถานการณ์ ทำการบันทึกวิดีโอเพื่อนำมาตรวจพิจารณาให้คะแนน

3. นำแบบทดสอบที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องทางภาษา โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

- 1 = แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม
- 0 = ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม
- 1 = แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรม

โดยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการทอ้งที่ยวแต่ละข้อ ต้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence: IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จึงถือว่าเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในงานวิจัยได้

4. นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการทอ้งที่ยวแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และจัดทำเป็นแบบทดสอบ ก่อนนักเรียนจะเริ่มปฏิบัติงาน

ผู้ทดสอบสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียน โดยการใช้หัวข้อสนทนาในขั้นนำ (Warm up) และมีการบันทึกภาพและเสียงของนักเรียนระหว่างปฏิบัติงานลงในวิดีโอ เพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนน

5. นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ได้แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเวลา เนื้อหาและความยากง่าย

6. ในการนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวไปใช้ ได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนน ซึ่งมีวิธีการสร้าง ตามขั้นตอน ดังนี้

6.1 สร้างเกณฑ์การประเมิน การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยปรับจากเกณฑ์วัดความสามารถทางด้านการพูดของฮีตัน ฮีตัน (Heaton, 1990: 61-79) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill, 2000: 22-28) ออลเลอร์ (Oller, 1979: 320-323) แครร์รอล (Carroll, 1982: 135) และอัจนรา วงศ์โสทร. (2538: 80) เพื่อให้เหมาะสมกับระดับของกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดองค์ประกอบของการประเมินการให้คะแนน 4 รายการ คือ ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด ความคล่องแคล่วในการพูด การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับเรื่องที่พูดและการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับ จาก 1 - 5 สำหรับการแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยระดับความสามารถตามเกณฑ์ โดยปรับจากเกณฑ์การแปรผลของบุญชม ศรีสะอาด. (2545: 103) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	16.00 – 20.00	หมายถึง	ดีมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	12.00 – 15.99	หมายถึง	ดี
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	8.00 – 11.99	หมายถึง	พอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.00 – 7.99	หมายถึง	เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	0.00 – 3.99	หมายถึง	ควรปรับปรุง

6.2 นำเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบรายละเอียดของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้เหมาะสม จากนั้นนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

6.3 นำเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 10 คน โดยมีผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ในการสอนใกล้เคียงกับผู้วิจัยอีก 1 คน

6.4 หาค่าความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

การสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จากหนังสือ "Learning About Language Assessment : Dilemmas, Decision, and Direction" ของเบลเลย์ (Bailey. 1998: 227 – 233) หนังสือ "Testing Spoken Language : A Handbook of Oral Testing Techniques" ของ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000: 22-28) และหนังสือ "การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของอัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 233-256)

3.2 สร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งมีรายการประเมินพฤติกรรมด้านการพูด 5 ด้าน คือ การสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูดการใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างทางไวยากรณ์และการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบเลือกตอบ ก ข ค ง และ จ ให้นักเรียนเลือกข้อที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยกำหนดค่าระดับคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ตามพฤติกรรมข้อที่เลือกมีดังนี้

5	มากที่สุด	ข้อ	ก
4	มาก	ข้อ	ข
3	ปานกลาง	ข้อ	ค
2	น้อย	ข้อ	ง
1	น้อยที่สุด	ข้อ	จ

การแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยระดับความสามารถตามเกณฑ์ โดยปรับจากเกณฑ์การแปรผลของบุญชม ศรีสะอาด. (2545 : 103) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	16.00 – 20.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	12.00 – 15.99	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	8.00 – 11.99	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.00 – 7.99	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	0.00 – 3.99	หมายถึง	น้อยที่สุด

3.3 นำแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความชัดเจนในการใช้ภาษา โดยใช้เกณฑ์เดียวกันกับประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมจากหนังสือ “การประเมินผลการเรียน” ของ วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542: 99-123) และหนังสือ “การวัดด้านจิตพิสัย” ของ ล้วนและ อังคณา สายยศ (2543: 66-122)

4.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มีลักษณะเป็น มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนด ความหมายของแต่ละระดับพฤติกรรม ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

การแปรผลระดับค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรม ปรับจากเกณฑ์การแปรผลของบุญชม ศรีสะอาด. (2545: 103) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.51 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.51 – 4.50	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยที่สุด

4.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความชัดเจนในการใช้ภาษา โดยใช้เกณฑ์เดียวกับการประเมินแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

4.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษไปแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ

5. แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง

เป็นแบบบันทึกผลการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ การนำ ภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง หลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงในแต่ละครั้ง เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหา อุปสรรคที่นักเรียนพบ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขในการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงในครั้งต่อไป รวมทั้งข้อคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงของนักเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเห็นงานปฏิบัติ

ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

6.1 ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ และศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติของ ผศ. ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2537: 102-105) และ ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2540: 248)

6.2 สร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีการลิเคอร์ท (Likert's scale) ตัวเลือก 5 ระดับได้แก่

ข้อความทางบวก		ข้อความทางลบ	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
เห็นด้วย	4	ไม่เห็นด้วย	2
ไม่แน่ใจ	3	ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	2	ไม่เห็นด้วย	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5

ในการพิจารณาว่ากลุ่มตัวอย่างมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด จะพิจารณาจากค่าเฉลี่ยจากข้อความทั้งหมด โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนน	4.1-5.0	หมายถึง	มีเจตคติดีมากที่สุด
คะแนน	3.1-4.0	หมายถึง	มีเจตคติดีมาก
คะแนน	2.1-3.0	หมายถึง	มีเจตคติปานกลาง
คะแนน	1.1-2.0	หมายถึง	มีเจตคติไม่ค่อยดี
คะแนน	0.0-1.0	หมายถึง	มีเจตคติไม่ดี

6.3 นำแบบวัดเจตคติที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม จากนั้นนำไปปรับปรุงแก้ไข

6.4 นำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบบ One Single Group Pretest – Posttest Design ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังนี้

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

T ₁	หมายถึง	การสอบก่อนการทดลอง
T ₂	หมายถึง	การสอบหลังการทดลอง
E	หมายถึง	กลุ่มทดลอง
R	หมายถึง	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามความสะดวก
X	หมายถึง	การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติใน

สถานการณ์จริง

วิธีดำเนินการทดลอง

- ศึกษาหลักสูตร แนวการเรียนการสอนและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของโรงเรียนบ้านเตรียม อำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดหัวข้อการวิจัยให้สอดคล้องกับแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และส่งเสริมความสามารถในด้านทักษะการพูดเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนข้อควรปฏิบัติในการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
- ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและวิธีการประเมินความสามารถในการพูด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- ศึกษาเอกสาร หนังสือ วารสาร Internet เพื่อกำหนดขอบข่ายเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลจังหวัดพังงา อำเภอกระบุรี สถานที่สำคัญ การจองห้องพัก การรับประทานอาหารและการซื้อของ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเอกสารที่เป็นเนื้อหาท้องถิ่น อันจะเป็นเนื้อหาหลักในการฝึกให้นักเรียนให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดเพื่อการท่องเที่ยว
- สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
 - แบบประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

5.5 แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง

5.6 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ

6. นำเครื่องมือต่างๆ ที่สร้างขึ้นทั้งหมดให้คณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

7. ส่งหนังสือขออนุญาตจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงต่อผู้บริหารโรงเรียนบ้านเตรียม อำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา และติดต่อประสานงานเชิญผู้ช่วยผู้วิจัยซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่เป็นอาสาสมัครในโรงเรียน ผู้ช่วยผู้วิจัยในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 2 ท่านและประสานงานไปยังผู้จัดการรีสอร์ท ร้านอาหารและร้านขายของในอำเภอกระบุรีเพื่อนำผู้เรียนไปฝึกในสถานการณ์จริง

8. ประชาสัมพันธ์รับสมัครนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความประสงค์จะเข้าร่วมพัฒนาตนเองและผู้ปกครองอนุญาตให้ไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง จำนวน 10 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

9. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการจัดเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติแบ่งเป็นการทดสอบก่อน 2 ชั่วโมง และจัดการเรียนการสอนในคาบกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ๆ ละ 8 ชั่วโมง รวมเป็น 26 ชั่วโมง และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยนำผู้เรียนไปฝึก ณ รีสอร์ท ร้านอาหาร และร้านขายของ จำนวน 3 ครั้ง สลับกันทั้ง 3 สถานที่ ใช้เวลาฝึกสถานที่ละ 6 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง รวมเป็น 20 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 46 ชั่วโมง

10. ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ดูเกณฑ์การให้คะแนนในภาคผนวก ข หน้า 115) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย โดยทำการบันทึกสถิติและหรือบันทึกเสียงประกอบการให้คะแนน

11. นักเรียนประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทุกครั้งที่ปฏิบัติในสถานการณ์จริงโดยทำการบันทึกเสียงหรือภาพทุกครั้ง

12. นักเรียนเขียนบันทึกประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ทุกครั้งที่ได้ปฏิบัติในสถานการณ์จริง

13. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยบันทึกประเมินตามแบบประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกครั้งที่ได้ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

14. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและหลังจากการปฏิบัติในสถานการณ์จริงทุกฉบับเพื่อนำมาวิเคราะห์และประมวลผล

15. นำข้อมูลทั้งหมดซึ่งประกอบด้วย แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว แบบประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มา

วิเคราะห์โดยวิธีการแจกน้ำหนักค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบความแตกต่างของข้อมูลก่อนและหลังการ สอน

16. เขียนรายงานสรุปผล อภิปรายผลรวมทั้งข้อเสนอแนะ

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล
2. ตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการพูดและการประเมินตนเองด้านการพูด

ภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์

3. หาค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.1 หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการท่องเที่ยว

3.2 หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่างทุกครั้ง ทั้ง 6 หน่วยการเรียนรู้ จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษแล้วนำไปแสดงเป็นกราฟเส้น เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการ

3.3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

3.4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในการสถานการณ์จริงก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและพฤติกรรมของแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 ค่าความสัมพันธ์ในการตรวจให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ของผู้ตรวจ 2 คน จากการใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

2. สถิติพื้นฐาน

2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.3 แผนภูมิแท่งและกราฟเส้น

3. สถิติในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติที่ได้จากการสอบถามก่อนและหลังเรียน ใช้การทดสอบของ วิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง จำนวนนักเรียน 10 คน มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและ โดยใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 46 ชั่วโมง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของการดำเนินการวิจัย เป็นดังนี้

1. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
2. การประเมินตนเองด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างการทดลอง
3. การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
4. บันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง
5. เจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
D	แทน	ผลต่างของคะแนนหลังเรียน-คะแนนก่อนเรียน
RD	แทน	อันดับผลต่างของคะแนน
T ⁺	แทน	ผลรวมของอันดับของคะแนนที่เป็นบวก
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของ T ⁺
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ผู้วิจัยวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นให้กรรมการจำนวน 2 คน ตรวจสอบคะแนนตามเกณฑ์ หลังจากกรรมการทั้งสองคนตรวจให้คะแนนเสร็จแล้ว จึงนำคะแนนของกรรมการทั้ง 2 คน มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากการตรวจให้คะแนน โดยแปรผลข้อมูลด้วยโปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป SPSS for Windows ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าการตรวจให้คะแนนของกรรมการทั้ง 2 คน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีขนาดความสัมพันธ์ ของคะแนนก่อนการทดลอง .85 และขนาดความสัมพันธ์ของคะแนนหลังการทดลอง .87

จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากกรรมการทั้ง 2 คน มาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ โดยปรับจากเกณฑ์การแปรผลของบุญชม ศรีสะอาด. (2545 : 103) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณาดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 16.00 – 20.00	หมายถึง ดีมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 12.00 – 15.99	หมายถึง ดี
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 8.00 – 11.99	หมายถึง พอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.00 – 7.99	หมายถึง เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.00 – 3.99	หมายถึง ควรปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตาราง 3 เปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ก่อนการทดลอง	10	20	8.85	1.04	พอใช้
หลังการทดลอง	10	20	16.43	1.19	ดีมาก

จากตาราง 3 พบว่า ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวหลังการทดลองอยู่ในระดับสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติใน

สถานการณ์จริง โดยระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียน ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงคือ พอใช้ โดยมี คะแนนเฉลี่ย 8.85 ได้เพิ่มขึ้นเป็นระดับ ดีมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ย 16.43 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

นอกจากนี้ผู้วิจัย ได้นำคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงของนักเรียนมาแปรผลข้อมูล โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) ผลปรากฏดังตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวก่อน และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

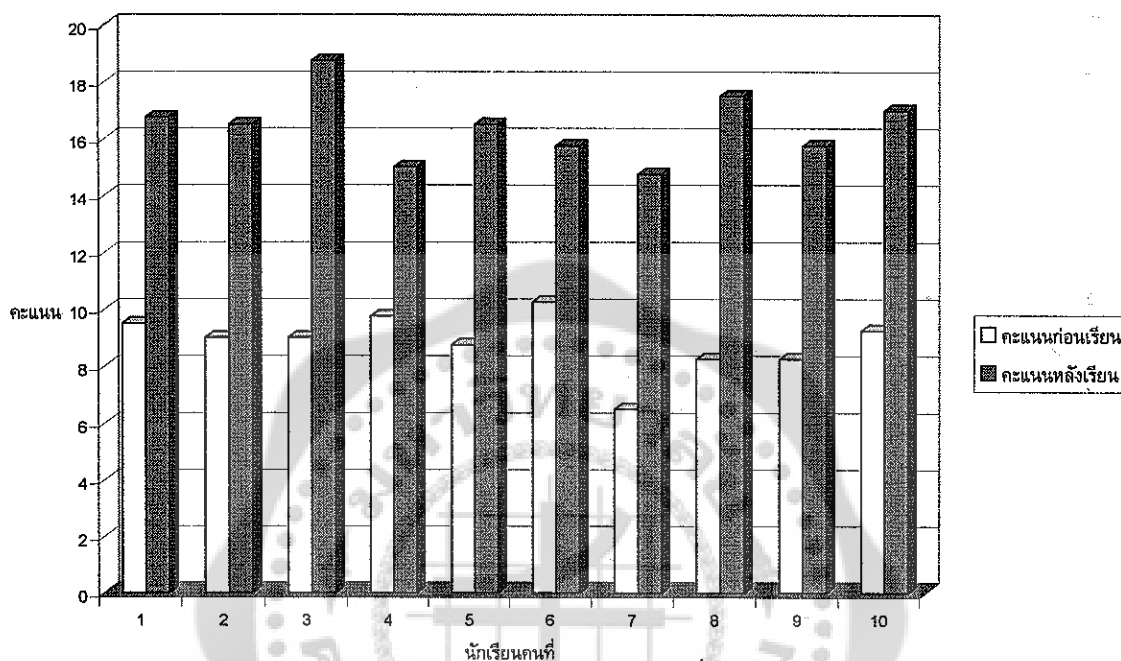
นักเรียนคนที่	คะแนน (เต็ม 20)		ผลต่างของคะแนน(D)	อันดับผลต่างของ คะแนน(RD)
	ก่อน	หลัง		
1	9.50	16.75	7.25	3
2	9.00	16.50	7.50	4.5
3	9.00	18.75	9.75	10
4	9.75	15.00	5.25	1
5	8.75	16.50	7.75	6.5
6	10.25	15.75	5.50	2
7	6.50	14.75	8.25	8
8	8.25	17.50	9.25	9
9	8.25	15.75	7.50	4.5
10	9.25	17.00	7.75	6.5
			N = 10	T ⁺ = 55
				P = .0010*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนของนักเรียนทุกคนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าเมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้น

งานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสูงขึ้นทุกคน

จากการหาค่าสถิติข้างต้น คณะนจากจากการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนแต่ละบุคคลก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังภาพประกอบ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

จากตาราง 4 และภาพประกอบ 1 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 8.85 และหลังการทดลองคือ 16.43 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ช่วยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสูงขึ้น

2. การประเมินตนเองด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างการทดลอง

หลังจากจัดการเรียนรู้และเน้นงานปฏิบัติในแต่ละหน่วยการเรียนรู้แล้ว นักเรียนจะทำการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยใช้แบบประเมินความสามารถของตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการนำวิดีโอการแสดงบทบาทสมมติของตนเองมาดูและทำการ

ประเมิน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยปรับจากเกณฑ์การแปรผลของบุญชม ศรีสะอาด. (2545 : 103) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 16.00 – 20.00	หมายถึง ดีมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 12.00 – 15.99	หมายถึง ดี
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 8.00 – 11.99	หมายถึง พอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.00 – 7.99	หมายถึง เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.00 – 3.99	หมายถึง ควรปรับปรุง

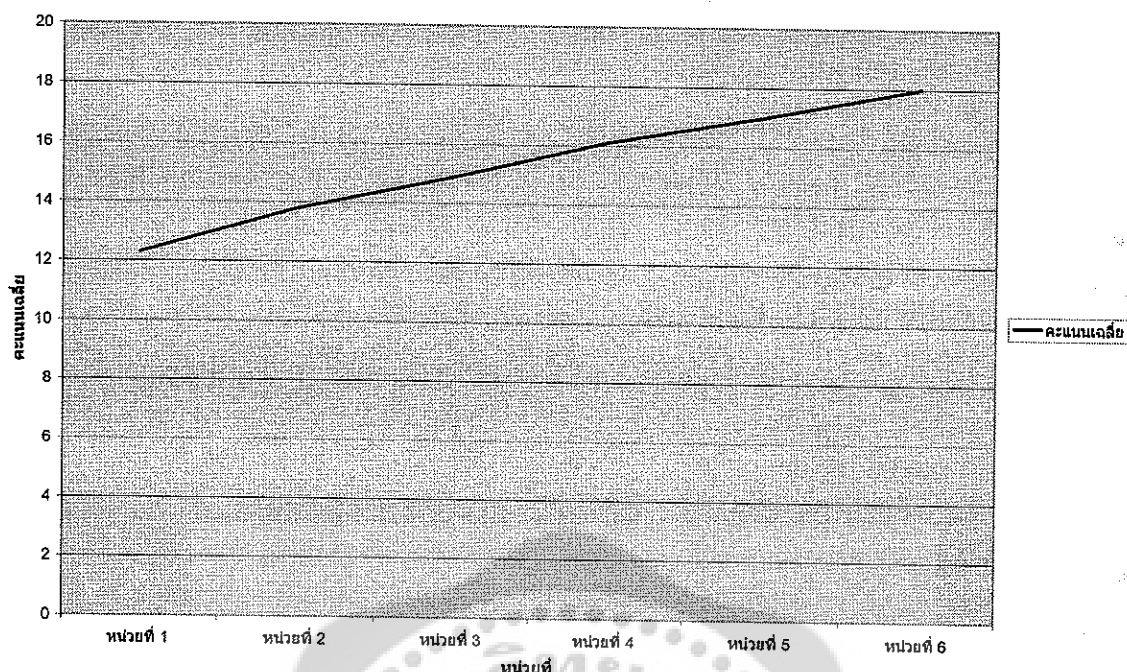
ผลปรากฏดังตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียน จากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้

หน่วยที่	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
1	10	20	12.3	2.16	ดี
2	10	20	13.8	1.76	ดี
3	10	20	14.9	1.52	ดี
4	10	20	16.1	1.49	ดีมาก
5	10	20	17.0	1.03	ดีมาก
6	10	20	18.0	0.67	ดีมาก

จากตาราง 5 พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวจากการประเมินตนเองของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยที่ 1 หน่วยที่ 2 และหน่วยที่ 3 อยู่ในระดับ ดี โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินตนเอง 12.3 13.8 และ 14.9 ตามลำดับ และ หน่วยที่ 4 หน่วยที่ 5 และหน่วยที่ 6 อยู่ในระดับ ดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินตนเอง 16.1 17.0 และ 18.0 ตามลำดับ

ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) จากการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของตนเองของนักเรียน โดยได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ มาแสดงเป็นกราฟเส้นเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการพูดของนักเรียนจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังภาพประกอบ 2 ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงพัฒนาการด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ จากตาราง 5 และภาพประกอบ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยพัฒนาการด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพิ่มขึ้นตามลำดับในทุกหน่วยการเรียนรู้ แสดงว่าจากการประเมินตนเอง นักเรียนมีความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพิ่มขึ้น

3. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นข้อความจำนวน 10 ข้อ จากนั้นนำค่าคะแนนจากการสังเกตที่ได้ทั้ง 6 ครั้งใน 6 หน่วยการเรียนรู้ มาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยโดยปรับจากเกณฑ์การแปลผลของบุญชม ศรีสะอาด. (2545 : 103) ซึ่งมีเกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.51 – 5.00	หมายถึง มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.51 – 4.50	หมายถึง มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.51 – 3.50	หมายถึง ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.51 – 2.50	หมายถึง น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.50	หมายถึง น้อยที่สุด

ผลปรากฏดังตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ครั้งที่ ประเมิน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับพฤติกรรมด้านการ พูดภาษาอังกฤษ
1	10	5	3.21	0.15	ปานกลาง
2	10	5	3.63	0.15	มาก
3	10	5	4.32	0.15	มาก
4	10	5	4.45	0.19	มาก
5	10	5	4.60	0.24	มากที่สุด
6	10	5	4.70	0.25	มากที่สุด

จากตาราง 6 พบว่าพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษครั้งที่ 1 ของนักเรียนอยู่ระดับพอใช้ มีคะแนนเฉลี่ย 3.21 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 อยู่ในระดับ ดี มีคะแนนเฉลี่ย 3.63 4.32 และ 4.45 ตามลำดับ ขณะที่ครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 อยู่ในระดับ ดีมาก มีคะแนนเฉลี่ย 4.60 และ 4.70 ตามลำดับ แสดงว่า พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับในทุกหน่วยการเรียนรู้

4. บันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง

จากการที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงในแต่ละสถานที่ แต่ละครั้ง นักเรียนจะทำการบันทึกประสบการณ์จากการเรียนรู้โดยสามารถแยกเป็นสถานที่ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. At the Kasem Mini Mart

Job Description

Cashier

- บอกราคาสินค้า
- พาไปดูสินค้า
- คิดเงินรวมค่าของ

Language Use

- ทักทาย มีอะไรให้ช่วยไหม
- แนะนำสินค้า
- บอกที่ตั้งสินค้า
- บอกราคา
- คิดเงิน
- บอกลา
- กล่าวขอบคุณ
- เชิญมาซื้อของใหม่

สิ่งที่นักเรียนประทับใจในการฝึกประสบการณ์ คือ

1. สามารถสื่อสารให้ชาวต่างชาติเข้าใจในสิ่งที่เราพูดได้ ตื่นเต้นมากแต่ก็สนุกมาก
2. รู้สึกดีใจที่ได้พูดกับชาวต่างชาติได้และชาวต่างชาติเข้าใจ
3. สามารถทำให้ชาวต่างชาติเข้าใจในสิ่งที่พูด แม้ว่าจะติดขัดบ้างก็ตาม

ปัญหาที่พบในการฝึกประสบการณ์ คือ

1. ฟังลูกค้าพูดในบางครั้งไม่เข้าใจ แต่ก็สามารถสื่อสารกันได้ ถ้ามีโอกาส อยากจะฝึกให้มากกว่านี้
2. ฟังเสียงพูดในบางครั้งไม่เข้าใจ แต่ก็พยายามฟังจนเข้าใจ
3. ในบางครั้งชาวต่างชาติพูดเราก็ฟังไม่รู้เรื่อง ก็ต้องพยายามให้เขาอธิบายในสิ่งที่เขาต้องการ

2. At Ao Khoei Restaurant

Job description

Reception

- ทักทายและพาไปนั่งที่โต๊ะ
- เลื่อนเก้าอี้ให้แขกนั่ง

Waiter / waitress

- ให้แขกดูเมนู
- จดรายการอาหาร
- เสิร์ฟอาหาร
- เติมน้ำดื่ม
- ถามว่าจะรับอะไรเพิ่มอีกไหม

Cashier

- คิดเงิน บอกราคาค่าอาหารเงินรวม
- ทอนเงิน

Language Use

- ทักทาย เชิญไปนั่งที่โต๊ะ
- ถามว่าจะรับประทานอะไร
- ถามอาหารและเครื่องดื่มว่าจะสั่งอะไร
- บอกราคาอาหาร
- ถามว่าจะรับอะไรเพิ่มไหม

สิ่งที่นักเรียนประทับใจในการฝึกประสบการณ์ คือ

1. สื่อสารกันรู้เรื่อง สามารถรับรายการอาหารและสั่งให้แขกรับประทานได้
2. ภูมิใจที่พูดกับชาวต่างชาติเข้าใจ

ปัญหาที่พบในการฝึกประสบการณ์ คือ

เมนูอาหารที่ร้านจริง ๆ ไม่ค่อยละเอียด จึงมีปัญหาในการอธิบายให้แขกเข้าใจต้องให้ครูช่วย

3. At the Resort

Job description

Reception

- แนะนำที่พัก
- บอกสิ่งอำนวยความสะดวกในห้องพัก

Language Use

- ทักทาย พูดคุย
- เชิญไปดูห้องพัก
- แนะนำสิ่งของที่อยู่ในห้องพัก
- บอกราคา
- ถามชื่อ จดชื่อแขกที่จะมาพัก

สิ่งที่นักเรียนประทับใจในการฝึกประสบการณ์ คือ

สื่อสารกับชาวต่างชาติได้ รู้สึกตื่นเต้น ดีใจมาก

ปัญหาที่พบในการฝึกประสบการณ์ คือ

ฟังคำบางคำไม่รู้เรื่อง แต่ก็สอบถามจนเข้าใจ

จากบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้ฝึกประสบการณ์ตามบทบาทในสถานที่จริง โดยใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนในชั้นเรียนและมีความตื่นเต้น ดีใจที่สื่อสารกับชาวต่างชาติเข้าใจได้ ส่วนปัญหาที่พบคือ มีบางครั้งที่ไม่เข้าใจสำเนียงแต่พยายามสอบถามจนเข้าใจและหากมีโอกาสอยากฝึกเพิ่มเติมอีก

5. เจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ผู้วิจัยได้วัดเจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นข้อความจำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำค่าคะแนนจากการประเมินเจตคติที่ได้มาหาค่าคะแนนเฉลี่ยและแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ ตามที่กำหนดเกณฑ์ไว้ โดยกำหนดเกณฑ์การแปรความหมายคะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนน 4.1-5.0	หมายถึง มีเจตคติดีมากที่สุด
คะแนน 3.1-4.0	หมายถึง มีเจตคติดีมาก
คะแนน 2.1-3.0	หมายถึง มีเจตคติปานกลาง

คะแนน 1.1-2.0 หมายถึง มีเจตคติไม่ค่อยดี
 คะแนน 0.0-1.0 หมายถึง มีเจตคติไม่ดี
 ผลปรากฏดังตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 เปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลัง
 ใต้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ระดับเจตคติต่อการเรียน การพูดภาษาอังกฤษ
ก่อนการทดลอง	10	5	4.00	0.56	ดีมาก
หลังการทดลอง	10	5	4.49	0.51	ดีมากที่สุด

จากตาราง 7 พบว่า ระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงอยู่ในระดับสูงกว่าก่อนการได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง คือ ระดับดีมาก ได้เพิ่มขึ้นเป็นระดับดีมากที่สุด หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

จากการวิเคราะห์การวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงของนักเรียน โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) พบว่าเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ปรากฏผลดังตาราง 8 ดังนี้

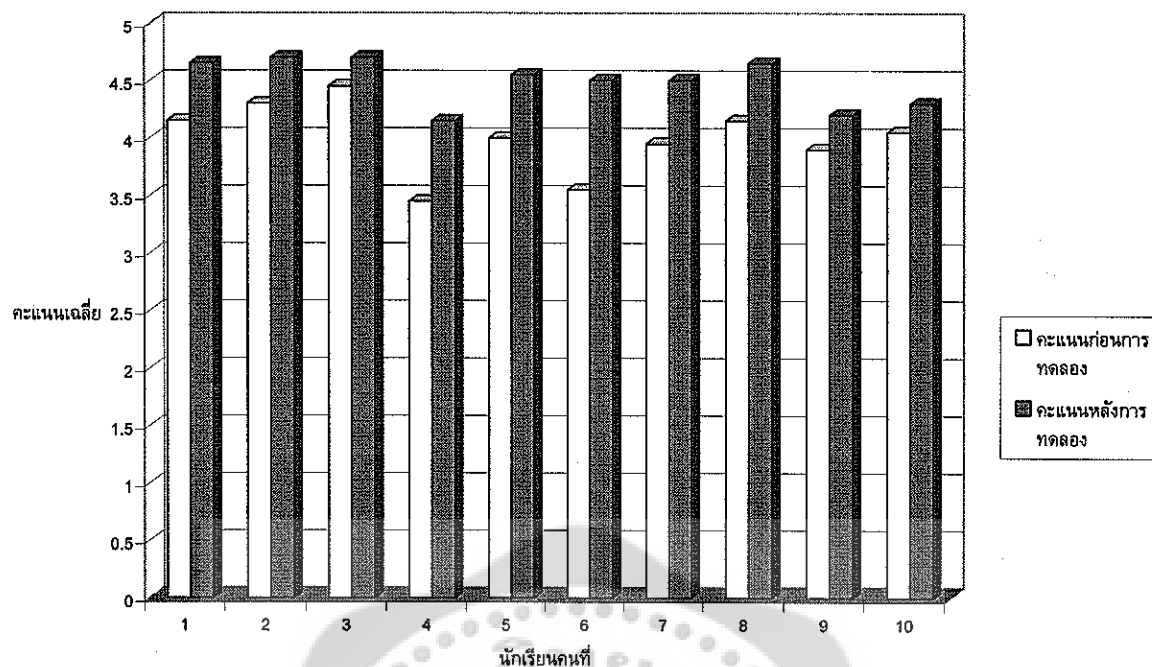
ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

นักเรียนคนที่	คะแนน (เต็ม 5)		ผลต่างของคะแนน (D)	อันดับผลต่างของคะแนน (RD)
	ก่อน	หลัง		
1	4.15	4.65	0.50	5.5
2	4.30	4.70	0.40	4
3	4.45	4.70	0.25	1.5
4	3.45	4.15	0.70	9
5	4.00	4.55	0.55	7.5
6	3.55	4.50	0.95	10
7	3.95	4.50	0.55	7.5
8	4.15	4.65	0.50	5.5
9	3.90	4.20	0.30	3
10	4.05	4.30	0.25	1.5
			N = 10	T ⁺ = 55
				P = .0010*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าเมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ สูงขึ้น

จากการหาค่าทางสถิติในตารางข้างต้น ระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละบุคคลก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง สามารถแสดงเป็นแผนภูมิแท่งได้ดังภาพประกอบ 3 ดังนี้

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

จากตาราง 8 และภาพประกอบ 3 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงมีคะแนนเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองคือ 4.00 และหลังการทดลองคือ 4.51 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงช่วยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
2. เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงก่อนและหลังเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษานี้จะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน และยังเป็นแนวทางให้ผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความสนใจจะพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ไปใช้ในการสอนของตนได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเตรียมอำเภอกระบรี จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 ห้องเรียน ที่ได้รับการจัดห้องเรียนแบบลดความสามารถ จำนวนนักเรียน 38 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียน ซึ่งได้มาจากการรับสมัครนักเรียนที่สนใจจะพัฒนาตนเองในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและผู้ปกครองอนุญาตให้ไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง จำนวน 10 คน หากเกินจำนวนจะเลือกจากลำดับที่สมัครก่อน 10 ลำดับ เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
 - 2.2 เจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการจัดเรียน การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อน 2 ชั่วโมง และจัดการเรียนการสอนในคาบกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ๆ ละ 8 ชั่วโมง รวมเป็น 26 ชั่วโมง และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยนำผู้เรียนไปฝึก ณ รีสอร์ท ร้านอาหาร และร้านขายของ จำนวน 3 ครั้ง สลับกันทั้ง 3 สถานที่ ใช้เวลาฝึกสถานที่ละ 6 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง รวมเป็น 20 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 46 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วย
2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
3. แบบประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
5. แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง
6. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ศึกษาหลักสูตร แนวการเรียนการสอนและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของ โรงเรียนบ้านเตรียม อำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดหัวข้อการวิจัยให้สอดคล้องกับแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และส่งเสริมความสามารถในด้านทักษะการพูดเพื่อการท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนข้อควรปฏิบัติในการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและวิธีการประเมินความสามารถในการพูด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. ศึกษาเอกสาร หนังสือ วารสาร Internet เพื่อกำหนดขอบข่ายเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลจังหวัดพังงา อำเภอกระบุรี สถานที่สำคัญ การจองห้องพัก การรับประทานอาหารและการซื้อของ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเอกสารที่เป็นเนื้อหาท้องถิ่น อันจะเป็นเนื้อหาหลักในการฝึกนักเรียนให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดเพื่อการท่องเที่ยว
5. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 5.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 5.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
 - 5.3 แบบประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 5.4 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 5.5 แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง
 - 5.6 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ
6. นำเครื่องมือต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นทั้งหมดให้คณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข
7. ส่งหนังสือขออนุญาตจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงต่อผู้บริหารโรงเรียนบ้านเตรียม อำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา และติดต่อประสานงานเชิญผู้ช่วยผู้วิจัยซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่เป็นอาสาสมัครในโรงเรียน ผู้ช่วยผู้วิจัยในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 2 ท่านและประสานงานไปยังผู้จัดการรีสอร์ท ร้านอาหารและร้านขายของในอำเภอกระบุรีเพื่อนำนักเรียนไปฝึกในสถานการณ์จริง
8. ประชาสัมพันธ์รับสมัครนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความประสงค์จะเข้าร่วมพัฒนาดตนเองและผู้ปกครองอนุญาตให้ไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง จำนวน 10 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
9. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ แบ่งเป็นการทดสอบก่อน 2 ชั่วโมง และจัดการเรียนการสอนในคาบกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ๆ ละ 8 ชั่วโมง รวมเป็น 26 ชั่วโมง และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยนำผู้เรียนไปฝึก ณ รีสอร์ท ร้านอาหาร และร้านขายของ จำนวน 3 ครั้ง สลับกันทั้ง 3 สถานที่ ใช้เวลาฝึกสถานที่ละ 6 ชั่วโมง และทำการทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง รวมเป็น 20 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 46 ชั่วโมง
10. ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย โดยทำการบันทึกวิดีโอและหรือบันทึกเสียงประกอบการให้คะแนน

11. นักเรียนประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทุกครั้งที่ปฏิบัติในสถานการณ์จริงโดยทำการบันทึกเสียงหรือภาพทุกครั้ง
12. นักเรียนบันทึกประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ทุกครั้งที่ปฏิบัติในสถานการณ์จริง
13. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยบันทึกประเมินตามแบบประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกครั้งที่ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
14. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติและหลังจากการปฏิบัติในสถานการณ์จริงทุกฉบับเพื่อนำมาวิเคราะห์และประมวลผล
15. นำข้อมูลทั้งหมดซึ่งประกอบด้วย แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว แบบประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงมาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงน้ำหนักค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบความแตกต่างของข้อมูลก่อนและหลังการสอน
16. เขียนรายงานสรุปผล อภิปรายผลรวมทั้งข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพังงา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ซึ่งสามารถนำผลการทดลองมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของอะบีดิน (Abidin, 1997) สกัญญา ศิลประสาท (2544) เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546) ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) พัชรี วิจิตรไพศาล (2548) และบัญญัติ ออญอง (2551) ซึ่งทั้งหมดศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการ

พูดภาษาอังกฤษ และพบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการใช้ภาษา ตลอดจนนักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้น และทำท่ายในขณะทำงานปฏิบัติ การฝึกปฏิบัติและทำชิ้นงานด้วยตนเองนั้น เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ผลการวิจัยครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่านักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ทั้งนี้สรุปประเด็นที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการ ได้ดังนี้

1.1 กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องในขณะที่ปฏิบัติงาน โดยมีขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจน นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติประกอบด้วยงานปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นแรกเป็นขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนใหม่ที่ใช้ในงานปฏิบัติ พร้อมทั้งได้มีโอกาสปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับงานที่ต้องปฏิบัติจริง ขั้นที่สองคือ ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นที่นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำงานเป็นคู่หรืองานกลุ่ม ซึ่งมีการวางแผนการปฏิบัติงาน โดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน โดยมีการบันทึกวิดีโอการแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองในสถานการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาและวิเคราะห์ตนเองในการใช้ภาษาเพื่อการท่องเที่ยวในขั้นต่อไป ขั้นที่สาม ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนวิเคราะห์ภาษาจากวิดีโอที่บันทึกการแสดงบทบาทสมมติ มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีการคอยช่วยแนะนำขณะดูวิดีโอ เพื่อให้นักเรียนได้นำรูปแบบภาษาและโครงสร้างภาษาไปใช้ในงานปฏิบัติของตนเองในการปฏิบัติในสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนรับรู้และตระหนักถึงสิ่งที่ได้เรียนและแนวทางแก้ไขปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานในครั้งต่อไปได้พัฒนาอย่างถูกต้องยิ่งขึ้น จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความตั้งใจ พยายามแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาให้ถูกต้องและตระหนักในการแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองให้ดีขึ้นเป็นอย่างดีทุกคน

ทั้งนี้ จากตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดของนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกคนในอัตราใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับตาราง 8 ที่แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง พบว่า นักเรียนคนที่ 6 มีอัตราการเพิ่มของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับต่ำ แต่ได้คะแนนทดสอบก่อนเรียนสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่นๆ และจากตาราง 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยจากแบบวัดเจตคติของนักเรียนคนที่ 6 มีอัตราการเพิ่มสูงที่สุด จึงไม่สอดคล้องกันระหว่างความสามารถด้านการพูดและเจตคติที่กล่าวว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทั้งนี้เนื่องจากในการทดสอบหลังเรียน

นักเรียนคนที่ 6 มีการเปลี่ยนคู่สนทนาและเปลี่ยนสถานการณ์ที่จับฉลากได้ โดยเปลี่ยนจากการซื้อ-ขายของ เป็นการสั่งอาหาร ซึ่งในสถานการณ์ซื้อ-ขายของนั้น นักเรียนคนดังกล่าวสามารถแสดงบทบาทได้ดีมาก อีกทั้งคู่ที่แสดงบทบาทสมมติในการทดสอบก่อนเรียนสามารถแสดงบทบาทได้อย่างดีและมีการใช้ภาษาที่ไม่หลากหลายมากนัก รวมถึงการใช้ของจริงในการซื้อขาย ทำให้สถานการณ์น่าสนใจและเป็นจริงมากกว่าสถานการณ์การสั่งอาหารรับประทานซึ่งใช้เพียงรูปภาพ และมีรูปแบบทางภาษาที่มากกว่าการซื้อขาย จึงทำคะแนนหลังการทดสอบได้ไม่มากเท่าที่ควร ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงของนักเรียนคนที่ 6 ที่เพิ่มขึ้นสูงมากกว่าคนอื่น ๆ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนคนที่ 6 มีความตั้งใจเรียน กระตือรือร้น กล้าพูด กล้าซักถามและมีความมั่นใจมากที่สุด ในจำนวนนักเรียนทั้งหมด จึงทำให้อัตราการเพิ่มของค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติเพิ่มสูงขึ้นกว่าคนอื่น ๆ

ผลการวิจัยตามกระบวนการดังกล่าว พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น ดังผลจากการทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง ผลจากการประเมินตนเองและการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 6 ครั้ง แสดงให้เห็นพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตรงกับ สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537: 53) ที่กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริงจะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ แต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ได้มีการกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจน กล่าวคือ ในขั้นตอนการปฏิบัติงาน นักเรียนจะต้องใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเพื่อให้เกิดผลสำเร็จและปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น เช่น ในการปฏิบัติงาน “การซื้อ-ขาย” ในขั้นปฏิบัติงาน นักเรียนต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ของการซื้อ-ขายสินค้า โดยใช้สถานการณ์ ณ ห้องสหกรณ์โรงเรียน ซึ่งเป็นสถานที่จริง และในการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง สินค้าที่ขายเป็นของจริงทั้งหมด นักเรียนจำเป็นต้องมีการสะสมคำศัพท์และรูปแบบโครงสร้างภาษาที่หลากหลายทั้งในการแสดงบทบาทสมมติและในสถานการณ์จริง และในสถานการณ์จริงยังมีสิ่งที่ไม่คาดคิด เช่น เมนูที่ร้านอาหารจริงๆ นักเรียนไม่คุ้นเคย เมื่อนักท่องเที่ยวถาม จึงไม่สามารถอธิบายได้ว่าคืออะไร สิ่งเหล่านี้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในขณะที่ปฏิบัติงาน เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ นั่นคือ ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างแขกและพนักงานบริการ ซึ่งสอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981: 17 – 18) เทเลอร์ (Taylor. 1983: 69 – 83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984: 65) และ วิลลิส (Willis. 1996: 137) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิดแก้ปัญหา เกิดความสนุกสนาน

และเกิดแรง จูงใจในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการพูด และยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันเองอีกด้วย

1.3 เนื้อหาและสื่อการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาที่เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในชีวิตรจริงและสื่อที่หลากหลาย ทั้งที่นักเรียนเป็นผู้ประดิษฐ์ด้วยตนเอง เช่น เมนูอาหาร รายการโรงแรมและที่พักจากสื่อ อินเทอร์เน็ต และสื่อจริง (Authentic Materials) รวมถึงสถานที่จริงในการฝึกปฏิบัติ สามารถสร้างความสนใจและความกระตือรือร้นของนักเรียน จากการสังเกตการทำงานปฏิบัติ พบว่า นักเรียนมีความสุข ตื่นเต้น และสนุกกับการเรียน จากเนื้อหาในแต่ละแผนการเรียนรู้และมีความมั่นใจในการใช้ ภาษา การใช้สื่อจริง ในการซื้อ - ขาย ในขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) และนักเรียนได้ใช้สื่อจริงในการฝึกปฏิบัติของขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) และฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ณ ร้านค้า ส่วนสื่อที่นักเรียนประดิษฐ์ด้วยตนเอง ก็ค้นคว้าเนื้อหาต่างๆ จากสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เกี่ยวกับที่พัก ในอำเภอกระบุรี ซึ่งเป็นสถานที่จริงในชุมชน นำมารวบรวมและสร้างเป็นชิ้นงานเพื่อใช้ในการแสดง บทบาทสมมติตามสถานการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของโกเวอร์ ฟิลลิปส์ และวอลเตอร์ส (Gower; Phillips; & Walters. 1995: 70) ซึ่งระบุว่า สื่อที่ใช้ในการสอนภาษาควรมีความหลากหลาย หลาย และที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้ของนักเรียน คือ การใช้สื่อจริง (Authentic Materials) เนื่องจากเป็นสื่อที่มีอยู่จริง สามารถดึงดูดความสนใจและจูงใจนักเรียนอีกทั้งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ เข้าใจในความหมายได้ถูกต้องและวิไลลิส (Willis. 1996: 23) ได้ระบุเช่นเดียวกันว่างานปฏิบัติควรเป็น กิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตรจริง มีการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน โดยเน้น การสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา ดำเนินขั้นตอนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้ได้ ชิ้นงานปฏิบัติที่สมบูรณ์

ทั้งนี้ จากตารางที่ 5 ซึ่งเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวของนักเรียน จากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ พบว่า คะแนนเฉลี่ยหน่วยที่ 1 - 3 อยู่ในระดับดี ส่วนในหน่วยที่ 4 - 6 อยู่ในระดับดีมาก เนื่องจากเนื้อหา และสื่อการเรียนรู้ในหน่วยที่ 1 - 3 นั้น เป็นเนื้อหาและข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดพังงา อำเภอกระบุรี และสถานที่สำคัญในอำเภอกระบุรี ซึ่งเป็นเนื้อหาและข้อมูลที่นักเรียนต้องจดจำและมีรายละเอียดที่ ผิดพลาดไม่ได้ ส่วนในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 - 6 เป็นเนื้อหาและสื่อการเรียนรู้รวมถึงกิจกรรมที่ เกี่ยวกับ การจองโรงแรมที่พัก การซื้อ-ขายของ และการสั่งอาหารรับประทาน ซึ่งนักเรียนต้องใช้ ทักษะทางภาษาในการสื่อสาร จากการได้ฝึกรูปแบบภาษาและใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง มากกว่า 3 หน่วยแรก รวมถึงใช้สื่อที่เป็นของจริงประกอบขณะแสดงบทบาทสมมติ จึงทำให้นักเรียน สามารถทำคะแนนได้ในระดับดีมากเพิ่มขึ้นตามลำดับ

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์ จริง มีเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นผลอันเนื่องมาจาก

2.1 กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอน โดยมีกิจกรรมเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ทางภาษา นักเรียนได้ลงมือทำกิจกรรมที่มีความหลากหลายและใกล้เคียงกับสถานการณ์การใช้ภาษาในชีวิตจริง ได้นำรูปแบบภาษาที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริง และได้พบเห็นภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ส่งผลให้การเรียนการพูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีนี้เป็นที่ชื่นชอบและตื่นเต้น สนุกสนานของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ วิลลิส (Willis, 1996: 38-64, 109-115) เอลลิส (Ellis, 2003: 244-262) และ เดวีส์ (Davies, 2000: 196-197) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ในแนวเดียวกันว่า นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลักษณะหลากหลาย และจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการวิจัยนั้น นักเรียนได้ทำกิจกรรมหลายๆ อย่าง ได้สืบค้นความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆ มาสร้างชิ้นงานเพื่อการฝึกฝนการพูด เช่น การค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลสร้างชิ้นงานเกี่ยวกับที่พักในอำเภอคุระบุรี การแก้ไขเมนูอาหารจากร้านอาหารและทำเมนูขึ้นมาใหม่จากการค้นคว้าข้อมูล เป็นต้น จากนั้นนักเรียนนำชิ้นงานมาปฏิบัติตามบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลอง ทำให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจที่ได้นำเสนอผลงานจากการค้นคว้าของตนเองและของกลุ่ม นอกจากนี้ จากการสังเกตพฤติกรรมแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองของนักเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ จากการบันทึกวิดีโอ พบว่า นักเรียนมีความตื่นเต้น สนุกสนาน มีความตั้งใจในการแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองเป็นอย่างดี และนักเรียนได้พบข้อดี ข้อควรปรับปรุงของตนเองจากการดูวิดีโอและจากการให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณครู จากนั้นนำมาแก้ไข ปรับปรุงพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวให้ดีขึ้น ทำให้เพิ่มความมั่นใจในการพูดทั้งในสถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริง

2.2 นักเรียนประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมและได้เห็นคุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษจากการที่ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เนื่องจากในการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง จะมีการบันทึกวิดีโอการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนจากนั้นนักเรียนจะทำการประเมินและวิเคราะห์ตนเอง ผลคะแนนจากการที่นักเรียนได้วิเคราะห์ตนเองจากบทบาทสมมติในแต่ละครั้ง เป็นตัวบ่งชี้ให้นักเรียนรู้ถึงพัฒนาการด้านความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง รวมไปถึงการช่วยเหลือให้ข้อมูลย้อนกลับของคุณครู เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้องในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป ช่วยให้นักเรียนได้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาทั้งในบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริง ทั้งนี้ ทำให้นักเรียนรู้สึกชอบการพูดและอยากจะเรียนรู้และฝึกเพิ่มเติม ซึ่งจะเห็นได้จากบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่บันทึกว่านักเรียนมีความสุข ตื่นเต้น ภูมิใจที่ได้พูดกับชาวต่างชาติจริงๆ และอยากฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมอีก เหล่านี้เป็นการเสริมแรงให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับแนวคิดของซาวียอง (Savignone, 1972); การ์ดเนอร์ (Gardner, 1981); และออลเลอร์ และคณะ (Oller; et al. 1977) ที่ว่าเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กล่าวคือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนนี้จะช่วยส่งผลกลับไปสู่เจตคติด้วย โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง จะมีแนวโน้มที่มีเจตคติต่อการเรียนภาษาสูงขึ้นด้วย

ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากการทดลองในครั้งนี้เป็นการทดลองที่ทำนอกเวลาเรียนและต้องนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติในสถานที่จริง จึงมีข้อจำกัดในการทำวิจัย ดังนี้

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวนน้อย เพียง 10 คน ที่ได้มาจากการสมัครใจและผู้ปกครองอนุญาต ทั้งนี้ไม่สามารถนำนักเรียนทั้งห้องออกไปฝึกประสบการณ์ได้ทั้งหมดเนื่องจากข้อจำกัดเรื่องสถานประกอบการและกรอบเวลาของการวิจัยที่กำหนดไว้
2. เวลาในการฝึกปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงของนักเรียนและสถานประกอบการไม่สอดคล้องกัน เนื่องจากสถานประกอบการ เช่น ร้านอาหารหรือรีสอร์ทที่นำนักเรียนไปฝึกประสบการณ์ทางภาษานั้น ส่วนใหญ่จะเปิดทำการในเวลาช่วงเย็นถึงค่ำ ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ในช่วงเวลานั้นได้
3. ช่วงอายุของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น ยังเป็นนักเรียนที่ต้องอยู่ในความดูแลของผู้ปกครอง ผู้ปกครองจึงมีความเป็นห่วงนักเรียนหากนำนักเรียนไปฝึกประสบการณ์ทางภาษาออกเหนือเวลา ทั้งนี้ รวมถึงนักเรียนยังไม่สามารถรับผิดชอบตนเองได้มากนัก จึงเป็นภาระและความรับผิดชอบของทั้งคู่วิจัยและสถานประกอบการที่ต้องดูแลนักเรียนเป็นพิเศษ

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์กับผู้สอน หรือผู้สนใจ ซึ่งสามารถนำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นวิธีการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งกิจกรรมที่จัดต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยนักเรียน ตระหนัก ถึงประโยชน์ในงานปฏิบัติที่กระทำจนเกิดความต้องการในการทำงานปฏิบัติ นั้น ฉะนั้น เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ต้องกำหนดหลักสูตร เนื้อหา และกิจกรรมที่สามารถสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความต้องการในการทำงานปฏิบัติ โดยคำนึงถึงวัยและสิ่งที่นักเรียนสนใจ เช่น การใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเทคโนโลยีสมัยใหม่ กิจกรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตในการสร้างชิ้นงาน เป็นต้น รวมไปถึงการวางแผนการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ ควรให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนโดยการให้นักเรียนร่วมกันนำเสนอเนื้อหาและกิจกรรมที่ตรงตามความต้องการและความสนใจของนักเรียนในช่วงต้นเทอม เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้อาจให้ชุมชนโดยผ่านคณะกรรมการสถานศึกษา องค์กรชุมชน ผู้นำชุมชนฝ่ายต่าง ๆ ร่วมกันวางแผนหลักสูตรการท่องเที่ยวยของท้องถิ่นรวมถึงกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงในชุมชนด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง กับนักเรียนระดับมัธยมปลายหรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นต้น เพราะเนื้อหา ประสบการณ์การใช้ภาษา วุฒิภาวะและความรับผิดชอบของนักเรียนเหมาะสมกับกับงานปฏิบัติมากกว่า

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อการท่องเที่ยวกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ เช่น โครงการงาน (Project Work) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลมากยิ่งขึ้นต่อไป

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) โดยองค์กรต่างๆ ในชุมชน เพื่อพัฒนาการความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อการท่องเที่ยว

2.4 การนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงด้านการท่องเที่ยว ครูผู้สอนควรประมาณเวลาให้เป็นช่วงที่เป็นฤดูกาลท่องเที่ยว (High Season) เพื่อให้นักเรียนจะได้ฝึกประสบการณ์ทางภาษากับชาวต่างชาติให้มากที่สุด

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงรัง. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีเดชา.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.)
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- กัลย์ชลากรณ์ มหาพัฒน์ไทย. (2548). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธนบุรีวโรตพีพลารักษ์ เขตธนบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา รัตนโชติช่วง. (2530). *ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งเน้นงานปฏิบัติ ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณีย์ ไวกยะวณิช. (2545). *หลักการพูด*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์.
- กฤษมา โชคบำรุง. (2530). *ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ไฉมยง โต๊ะทอง และคณะ. (2545, มิถุนายน-พฤศจิกายน). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง (กรณีศึกษาจังหวัดเพชรบุรี)*. *ราชภัฏเพชรบุรี*. 11(1): 54-61.
- ชวลีกร ยิ้มสุด. (2552). *การพัฒนาการคิดไตร่ตรองและพฤติกรรมการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูประถมศึกษาโดยใช้เทคนิคการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ช่อทิพย์ แสงดารา. (2536). *ผลการสอนแบบการจัดกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.

- นฤมล กลั่นเจริญ. (2530). ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บัญชา อยู่ยง. (2551). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเกิด กลมทุกสิง. (2547). การพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์. (2542). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมคู่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(วิชาเอกภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ผจงจิตต์ สิงหจันทร์. (2542). การศึกษาการใช้การเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: เจริญผลการพิมพ์.
- _____. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พัชรี วิจิตรไพศาล. (2548). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็น ยุวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรม การฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). การพัฒนาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- เพราพรรณ เปลี้นกู่. (2540). *กระบวนการวัดและประเมินผล*. กรุงเทพฯ: บুদ্ধ พอยท์.
- ระวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). *การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์*. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- โรงเรียนบ้านเด็ยม. (2546). *หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วง
ชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)*. (เอกสารหลักสูตรสถานศึกษา). หน้า 50-75.
- ล้วน ; อังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.
ปริญญาโท ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- วรรณิ โดสวงน. (2530). *การใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งเน้นงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษ
เกษตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.*
- วันเพ็ญ เรืองรัตน์. (2549). *การจัดการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถ ด้านการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 4
จังหวัดฉะเชิงเทรา. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). *การประเมินผลการเรียน. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.*
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). *เจตคติ*. กรุงเทพฯ: ดี ดี บุ๊คสโตร์.
- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- สุภัทรา ราชายนต์. (2551). *ผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถ
ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยคอน
แวนต์. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สุคนทิพย์ วัฒนามระ. (2539). *ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ. ชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่าย
เอกสาร.*

- สมบัติ สิริคงคาสกุล. (2539). การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมลักษณ์ สุขเมธ. (2539). การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนเอกชน. วิทยานิพนธ์ คม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สิริพร ป็องกงลาด. (2540). เปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติและเกมกับวิธีการสอนตามปกติ ในการสอนทักษะการพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำนาจ เลิศขยันดี. (2539). เอกสารคำสอน สถิตินอนพาราเมตริก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศิลปะสนองการพิมพ์.
- อวยชัย ผกามาศ. (2542). วาทกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3. ภูเก็ต: สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- Abidin, M.Z. (1997, December). A Task-Based Approach to Project Work. *The English Teacher: An International Journal*. 2(2): 12-19.
- Al-Saadat, A. & Affi, E. (1997, July-September). Role-Playing for Inhibited student in Paternal Communities. *Forum*. 35(3): 43.
- Anastasi, A. (1976). *Psychological Testing*. New York: W.W. Norton & Company.
- Bailey, K.M. (1998). *Learning About Language Assessment : Dilemmas , Decision, and Direction*. New York: Heinle & Heinle.
- Brumfit, C. (1984). *Communicative Methodology in language Teaching*. New York: Cambridge University Press.
- Candlin, C. (1987). *Language Learning Task*. London: Cambridge University Press.
- Carrol, B. J. (1982). *Testing Communicative Performance*. Oxford: Pergamon Press.
- Davies, P. & Pearse, E. (2000). *Success in English Teaching*. Oxford: Oxford University Press.

- Ellis, R. (2003). *Task-based Language Learning and Teaching*. New York: Oxford university Press.
- Finocchiaro, M. & Brumfit, C. (1983). *The Functional Notional Approach : From Theory to Practice*. New York : Oxford University Press.
- Fotos , S. & Ellis, R. (1991, Winter). Communicating about Grammar; A Task-Based Approach. *TESOL Quarterly*. 25(4): 605-629 .
- Gardners, R. C. (1981). *Attitude and Motivation in Second Language Learning*. Massachusetts: Newbury Publishing House.
- Glietman, H. (1992). *Basic Psychology*. 3rd ed. New York: W.W. Norton & Company.
- Gower, R ; Philips, D. & Walters, S. (1995). *Teaching Practice Handbook*. Oxford University: Heinmann.
- Heaton,J.B. (1990). *Classroom Testing*. New York: Longman
- Kerlinger, F. N. (1986). *Foundation of Behavioral Research*. 3rd ed. Chicago : Holt,Rinehart and Winstay Inc. Press.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching : An Introduction*. New York : Cambridge university Press.
- Long, M. H. & Crookest, G. (1992, Spring). Three Approaches to Task-Based Syllabus Design. *TESOL Quarterly*. 26(1) : 27-47.
- Murphy, J. (2003, October). Task-based Learning: The Interaction Between Tasks and Learners. *ELT Journal*. 57(4): 352-360.
- Nunan, D. (1989). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York: Cambridge University Press.
- Oller, J. L. Baca; & A. Vigil. (1977, March). Attitude and Attained Proficiency in ESL: A Sociolinguistic Study Mexican- American in the Southwest. In *TESOL Quarterly*, 11: 173-183.
- Oller, J. W. (1979). *Language Test at School*. London : Longman
- Paulston, C. B. (1978). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures*. Massachusetts : Cambridge.
- Richards, J. ; et.al. (1993). *Language Dictionary of Apple Linguistics*. London: Longman.
- Savignon, S. J. (1972). *Communicative Competence: An Experiment in Foreign Language Teaching*. Philadelphia: Centre for Curriculum Development.
- Scott, R. (1981). *The Four Skills in Communicative Language Teaching: Speaking Communication in the Classroom*. Johnson, K. & Morrow. (Eds). London: Longman.

- Searle, J. R. (1978). *Speech Acts*. New York : Cambridge University Press.
- Taylor, B. P. (1983, March). Teaching ESL : Incorporating Communicative Student-Centered Component. *TESOL Quarterly*. 17(1): 69-83.
- TESOL GREECE. (2003). *A New Approach to Course Design: Task Based Learning Teacher of English to Speaker of Other Language*. Retrieved October 8,2006 from <http://www.tesolgreece.com/dinou01.html>.
- Underhill, N. (2000). *Testing Spoken Language*. New York: Cambridge University Press
- Weir, C. J. (1993). *Understanding and Developing Language Tests*. London: Prentice Hall.
- Willis, J. (1996). *A Framework for Task-Based Learning*. Edinburgh: Longman
- Willis, J. & Willis, D. (1996). *Challenge and Change in Language Teaching*. Oxford: Heinmann.

ภาคผนวก ก

- ตารางแสดงรายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้
- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

ตารางแสดงรายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้

แผน การ สอนที่	ชั่วโมงที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
1	1 – 4 ข้อมูลทั่วไป ของจังหวัด พังงา	Welcome to Phangnga.	การบรรยาย ให้ข้อมูล Giving information	Present Simple passive Present Simple There/It + be Subject Phangnga is in the south of Thailand. There are 8 districts.	เขียนสรุป ข้อมูลจาก การอ่าน - แสดง บทบาท สมมติการ โทรศัพท์
2	5 – 8 ข้อมูลทั่วไป ของกระบี่	Welcome to Kuraburi.	การบรรยาย ให้ข้อมูล Giving information	Present Simple passive Present Simple There/It + be Subject Kuraburi is located at the coast to the Andaman Sea. There are many tourist places.	- Mind Mapping - บทบาท สมมติ
3	9 - 12 สถานที่ สำคัญใน อำเภอคุ ระบุรี	Where is the bank?	การถามและ ตอบเกี่ยวกับ ทิศทางและ สถานที่ Asking and giving directions	Preposition of place Imperatives The bank is on your right. It's opposite the police station. Turn right Go straight on.	- แผนที่ไป บ้านตนเอง จากโรงเรียน และเขียน บรรยาย

แผน การ สอนที่	ชั่วโมงที่	หัวข้อ	หน้าที่ทาง ภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
4	13-16 ที่พักใน อำเภอ บุรีรัมย์	At the resort	การจองห้องพัก - Booking the room บรรยายห้องพัก และสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวก - Describing the rooms and facilities	There is/There are.... It is Is there a room available? There is a single room with air-con, cable TV, and water heater. It's 750 baht/night.	ข้อมูลที่พักใน อำเภอ บุรีรัมย์
5	17 – 20 การสั่ง อาหาร	At the restaurant.	การสั่งอาหาร Ordering food การถามอย่าง สุภาพ Making polite request	Can/Could....., please. Will/ Would,please. Are you ready to order? What would you like to have? Could I have...,please.	- เมนูอาหาร และเครื่องดื่ม
6	21 – 24 การซื้อของ ต่างๆ	Doing shopping	การเสนอความช่วยเหลือ Offering help การถามสิ่งของ Asking for things การถามราคา Asking about prices การบอกราคา Giving prices	Can I help you? Do you have a toothbrush? How much is this? It's 15 ฿. Quantifiers : - a pack of snack, a bar of soap, a can of coke	- แสดงสถาน การจำลองซื้อ ขาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยที่ 1 เรื่อง Welcome to Phangnga.

เวลา 4 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์

1. ศึกษาข้อมูลแล้วพุดถาม-ตอบเกี่ยวกับข้อมูลนั้นได้
2. นำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสร้างชิ้นงาน (Summarize information) และแสดงบทบาทสมมติในการถามและให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ได้

2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary: topography, climate, boundary, administration, municipality, agriculture, coastal, monsoon, route, mindful,

Structure: Subject + is/are + complement. (Present simple passive)

Phangnga is in the south of Thailand.

There/It + is/are Subject

There are 8 districts.

Function: Asking & giving information about places on the phone

3. สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำศัพท์
2. แถบประโยค
3. แผนที่ท่องเที่ยวจังหวัดพังงา
4. ใบงาน (Task 1 – 3)

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ชั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-Task)

4.1.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับจังหวัดพังงา และถามคำถามเกี่ยวกับจังหวัดพังงา (เช่น Where is Phangnga? How many districts are there in Phangnga? How far is it from Bangkok? How do you get to Phangnga from Bangkok? ฯลฯ)

4.1.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม แจกใบงานให้ผู้เรียน (Task 1 สรุปข้อมูลจากใบความรู้ แบ่งเป็น Student A 3 หัวข้อ และ Student B 3 ข้อ ตามข้อมูลจังหวัดพังงา)

4.1.3 ครูตรวจสอบการทำใบงานที่ 1 ของทั้ง Student A และ B สอนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคใหม่ โดยให้นักเรียนดูความหมายจากภาพและคำจากบัตรคำศัพท์ ครูออกเสียงและผู้เรียนฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง นำเสนอโครงสร้างที่ใช้ในการถามตอบ เกี่ยวกับข้อมูลของจังหวัดพังงา โดยการใช้แผนที่และแถบประโยค นักเรียนฝึกอ่านประโยค หลังจากนั้นทำความเข้าใจกับผู้เรียนโดยการแจ้งจุดประสงค์และกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในครั้งนี้

4.2 ชั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-Task)

4.2.1 แบ่งผู้เรียนให้ทำงานเป็นคู่ เป็น Student A และ Student B ตาม Task 1

4.2.2 Student A ปฏิบัติตามใบงาน ตาม Task 2 โดยให้คิดคำถาม ตาม Student B ตามหัวข้อ ทั้งนี้ Student A ต้องเขียนคำถามและคำตอบของ Student B ลงในใบงานที่ 2

4.2.3 Student B ปฏิบัติงานเช่นเดียวกัน โดยคิดและเขียนคำถาม ตาม Student A ตามหัวข้อที่กำหนดในใบงาน พร้อมทั้งเขียนคำตอบของ Student A ลงในใบงานที่ 2

4.2.4 แจกใบงานที่ 3 ผู้เรียนจับคู่แสดงบทบาทสมมุติ สนทนาทางโทรศัพท์ ตามสถานการณ์

Situation : A friend of yours in Bangkok has an interview assignment

about Phangnga Province. He/she needs to interview you through telephone.

ครูยกตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนอาจใช้เพื่อการเริ่มต้นการสนทนา

You : Hello, ...(your name) Speaking.

A Friend in Bangkok: Hi! ...(your friend's name). How are you?

You : Fine. Thanks. And you.

A Friend in Bangkok: Fine. Thank. I would like to ask you about Phangnga.

4.2.6 ผู้เรียนแต่ละคู่สนทนาตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้นใน Task 3 ให้ความผู้เรียนซ้อมแล้วแสดงบทบาทสมมุติ บันทึกวีดิโอการแสดงบทบาทสมมุติของผู้เรียน

4.3 ชั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงาน ตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติงานตามขั้นตอน ดังนี้

4.3.1 ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันระบุโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จากกรปฏิบัติการและจากโครงสร้างทางภาษาใหม่ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งนี้โดยการนำสถานการณ์จำลองที่บ้านที่กเทศวิดีโอไว้มาประกอบ รวมทั้งการวิเคราะห์การใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรใช้ในสถานการณ์นั้นๆ รวมทั้งให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์การใช้ภาษา

4.3.2 ชั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice)

ให้ผู้เรียนฝึกการพูดให้ข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ดังนี้ “นักท่องเที่ยวสองคนเข้ามาที่ศูนย์ข้อมูลจังหวัดพังงา เพื่อสอบถามข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับจังหวัดพังงา ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยใช้ข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว”

4.3.3 ชั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้าน

การใช้ภาษา การใช้กลวิธีในการสื่อความหมายและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

ประเมินผลจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติ

ประเมินผลจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

ประเมินผลจากบันทึกการเรียนรู้

6. บันทึกผลหลังการสอน

6.1 ผลการสอน

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นายพาทล ร่วมใจ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Phangnga Province Information

As a coastal province, Phangnga, with an area of 4,170,885 sq.kms or about 2.6 million rai, is located close to the Andaman Sea and approximately 788 kms away from Bangkok.

Topography

Apart from mountainous forests on mainland, the province of Phangnga, bordered by the 240-km coastal line in the west and mountain ranges in the east, comprises over 105 islands located in the Andaman Sea. The renowned islands includes Similan Islands, Surin Island and Koh Yao.

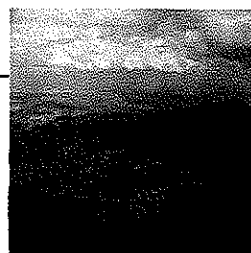
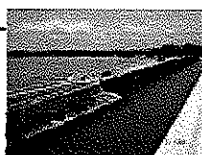
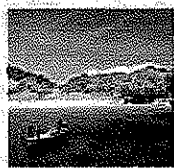
Climate

Influenced by the Southwestern and Northeastern monsoons, the province has two seasons: the summer starting from January to April and the rainy season from May to December. Average temperature ranges from 29-34 degree Celsius.

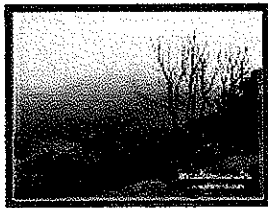
Boundary

North	borders on Ranong
South	borders on Phuket linked by the Sarasin and Thep Kasattri Bridges.
East	borders on Suratthani and Krabi
West	borders on the Andaman Sea

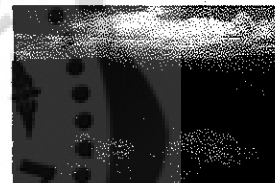
Task 1
Student A

Instructions: Read about Phangnga Province information and summarize it in the space given.

1. Geography

.....
.....
.....
.....

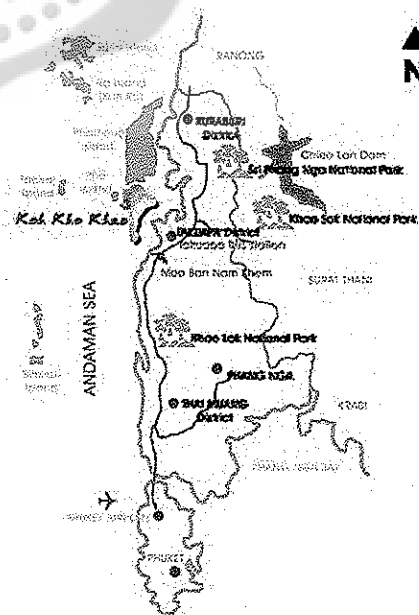

2. Climate

.....
.....
.....
.....

3. Boundary

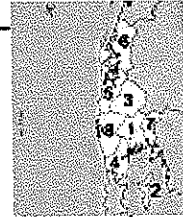
.....
.....
.....
.....

Information For Student B

Administration

Phangnga is administratively divided into 8 districts (Amphur) : Amphur Muang, Amphur Kuraburi, Amphur Thap Put, Amphur Kapong, Amphur Takua Thung, Amphur Takua Pa, Amphur Tai Muang and Amphur Koh Yao; 48 sub-districts (Tambon); 320 villages; 2 muang municipalities; 7 tambon municipalities; one provincial administration authority and 46 tambon administration authorities. A major income source of population is agriculture. Economic crops include para rubber. Oil palm, rambutan and others.

How to get there

By Car:

1. From Bangkok follow route #4 (Petchakasem Rd) until Chumphon. And then take route #41 toward Amphur Phun Phin and turn right into route #401 at the Suratthani intersection. Make a further trip to the Ban Phang Kuan Nua Junction and turn left into route #415. About 50-km ride lies a crossroad. Turn right into route #4. Approximately 10 kms is located Amphur Thap Put. Turn left through the market of the district into route #415 again. After 30-km ride, turn right at the junction into the town of Phang Nga.

From Phuket, take route #402 through the Sarasin Bridge to Ban Kok Kloi. Turn right through Amphur Takua Thung. The distance is about 87 kms. (1.30 hrs' ride).

2. From Bangkok take route #4 (Petchakasem Rd) through Petchaburi, Prajuabkirikhan to Chumphon. Turn right at the Pathomphon Intersection toward Ranong. Mindful driving is recommended because of narrow and meandering road running along mountain slopes. At Kok Kloi, turn left toward Amphur Takua Thung. Total distance is about 788 kms. (12 hrs' ride).

By Bus:

From the Southern Bus Terminal, daily bus services, both ordinary and air-con, to Phang Nga are available. The trip takes about 12 hrs to town and 11 hrs to Amphur Takua Pa. Alternatively, visitors could take the Bangkok-Phuket bus services to Phang Nga or get off at Takua Pa. For more information, contact te. 02-435-1199 (air-con bus) and tel. 02-434-5557-8 (ordinary bus).

By Train:

The Bangkok-Suratthani train services from Hua Lampong Railway Station, Bangkok are available. Make a further 2-hr trip by bus from Surat to Phang Nga. For further information, contact tel. 02-223-7010, 223-7020.

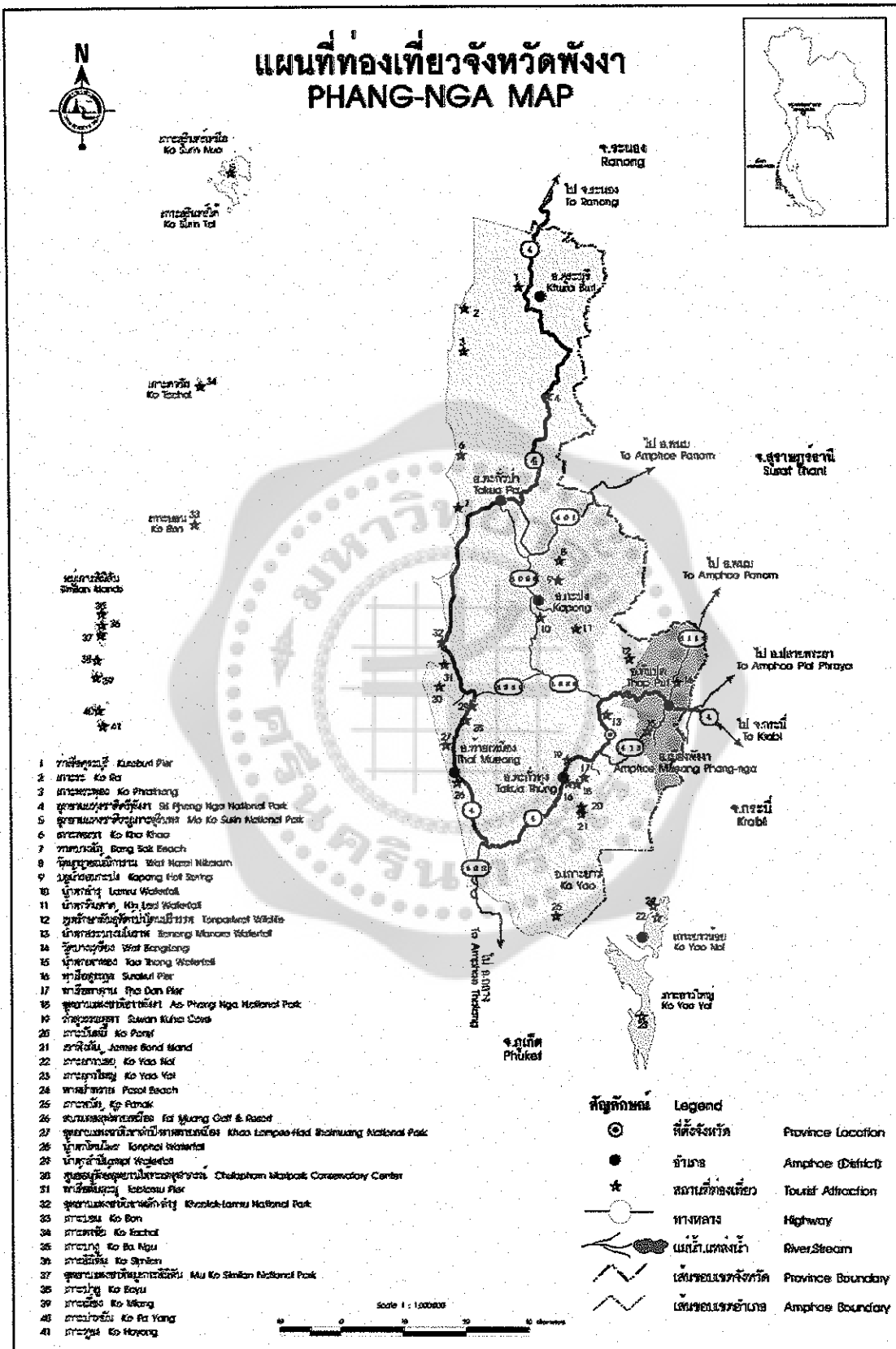

By Plane: (Airport Tel. 0 7632 7230-2)

Daily air services by Thai Airway, Phuket Airline and Air Andaman are available to the Phuket Airport. From the airport, there are bus services to Phang Nga. 58 kms. For more information, contact: Thai Airways 02-280-0060, 0 7635 1206 Bangkok Airways 0 7635 1225 Phuket Air 0 7635 1337 Oran Thai 0 7635 1460 Air Asia 0 7635 1428 Nok Air 0 7635 1464

Information for Student B

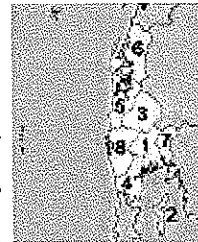

Task 1
Student B

Instructions: After studying the map and reading the information, summarize the information in the space given.

1. Administration

.....
.....
.....
.....

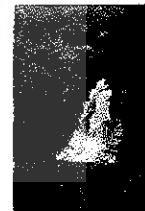
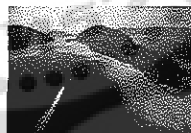
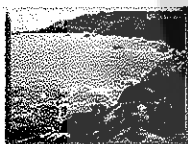
2. How to get to Phangnga

Transportation

Traveling Time

Contact number

2.1
2.2
2.3
2.4

3. Tourist attractions / Interesting places

.....
.....
.....
.....
.....

Task 2
Student A

Instructions:

1. Work in pairs.
2. Write questions and ask your partner (student B) the questions of the following topics, then write down the answers in the space given.

Topics and questions for your partner:

1. Characteristics of the administration of Phangnga

Question:.....

2. How to travel to Phangnga from Bangkok

Question:.....

3. Interesting places in Phangnga

Question:.....

1. Administration

.....

.....

.....

.....

2. How to get to Phangnga

- 2.1
- 2.2
- 2.3
- 2.4

3. Tourist attractions / Interesting places

- 3.1
- 3.2
- 3.3
- 3.4
- 3.5

Task 2
Student B

Instructions:

1. Work in pairs.
2. Answer your partner's questions, write the questions of the following topics, then ask your partner and write down the answers in the space given.

Topics and questions for your partner:

1. How the geography of Phangnga Province is

Question:.....

2. How the climate is

Question:.....

3. The boundary of Phangnga Province

Question:.....

1. Geography

.....

.....

.....

.....

2. Climate

2.1

2.2

2.3.....

2.4.....

3. Boundary

3.1.....

3.2

3.3

3.4.....

Task 3

Situation: A friend of yours in Bangkok has an interview assignment about Phangnga Province. He/she needs to interview you through telephone.

A

You are going to interview your friend in Phangnga over a telephone call. Ask him/her the following topics.

1. Geography
2. Climate
3. Boundary
4. Administration
5. How to go to Phangnga from Bangkok?

B

You receive a telephone call from a friend in Bangkok. He/she wants some information about Phangnga.

1. Prepare yourself by reading information about Phangnga Province
2. Answer the questions on the phone.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยที่ 3 เรื่อง Where is the bank?

เวลา 4 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์
 1. ศึกษาข้อมูลแล้วพุดถาม-ตอบเกี่ยวกับข้อมูลนั้นได้
 2. วาดแผนที่จากโรงเรียนไปยังบ้านของตนเอง พร้อมเขียนบรรยายบอกเส้นทางได้
 3. แสดงบทบาทสมมุติในการพุดถาม-ตอบเกี่ยวกับทิศทางและสถานที่สำคัญในอำเภอกระบุรีได้

2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary: Go straight, Go along the road, Cross the road, Turn left,

Turn right,

Important places in Kuraburi Town

Structure: Preposition of place

Imperatives

The bank is on your right.

It's opposite the police station.

Turn right., Go straight on., Go along the road., Cross the road.

Function: Asking and giving directions

3. สื่อการเรียนรู้

ใบงาน (Task) จำนวน 3 ใบงาน

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ชั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-Task)

4.1.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำศัพท์สถานที่สำคัญต่างๆ ในอำเภอกระบุรี พร้อมถามว่าอยู่ที่ใด เช่น Where is the bus station? Is the bank near the police station? หรือ How far is it from the bus station to the hospital? ฯลฯ เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์สถานที่และการบอกตำแหน่ง

4.1.2 ครูแจ้งวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในครั้งนี้

4.1.3 แจกใบงานให้ผู้เรียน (Task 1 เลือกภาพจากคำที่กำหนดให้) เพื่อกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียน ก่อนผู้เรียนจะปฏิบัติตามใบงาน ครูสอนคำศัพท์ใหม่

4.1.4 ครูแจกใบงานที่ 2 เพื่อให้ผู้เรียนวาดแผนที่ไปยังบ้านของตนเอง พร้อมเขียนบรรยายการเดินทางไปยังบ้านผู้เรียนเป็นรายบุคคล จากนั้นนำเสนอโดยการพูดบรรยายตามแผนที่หน้าชั้นเรียน

4.2 ชั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-Task)

4.2.1 ผู้เรียนปฏิบัติงานเป็นคู่ (Student A และ Student B)

4.2.2 แจกใบงานที่ 3 ให้ผู้เรียนที่เป็น Student A และ Student B

4.2.3 ผู้เรียนแต่ละคนอ่านข้อมูลแผนผังเมืองกระบี่ที่ได้รับ กำหนดให้ Student A ถาม Student B ก่อนถึงสถานที่ที่ขาดหายไปบนแผนผังของตนและเติมแผนผังให้สมบูรณ์ จากนั้น Student B ถาม Student A พร้อมทั้งเติมสถานที่ในแผนผังให้สมบูรณ์

ครูยกตัวอย่างการเริ่มต้นสนทนา ดังต่อไปนี้

Student A: Excuse me. Could you tell me where the post office is?

Student B: Certainly. From the bus station, walk along the road about 100 meters. The post office is on your right near the internet café.

4.2.6 ผู้เรียนทั้งสองคนถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่และทิศทางตามใบงาน ทำการบันทึกวิดีโอการพูดของผู้เรียน

4.3 ชั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงาน ตั้งแต่เริ่มต้นการปฏิบัติงานตามขั้นตอน ดังนี้

4.3.1 ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันระบุโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จากการทำปฏิบัติงานและจากโครงสร้างภาษาใหม่ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งนี้โดยการนำเสนอสถานการณ์จำลองที่บันทึกเทปวิดีโอไว้มาประกอบรวมทั้งวิเคราะห์การใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรใช้ในสถานการณ์นั้นๆ รวมทั้งให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์การใช้ภาษา

4.3.2 ชั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice)

ให้ผู้เรียนฝึกพูดให้ข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ดังนี้ “นักท่องเที่ยวคนหนึ่งอยู่ที่สถานีรถประจำทาง ต้องการไปธนาคาร ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์ โดยเป็นผู้ให้ข้อมูลที่ศูนย์ข้อมูลท่องเที่ยวกระบี่และเป็นนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ ให้ผู้ให้ข้อมูลใช้แผนผังเมืองกระบี่ประกอบ โดยใช้ข้อมูลและโครงสร้างทางภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว”

4.3.3 ชั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษา การใช้กลวิธีในการสื่อความหมายและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

ประเมินผลจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและ
การแสดงบทบาทสมมติ

ประเมินผลจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

ประเมินผลจากบันทึกการเรียนรู้

6. บันทึกผลหลังการสอน

6.1 ผลการสอน

.....

.....

.....

6.4 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

6.5 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

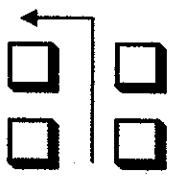
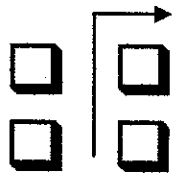
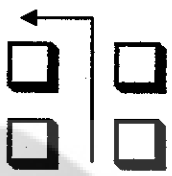
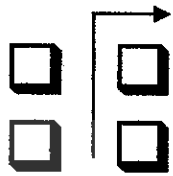
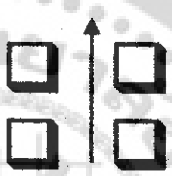
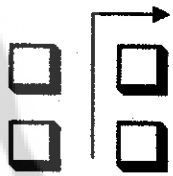
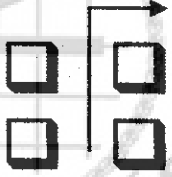

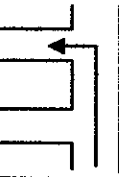
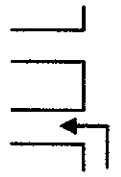

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นายพาทล ร่วมใจ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

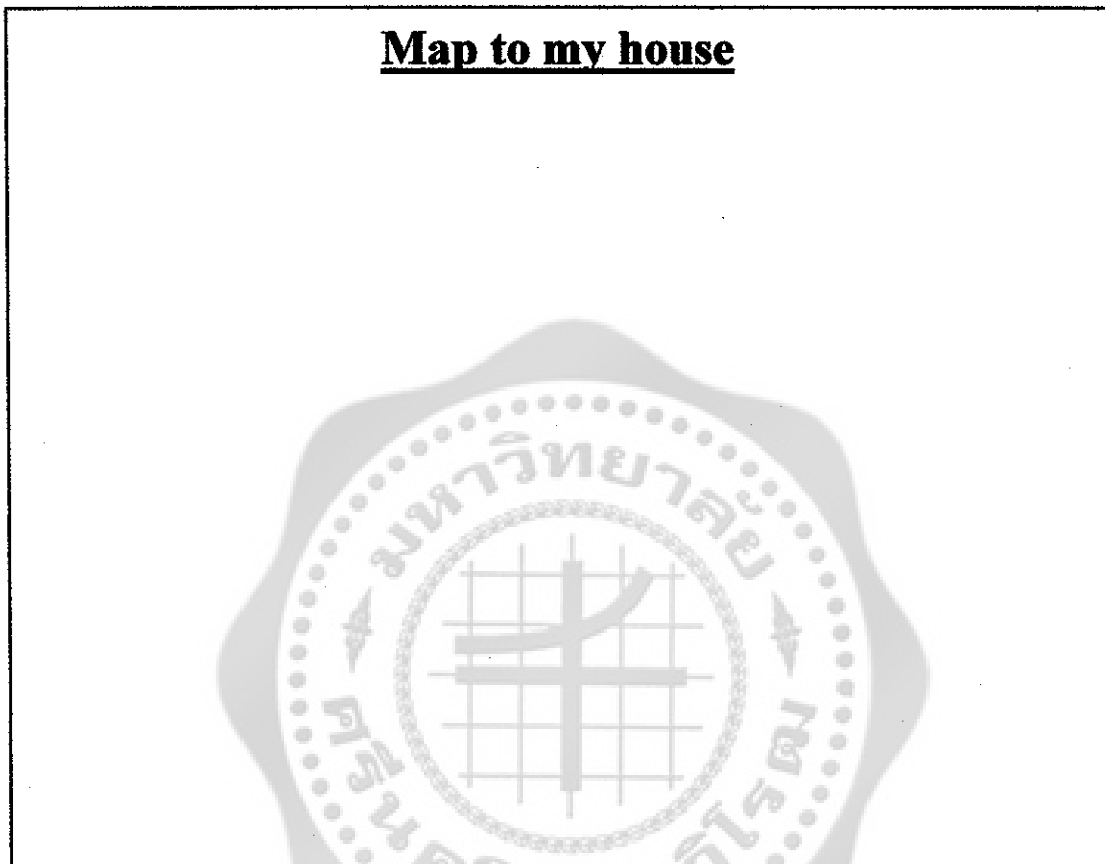
Task 1

Instructions: Choose the correct picture.

..... 1. Turn left.	A. 	B.
..... 2. Turn right.	A. 	B.
..... 3. Go straight on./ go ahead.	A. 	B.
..... 4. Make a U-turn.	A. 	B.
..... 5. It's on your left.	A. 	B.
..... 6 It's on your right.	A. 	B.
..... 7. Turn left at the second turning.	A. 	B.
..... 8. Turn right at the junction.	A. 	B.

Task 2

- Instructions:**
1. Draw a map and write the directions from school to your house.
 2. Report it to the class.

The directions from school to my house.

From Bantriam school

.....

.....

.....

.....

.....

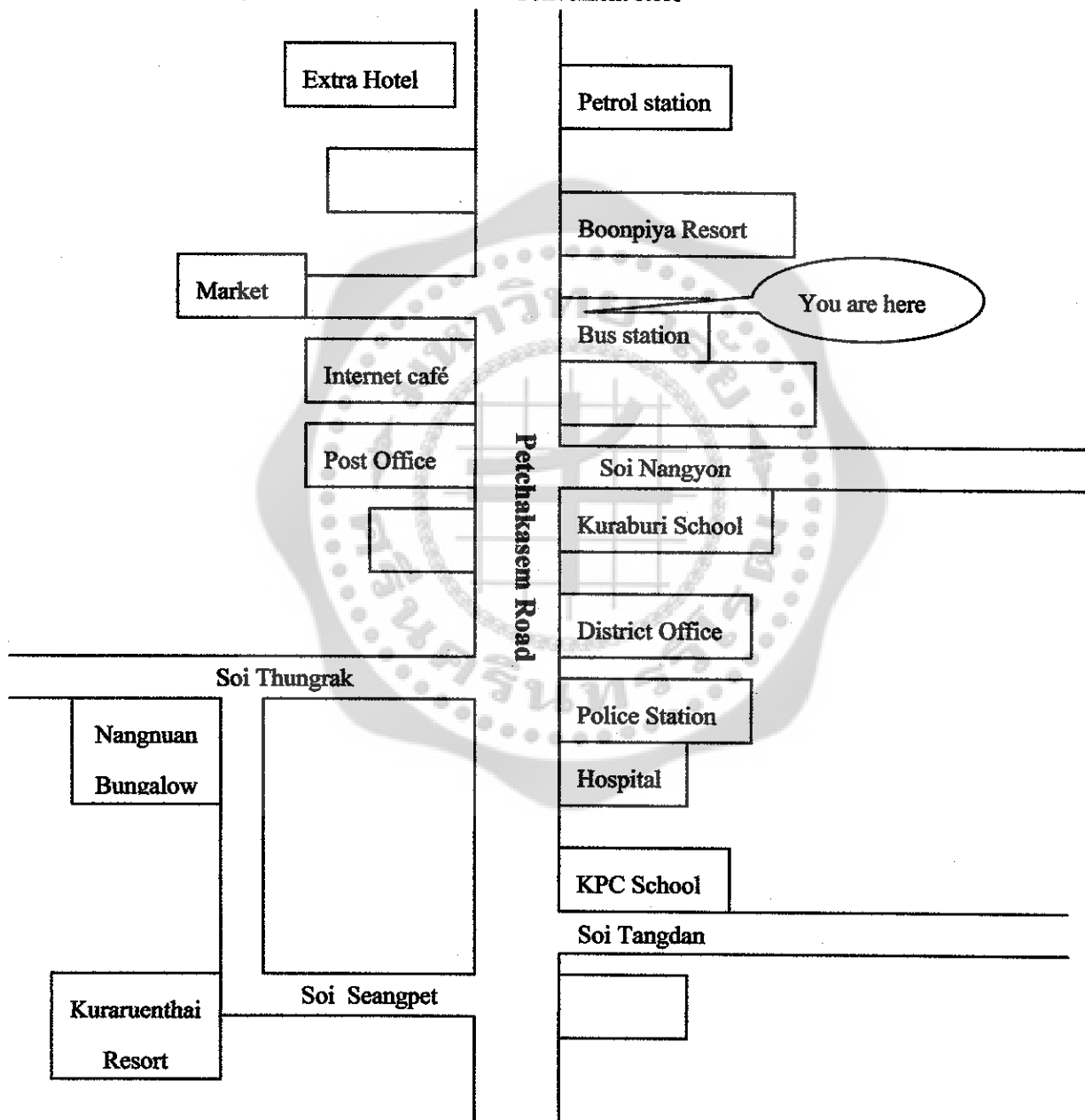
.....

Name.....

Task 3
Student A

Instruction: You want to go to these places. Ask your partner and note in the map provided.

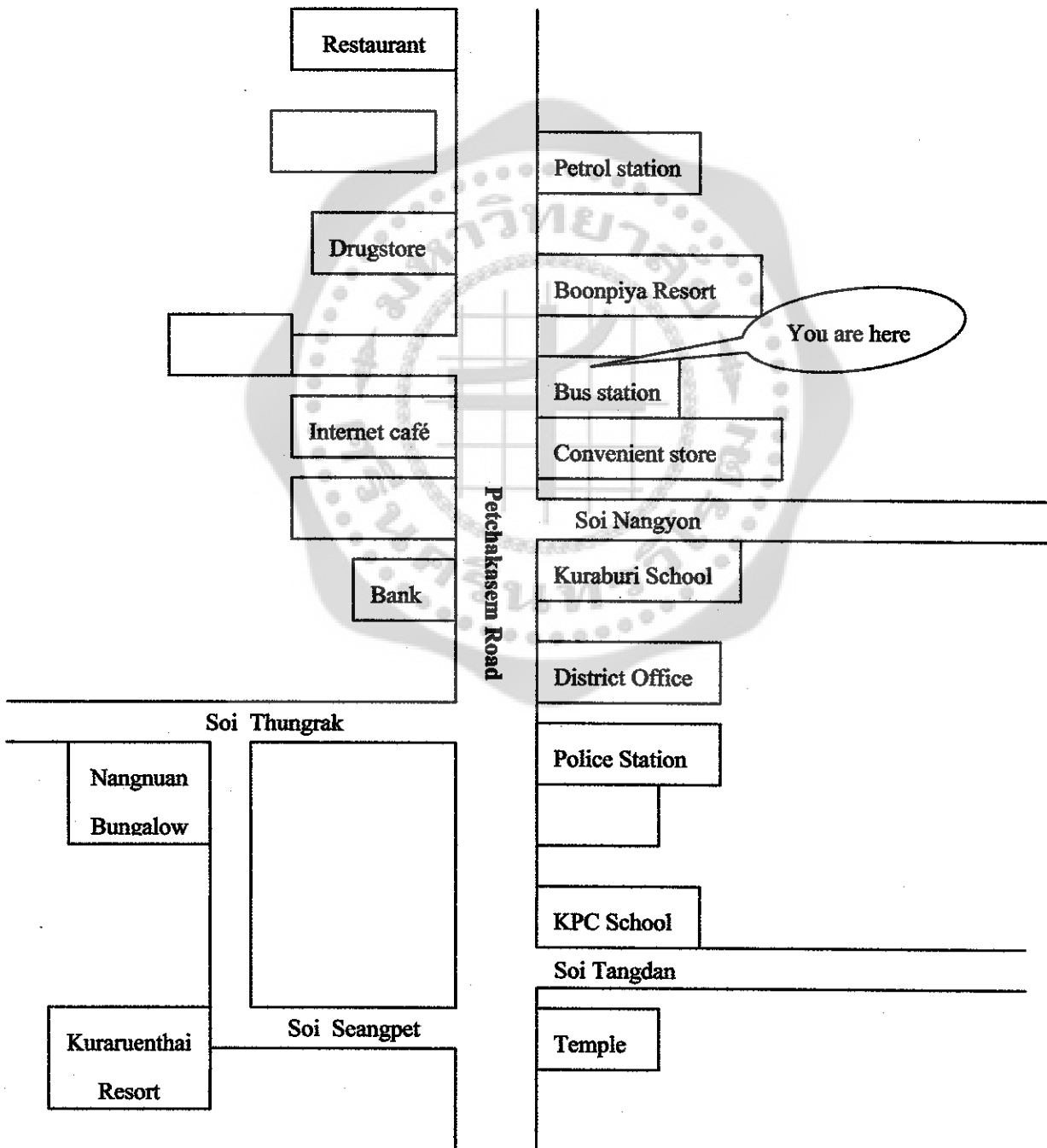
- Bank
- Temple
- Drugstore
- Convenient store

Task 3
Student B

Instructions : Look at the Kuraburi Map, answer your partner's questions. Then ask your partner about these places you want to go and note in the map.

- Extra Hotel
- Post Office
- Market
- Hospital

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

หน่วยที่ 6 เรื่อง Doing shopping

เวลา 4 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์

1. ผู้เรียนสามารถพูดสนทนาเกี่ยวกับการซื้อ-ขายสินค้าได้
2. สืบหาข้อมูลสิ่งของและราคาจากโบรชัวร์ นำมาสร้างสถานการณ์จำลองในการซื้อ-ขายสินค้าได้

2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary: chewing gum, snack, chocolate, shampoo, chips,

Structure:

A: Can I help you?
 B: Yes, please. Do you have a toothbrush?
 A: Yes, it's over there?
 B: How much is a toothbrush?
 A: It's 35 baht.

Quantifiers

a pack of snack, a bar of soap, a can of coke

Function:

Offering help
 Asking for things
 Asking about price
 Giving prices

3. สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน (Task 1- 3)
2. โบรชัวร์สินค้าจาก Lotus และ Big C

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-Task)

4.1.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับราคาสินค้า ของใช้ทั่วไปในร้านค้าทั่วไป เช่น Where do you usually go shopping? How often do you go to the shop? Do you think things are expensive? จากนั้นครูสอนคำศัพท์ใหม่

4.1.2 ครูแจ้งวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในครั้งนี้

4.1.3 ผู้เรียนปฏิบัติงานเป็นคู่ แจกใบงานที่ 1 (Task 1 Pair work) Student A และ Student B ผลัดกันถามราคาสินค้าที่ขายในร้านค้าทั่วไป ที่ตนไม่มีข้อมูล โดยใช้คำถาม

A: How much is

B: It's

4.2 ชั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-Task)

4.2.1 ผู้เรียนปฏิบัติงานเป็นคู่ (Pair work Task 2) ครูแจกโบรชัวร์สินค้าจาก Tesco Lotus และ Big C นักเรียนพุดถามสินค้าว่ามีหรือไม่โดยใช้โบรชัวร์ ถ้ามีให้พุดถามตอบเกี่ยวกับราคา ให้นักเรียนฝึกพุดถามตอบ จากนั้น แสดงบทบาทสมมติในการซื้อขายสินค้าโดยใช้โบรชัวร์ ครูยกตัวอย่างประโยค เช่น

A: Do you have a bar of soap?

B: Yes, I do.

A: How much is a bar of soap?

B: ฿ 15.

etc.

4.2.2 แจกใบงานที่ 3 ให้ผู้เรียนศึกษาคำสั่งในการแสดงสถานการณ์จำลอง โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม Role cards ตามสถานการณ์ คือ

Situation: At the school co-operative shop.

A

You are a shop assistant. A customer wants to buy things. He/she asks about prices and details of what is available in the shop. Answer him/her questions. Use the items and prices to help you.

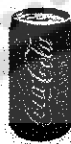
฿ 29

฿ 15

฿ 35

฿ 15

฿ 20

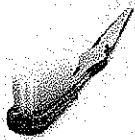

฿ 15

B

You are a customer. You have a list of things to buy. Ask the shop assistant about prices and details of what is available in the shop.

List of things

			
B.....	B.....	B.....	B.....

ครูยกตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนอาจใช้เพื่อการเริ่มต้นการสนทนา

- A shop assistant: Good morning. Can I help you?
 A Customer: Yes, please. Do you have a toothbrush?
 A shop assistant: Yes. It's over there.
 A Customer: How much is a toothbrush?
 A shop assistant: It's 35 ฿.
 Etc.

4.2.6 ผู้เรียนแต่ละคู่เขียนบทสนทนา และฝึกซ้อมการสนทนา และทำการแสดงบทบาทสมมติ ทำการบันทึกวิดีโอแสดงสถานการณ์จำลองของผู้เรียน

4.3 ชั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงาน ตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติงานตามขั้นตอน ดังนี้

4.3.1 ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันระบุถึงโครงสร้างภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จาก การปฏิบัติงานและจากโครงสร้างภาษาใหม่ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งนี้โดยการนำสถานการณ์จำลองที่บันทึกเทปวิดีโอไว้มาประกอบรวมทั้ง การวิเคราะห์การใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรใช้ในสถานการณ์นั้นๆ รวมทั้งให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์การใช้ภาษา

4.3.2 ชั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice)

ให้ผู้เรียนฝึกพูดเกี่ยวกับการซื้อ-ขายสิ่งของอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลและโครงสร้างทางภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว นักเรียนนำรูปแบบภาษาที่ถูกต้องไปพูดในสถานการณ์จริงกับชาวต่างชาติร้านค้าในชุมชน

4.3.3 ชั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้าน
การใช้ภาษา การใช้กลวิธีในการสื่อความหมายและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข เพื่อเป็น
แนวทางในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 ประเมินผลจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและ
การแสดงสถานการณ์จำลอง

5.2 ประเมินผลจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

5.3 ประเมินผลจากบันทึกการเรียนรู้

6. บันทึกผลหลังการสอน

6.1 ผลการสอน

.....

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

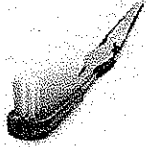

(นายพาทล ร่วมใจ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task 1

Student A

Instructions: Ask your partner about the prices of things and write them down. Then answer your partner's questions.

Things	Prices
	฿
	฿ 15
	฿
	฿ 10
	฿
	฿ 29
	฿
	฿ 10

Task 1
Student B

Instructions: Answer your partner's questions. Then ask your partner for the prices of things and write them down.

Things	Price
	฿ 39
	฿
	฿ 20
	฿
	฿ 22
	฿
	฿ 14
	฿

Task 2

Materials: Brochure from Lotus and Bic C

- Instructions:**
1. In Pair, ask and answer your partners about things and prices.
 2. Do the role-play of buying and selling things using the brochure.

Example of Brochures:

Task 3

Instructions: In pairs, play the roles of selling and buying things by using the real situation at the school co-operative shop.

Situation: A customer has a list of things to buy in a shop. The shop assistant has prices and details of things.

Roles:

A

You are a shop assistant. A customer wants to buy things. He/she asks about prices and details of what is available in the shop. Answer him/her questions. Use the items and prices to help you.

฿ 29

฿ 15

฿ 35

฿ 15

฿ 20

฿ 15

B

You are a customer. You have a list of things to buy. Ask the shop assistant about prices and details of what is available in the shop.

List of things

			
฿.....	฿.....	฿.....	฿.....

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบก่อน-หลัง เพื่อวัดความสามารถด้านการพูด
- เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- ตารางบันทึกคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้
- แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ
เน้นงานปฏิบัติ

Pre - Post Test

เพื่อวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยว
โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

1. แบบทดสอบชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบการสัมภาษณ์ทั่วไปเพื่อสร้างความคุ้นเคย
ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลเพื่อสร้างความคุ้นเคย ไม่มีการให้คะแนน

คำชี้แจง ให้ผู้สัมภาษณ์ใช้หัวข้อต่อไปนี้ ในการพูดคุยกับผู้เรียนเป็นรายบุคคล

Personal information

- Parents
- Siblings
- Hobbies
- Duty at home
- Likes and dislikes
- etc.

2. แบบทดสอบชุดที่ 2 เป็นคำถามสัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของจังหวัดพังงา
อำเภอกระบุรี จำนวน 10 ข้อ นักเรียนมีเวลาตอบข้อละ 1 นาที (คำถามสำรอง ข้อ 11 - 12)

คำชี้แจง ให้ผู้สัมภาษณ์ใช้คำถามต่อไปนี้ สัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล นักเรียนมีเวลาตอบข้อละ
1 นาที เมื่อหมดเวลา ให้ผู้สัมภาษณ์ถามข้อต่อไป

1. Where is Phangnga Province?
2. How can you get to Phangnga from Bangkok?
3. Are there any tourist places in Phangnga? What are they?
4. How many districts are there in Phangnga?
5. Where is Kuraburi?
6. How long does it take from Phuket to Kuraburi by bus?
7. Are there any tourist places in Kuraburi? What are they?
8. How do you go to the hospital from the bus station?
9. Are there any good restaurants in Kuraburi? What are they?
10. Where can you stay in Kuraburi?
11. Where is the nearest clinic?
12. Where can I buy some toothpaste and fruits?

3. แบบทดสอบชุดที่ 3 สถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้เรียนจับฉลากเลือกเพียง 1 สถานการณ์

คำชี้แจง ให้ผู้เรียนสอบเป็นคู่ โดยจับฉลากเลือกเพียง 1 สถานการณ์ จากจำนวน 3 สถานการณ์ คือ การสั่งอาหาร (Ordering food) การซื้อขายของ (Doing shopping) และการจองห้องพัก (Accommodation reservation) ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ เป็น A และ B ใช้เวลาทดสอบคู่ละ 5 นาที ทำการบันทึกวิดีโอ เพื่อตรวจพิจารณาให้คะแนนหลังการแสดงบทบาทสมมติ

Pre – Post Test

ชุดที่ 1

Ordering Food

Student A

Situation: A waiter/waitress is taking a customer's order. Use these pictures to order some food, drink and fruit.

Food

 Pad Thai

 Tom Yam Goong

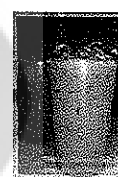
 Fried rice

 Fried fish

Drink

 Iced coffee

 Coke

 Water

 Iced tea

Fruit

 Pineapple

 Banana

 Watermelon

 Guava

Roles:

A. You are a waiter/waitress.

- Greet the customer and ask what food he/she would like to order
- Ask the customer about something to drink
- Ask the customer about fruit
- Tell the customer to wait for a moment

Pre – Post Test

ชุดที่ 1

Ordering Food

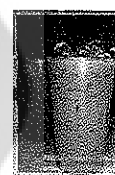
Student B

Situation: A waiter/waitress is taking an order. And the customer uses these pictures to order some food, drink and fruit.

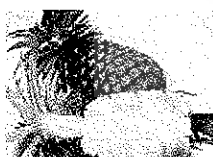
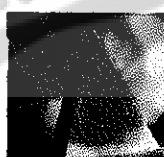
Food

 Pad Thai Tom Yam Goong Fried rice Fried fish

Drink

 Iced coffee Coke Water Iced tea

Fruit

 Pineapple Banana Watermelon Guava**Roles:**

B. You are a customer.

- Return greeting
- Tell him/her the food you would like to order from the pictures
- Tell him/her the drink you like
- Tell him/her some fruit you want
- Thank the waiter/waitress

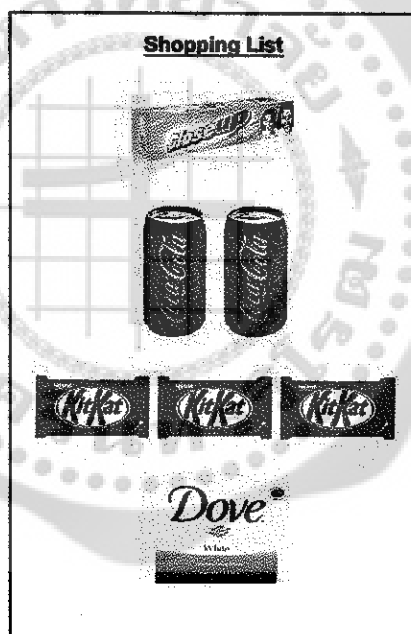
Pre – Post Test**ชุดที่ 2****Doing shopping****Student A**

Situation: Susan has a list of things to buy. The shop assistant has prices of things.

Roles:

A. You are Susan.

- Ask the shop assistant for the items and prices you want. Then do the following functions.

- Ask for the total price.
- Make a payment (฿ 1,000 bank-note)
- Thank him / her

Pre – Post Test

ชุดที่ 2

Doing shopping

Student B

Situation: Susan has a list of things to buy. The shop assistant has the prices of things.

Roles:

- A. You are a shop assistant. Use these prices below to help you. Then do the following functions.

Item	Price
	฿ 20
	฿ 15
	฿ 10
	฿ 14
	฿ 20
	฿ 10
	฿ 35

- Tell her the prices of things
- Tell her the total price
- Give her change
- Say thank you and good bye to her

Pre – Post Test**ชุดที่ 3****Accommodation reservation****Student A**

Situation: Jane is at a Resort lobby. She is booking a room for one night.

Roles:

A. You are Jane.

- Ask the receptionist if there is a room available for tonight.
- Tell him/her you want a single room
- Ask for the facilities in the room.
- Ask for the price of the room per night.
- Tell him/her you want a room with air-con.
- Make a payment

Pre – Post Test

ชุดที่ 3

Accommodation reservation

Student B

Situation: Jane is at a resort lobby. She is booking a room for tonight.

Roles:

- B. B. You are the receptionist. Use this information to help you. Then do the following functions.

<u>Room details</u>	<u>Room details</u>
- Single bed	- Single bed
- Air-con	- Fan
- Water heater	- Cable TV
- Cable TV	- Refrigerator
- Refrigerator	- 500 ฿ / night
- 750 ฿ / night	

- Greet the tourist.
- Ask what type of room she wants
- Tell her there is a room available.
- Tell her about facilities in the room.
- Tell her the price of the room per night.
- Give her changes and say thank you.
- Give her the room's key.

แบบประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อนักเรียน.....วันเดือนปี.....
 เรื่องที่พูด.....ครั้งที่.....
 ผู้ที่สนทนาคือ.....

คำชี้แจง

ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนเองในการพูดภาษาอังกฤษขณะทำงานปฏิบัติในชั้นเรียนและการพูดในสถานการณ์จริง โดยทำเครื่องหมายวงกลม ○ ล้อมรอบตัวอักษรหน้าข้อที่ตรงกับความสามารถของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

1. การสื่อความหมาย ได้ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด

ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันยังไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้
- ข. การสื่อความหมายโดยส่วนใหญ่ของฉันไม่ชัดเจนต้องอาศัยความพยายามในการเข้าใจและไม่ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด
- ค. ฉันสามารถสื่อความหมายส่วนใหญ่ชัดเจนและเข้าใจ อาจมีบางประเด็นที่ไม่ตรงกับเรื่องที่พูด
- ง. ฉันสามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังพอเข้าใจและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด
- จ. ฉันสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด

2. ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ :-

ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันพูดช้ามาก หรือพูดไม่ได้เลย ยังขาดความมั่นใจในการพูดและสำเนียงการพูดไม่เป็นธรรมชาติ
- ข. ฉันพูดค่อนข้างช้าติดขัดมาก แต่มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดยังไม่เป็นธรรมชาติ ยังไม่มีการเน้นเสียง
- ค. ฉันพูดค่อนข้างช้าติดขัดบ้าง ในบางครั้ง มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ แต่ก็มีมีการเน้นเสียงสูงต่ำบ้าง
- ง. ฉันพูดค่อนข้างคล่องแคล่วและมีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติแม้ว่าจะไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง มีการเน้นเสียงสูงต่ำ
- จ. ฉันสามารถพูดได้คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา มีการเน้นเสียงสูงต่ำ

3. การใช้คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้เหมาะสมกับเรื่องที่พูด
ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ ยังผิดอยู่มาก ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้
- ข. ฉันใช้คำศัพท์ สำนวน ในวงจำกัด ยังไม่ค่อยสอดคล้องกับเรื่องที่พูดทำให้เกือบไม่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง
- ค. ฉันใช้คำศัพท์ สำนวนได้มากพอ บางครั้งเลือกใช้คำศัพท์ผิด แต่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ดีพอใช้ในการพูด
- ง. ฉันใช้คำศัพท์ สำนวนได้มากพอและค่อนข้างถูกต้องมีความชัดเจนสอดคล้องกับเรื่องที่พูด ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ค่อนข้างถูกต้อง
- จ. ฉันใช้คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้อง เหมาะสมตลอดการพูด

4. การใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ :-

- ก. ฉันไม่ได้ใช้ท่าทางและสีหน้าประกอบเพื่อสื่อในการพูดเลย
- ข. ฉันใช้ท่าทางและสีหน้าประกอบการพูดน้อยมากและไม่ค่อยสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการพูด
- ค. ฉันพยายามที่จะสื่อสาร แต่ใช้ท่าทางและสีหน้าไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการพูด
- ง. ฉันพยายามใช้ท่าทางและสีหน้าในการสื่อสารแทนคำศัพท์หรือความหมาย
- จ. ฉันใช้ท่าทางและสีหน้าในการพูดได้อย่างเหมาะสม

5. สิ่งที่นักเรียนต้องการเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ปรับจาก ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547)

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชื่อนักเรียน.....วัน/เดือน/ปี.....

เรื่องที่พูด.....ครั้งที่.....

ผู้ประเมิน.....

คำชี้แจง

สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำงานปฏิบัติในชั้นเรียนและการพูดในสถานการณ์จริง โดยให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1	หมายถึง	มีพฤติกรรมน้อยที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง	มีพฤติกรรมน้อย
ระดับ 3	หมายถึง	มีพฤติกรรมปานกลาง
ระดับ 4	หมายถึง	มีพฤติกรรมมาก
ระดับ 5	หมายถึง	มีพฤติกรรมมากที่สุด

รายการพฤติกรรม	ระดับคะแนน				
	1	2	3	4	5
1. มีความกระตือรือร้นในการใช้ภาษาเพื่อทำงานปฏิบัติ					
2. มีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาทำงานปฏิบัติ					
3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการใช้ภาษาสนทนาระหว่างทำงานปฏิบัติ					
4. ใช้ภาษาแสดงความคิดเห็นได้อย่างเหมาะสม					
5. มีความมั่นใจในการซักถามปัญหาเกี่ยวกับงานปฏิบัติ					
6. พยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา					
7. ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในการสนทนา					
8. เลือกใช้คำศัพท์ สำนวนได้ถูกต้อง และเหมาะสมในการสนทนา					
9. พูดออกเสียงได้ชัดเจน และออกเสียงสูงต่ำ หนักเบาได้ถูกต้อง					
10. ใช้ท่าทางและสีหน้าได้เหมาะสมกับเรื่องที่พูด					

บันทึกเพิ่มเติม

ปรับจาก : ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547).

**แบบประเมินประสบการณ์การเรียนรู้
ครั้งที่ 1**

ชื่อนักเรียน.....
 เรื่องที่ฝึก.....ครั้งที่.....สถานที่ฝึก.....
 วัน เดือน ปี ที่ฝึกประสบการณ์.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ ที่ได้รับการฝึกประสบการณ์จริงทางภาษาตาม
 ความเป็นจริง (ถ้ามีข้อมูลมาก ให้เขียนเพิ่มเติมได้)

At the Resort	Language Use
Job description ☐ Reception - -	
☐ Check in - -	
☐ Check out - -	
☐ Cashier - -	

สิ่งที่นักเรียนประทับใจในการฝึกประสบการณ์ครั้งนี้ คือ

.....

ปัญหาที่พบในการฝึกประสบการณ์ครั้งนี้ คือ

.....

**แบบประเมินประสบการณ์การเรียนรู้
ครั้งที่ 2**

ชื่อนักเรียน.....
 เรื่องที่ฝึก.....ครั้งที่.....สถานที่ฝึก.....
 วัน เดือน ปี ที่ฝึกประสบการณ์.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ ที่ได้รับการฝึกประสบการณ์จริงทางภาษาตาม
 ความเป็นจริง (ถ้ามีข้อมูลมาก ให้เขียนเพิ่มเติมได้)

At the Restaurant	Language Use
Job description ☐ Reception - - ☐ Waiter / waitress - - ☐ Cashier - -

สิ่งที่นักเรียนประทับใจในการฝึกประสบการณ์ครั้งนี้ คือ

.....

ปัญหาที่พบในการฝึกประสบการณ์ครั้งนี้ คือ

.....

**แบบประเมินประสบการณ์การเรียนรู้
ครั้งที่ 3**

ชื่อนักเรียน.....
 เรื่องที่ฝึก.....ครั้งที่.....สถานที่ฝึก.....
 วัน เดือน ปี ที่ฝึกประสบการณ์.....

คำชี้แจง: ให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ ที่ได้รับการฝึกประสบการณ์จริงทางภาษาตาม
 ความเป็นจริง (ถ้ามีข้อมูลมาก ให้เขียนเพิ่มเติมได้)

At the Mini Mart	Language Use
<p>Job description</p> <p>☐ Cashier</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>-</p>	<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

สิ่งที่นักเรียนประทับใจในการฝึกประสบการณ์ครั้งนี้ คือ

.....

.....

ปัญหาที่พบในการฝึกประสบการณ์ครั้งนี้ คือ

.....

.....

.....

.....

**แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based)**

คำชี้แจง

1. แบบวัดนี้ต้องการถามความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้เรียนตลอดจนการเห็นประโยชน์และคุณค่าทั้งในด้านดีและด้านไม่ดีที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนได้อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วให้เลือกคำตอบตามความคิดเห็นและความรู้สึกที่แท้จริงของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ คำตอบของผู้เรียน **ไม่มีถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อการพิจารณาคะแนน** สอบของผู้เรียนแต่ประการใด ทั้งนี้คำตอบทั้งหมดจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ โดยนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ฉะนั้นขอให้ผู้เรียนตอบด้วยความสบายใจ แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

2. วิธีตอบแบบวัด กรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้เรียนมากที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น ซึ่งในข้อหนึ่งๆ จะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ

5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากที่สุด
4	เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาก
3	ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งก็ตรง บางครั้งก็ไม่ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน
2	ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาก
1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากที่สุด

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. ในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความสนใจและตั้งใจเรียนเป็นอย่างดี					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการทำกิจกรรมที่ครูให้ในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ					
4. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมให้ข้าพเจ้าแสดงออกทางภาษาได้ อย่างเต็มที่					
5. กิจกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในการศึกษาหาข้อมูลเพื่อให้การพูดที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วง					
6. หากเลือกได้ข้าพเจ้าจะไม่เลือกเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ					
7. การพูดภาษาอังกฤษไม่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า					
8. การพูดภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความสนใจภาษาอังกฤษรอบตัวมากขึ้น					
9. การพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากและน่าเบื่อสำหรับข้าพเจ้า					
10. ข้าพเจ้าสามารถบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาในปัจจุบันได้โดยไม่ต้องเรียนพูดภาษาอังกฤษ					
11. ข้าพเจ้าชื่นชมบุคคลที่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้อย่างถูกต้อง และข้าพเจ้าจะพยายามทำให้ได้					
12. การพูดภาษาอังกฤษมีคุณค่าต่องานธุรกิจ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา					
13. เมื่อเทียบกับทักษะทางด้านภาษาอื่นๆ ข้าพเจ้าชอบการพูดภาษาอังกฤษมากกว่า					
14. ข้าพเจ้าชอบเรียนพูดภาษาอังกฤษเพราะข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ					
15. ข้าพเจ้าอยากมีโอกาสที่จะเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอีก					
16. ข้าพเจ้าชอบให้มีการฝึกพูดภาษาอังกฤษมากๆ					
17. ข้าพเจ้าไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ					
18. ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมกลุ่ม เพราะมีความยุ่งยากและทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษได้ช้า					
19. ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ					
20. การพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้ามีความภูมิใจในตัวเอง					

ปรับจาก : สุภัทรา ราชายนต์. (2551).

ภาคผนวก ค

- ผลคะแนนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง
- ผลคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ผลคะแนนการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ผลคะแนนเฉลี่ยการประเมินเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
- ตารางแสดงระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ผลคะแนนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยกรรมการ 2 คน

นักเรียน คนที่	ผลการให้คะแนน				คะแนน รวมก่อน การทดลอง	คะแนน รวมหลัง การทดลอง
	กรรมการคนที่ 1		กรรมการคนที่ 2			
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		
1	9.50	17.00	9.50	16.50	9.50	16.75
2	9.50	16.50	8.50	16.50	9.00	16.5
3	9.00	19.00	9.00	18.50	9.00	18.75
4	9.50	15.50	10.00	14.50	9.75	15.00
5	9.50	16.50	8.00	16.50	8.75	16.50
6	11.00	16.00	10.00	15.50	10.25	15.75
7	7.00	14.50	6.00	15.00	6.50	14.75
8	8.50	18.00	8.00	17.00	8.25	17.50
9	8.50	16.00	8.00	15.00	8.25	15.75
10	9.00	16.50	9.50	17.50	9.25	17.00
เฉลี่ย	9.10	16.55	8.65	16.30	8.85	16.43

ผลคะแนนการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

นักเรียน คนที่	หน่วยที่ 1	หน่วยที่ 2	หน่วยที่ 3	หน่วยที่ 4	หน่วยที่ 5	หน่วยที่ 6
1	14	16	17	19	18	19
2	7	10	12	16	16	17
3	14	15	15	18	18	18
4	14	15	16	18	19	19
5	12	14	16	16	17	18
6	13	15	16	16	16	18
7	12	14	16	16	17	18
8	14	15	15	18	18	18
9	12	14	15	16	16	18
10	11	12	13	14	17	17
เฉลี่ย	12.30	14.00	15.10	16.70	17.20	18.00
S.D.	2.16	1.76	1.52	1.49	1.03	0.67

ผลคะแนนการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

พฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน	จำนวนครั้งของการประเมิน											
	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4		ครั้งที่ 5		ครั้งที่ 6	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. มีความกระตือรือร้นในการ ใช้ภาษาเพื่อทำงานปฏิบัติ	2.90	0.32	3.10	0.32	3.80	0.42	4.20	0.42	4.30	0.48	4.40	0.52
2. มีความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการใช้ภาษา ทำงานปฏิบัติ	2.90	0.32	3.10	0.32	4.20	0.42	4.10	0.32	4.10	0.32	4.20	0.42
3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการใช้ภาษาสนทนา ระหว่างทำงานปฏิบัติ	2.70	0.67	3.10	0.32	4.10	0.32	4.00	0.00	4.10	0.32	4.20	0.42
4. ใช้ภาษาแสดงความคิด เห็นได้อย่างเหมาะสม	3.40	0.52	3.50	0.53	4.20	0.42	4.10	0.32	4.30	0.48	4.50	0.53
5. มีความมั่นใจในการ ซักถามปัญหาเกี่ยวกับงาน ปฏิบัติ	3.00	0.47	3.60	0.52	4.20	0.42	4.30	0.48	4.50	0.53	4.70	0.48
6. พยายามแก้ไขข้อบกพร่อง ด้านการใช้ภาษาของตนเอง ตลอดเวลา	3.10	0.57	3.70	0.48	4.20	0.42	4.50	0.53	4.70	0.48	5.00	0.00
7. ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์ในการสนทนา	3.40	0.52	3.90	0.32	4.30	0.48	4.60	0.52	5.00	0.00	5.00	0.00
8. เลือกใช้คำศัพท์ สำนวนได้ ถูกต้อง และเหมาะสมในการ สนทนา	3.40	0.70	4.00	0.00	4.50	0.53	4.80	0.42	5.00	0.00	5.00	0.00
9. พูดออกเสียงได้ชัดเจน และออกเสียงสูงต่ำ หนักเบา ได้ถูกต้อง	3.60	0.70	4.10	0.32	4.70	0.48	4.90	0.32	5.00	0.00	5.00	0.00
10. ใช้ท่าทางและสีหน้าได้ เหมาะสมกับเรื่องที่พูด	3.70	0.67	4.20	0.42	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
เฉลี่ย	3.21	0.15	3.63	0.15	4.32	0.15	4.45	0.19	4.60	0.24	4.70	0.25

ผลคะแนนเฉลี่ยการประเมินเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง
1	4.15	4.65
2	4.30	4.70
3	4.45	4.70
4	3.45	4.15
5	4.00	4.55
6	3.55	4.50
7	3.95	4.50
8	4.15	4.65
9	3.90	4.20
10	4.05	4.30
คะแนนเฉลี่ย	4.00	4.51

ตารางแสดงระดับเจตคติต่อการเรียนการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

รายการ	ก่อน		หลัง	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1. ในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความสนใจและตั้งใจเรียนเป็นอย่างดี	4.10	0.57	4.80	0.42
2. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการทำกิจกรรมที่ครูให้ในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ	3.80	0.63	4.60	0.52
3. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.70	0.67	4.30	0.67
4. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมให้ข้าพเจ้าแสดงออกทางภาษาได้อย่างเต็มที่	3.90	0.32	4.60	0.52
5. กิจกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในการศึกษาหาข้อมูลเพื่อให้การพูดที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วง	4.10	0.32	4.50	0.53
6. หากเลือกได้ข้าพเจ้าจะไม่เลือกเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	4.30	0.67	4.60	0.52
7. การพูดภาษาอังกฤษไม่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า	4.60	0.52	4.80	0.42
8. การพูดภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีความสนใจภาษาอังกฤษรอบตัวมากขึ้น	4.30	0.48	4.60	0.52
9. การพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากและน่าเบื่อสำหรับข้าพเจ้า	4.20	0.79	4.50	0.71
10. ข้าพเจ้าสามารถบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาในปัจจุบันได้โดยไม่ต้องเรียนพูดภาษาอังกฤษ	4.30	0.67	4.50	0.53
11. ข้าพเจ้าชื่นชมบุคคลที่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้อย่างถูกต้อง และข้าพเจ้าจะพยายามทำให้ได้	4.20	0.42	4.80	0.42
12. การพูดภาษาอังกฤษมีคุณค่าต่องานธุรกิจ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา	4.10	0.74	4.70	0.48
13. เมื่อเทียบกับทักษะทางด้านภาษาอื่นๆ ข้าพเจ้าชอบการพูดภาษาอังกฤษมากกว่า	3.60	0.52	4.00	0.67
14. ข้าพเจ้าชอบเรียนพูดภาษาอังกฤษเพราะข้าพเจ้าได้มีโอกาส ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ	3.60	0.52	4.20	0.63
15. ข้าพเจ้าอยากมีโอกาสที่จะเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอีก	3.80	0.63	4.60	0.52
16. ข้าพเจ้าชอบให้มีการฝึกพูดภาษาอังกฤษมากๆ	3.80	0.63	4.40	0.52
17. ข้าพเจ้าไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ	3.70	0.67	4.10	0.57
18. ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมกลุ่ม เพราะมีความยุ่งยากและทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษได้ช้า	3.80	0.42	4.20	0.63
19. ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจในชั่วโมงการพูดภาษาอังกฤษ	3.70	0.48	4.00	0.47
20. การพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้ามีความภูมิใจในตัวเอง	4.30	0.48	5.00	0.00

ภาคผนวก ง

- ตัวอย่างผลงานนักเรียน
- ภาพถ่ายการแสดงบทบาทสมมติและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง
- หนังสือขออนุญาตผู้ปกครอง
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา

Task 1

Student A

Instructions: Read about Phangnga Province information given and summarize it into the space given.

1. Geography

- 1.1 forests on mainland.
- 1.2 coastal line
- 1.3 mountain ranges
- 1.4 comprises over 105 islands

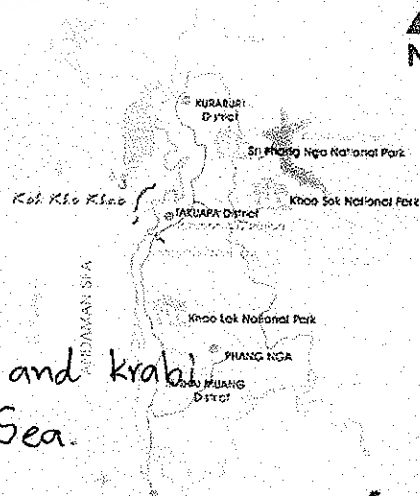

2. Climate

- 2.1 summer starting from January to April.
- 2.2 rainy from May to December
- 2.3 monsoons
- 2.4

3. Boundary

- 3.1 North is near Ranong.
- 3.2 South is near Phuket.
- 3.3 East close to Suratthani and Krabi
- 3.4 West is near Andaman Sea.

Janya Bangkrak

Task 1
Student B

Instructions: After studying the map and reading the information, summarize the information into the space given.

1. Administration

There are 1.1 into 8 districts ✓
 1.2 48 sub-districts
 1.3 2 Muang municipalities + 7 tambon
 1.4 46 Tambon ✓

2. How to get to Phangnga

Transportation	Traveling Time	Contact number
2.1 Car ✓	8 hours	09-434-5557-8
2.2 Bus	12 hours	02-223-7010
2.3 Train	12 hours	076327230-2
2.4 Plane	9 hours	About 8 hours

Your Welcome
 ๑๑ : ๑๑๑๑

You can go to Phang-nga by car

3. Tourist places

There are 3.1 Sri Phang-nga National Park.
 3.2 Surin Island.
 3.3 Similan Island.
 3.4 Phrathang Island.
 3.5 Panyi Island.

Task 2 Student A

Instructions:

1. Work in pair.
2. Write the questions and ask your partner (student B) the questions of the following topics, then write down the answers into the space given.

Topics and questions for asking your partner:

1. Characteristics of the administration of Phangnga
Question: What are Characteristics of the administration of Phangnga?
2. How to travel to Phangnga from Bangkok
Question: How do you get to Phangnga from Bangkok?
3. Interesting places in Phangnga
Question: Are there any tourist places in Phangnga?

1. Administration

- 1.1 4 districts
- 1.2
- 1.3
- 1.4

2. How to get to Phangnga

- 2.1 by bus 12 hours
- 2.2 by train 2 hours
- 2.3 by plane about 12 hours
- 2.4 by car about 4 hours

3. Tourist places

- 3.1 ko Ra
- 3.2 ko Bon
- 3.3 ko Pa Yang
- 3.4 ko Yao Yai
- 3.5 ko Panyi

Task 2
Student B

Instructions:

1. Work in pair.
2. Answer your partner's questions, write the questions of the following topics, then ask your partner and write down the answers into the space given.

Topics and questions for asking your partner:

1. How the geography of Phangnga Province is
Question: How are the geography of Phangnga. 9
2. How the climate is
Question: How many Seasons. 9
3. The boundary of Phangnga Province
Question: What are the boundary of Phangnga. 9

1. Geography

- 1.1 forests on mainland
- 1.2 coastal line
- 1.3 mountain ranges
- 1.4 comprises over 105 islands

2. Climate

- 2.1 summer starting from January to April
- 2.2 rainy from May to December
- 2.3
- 2.4

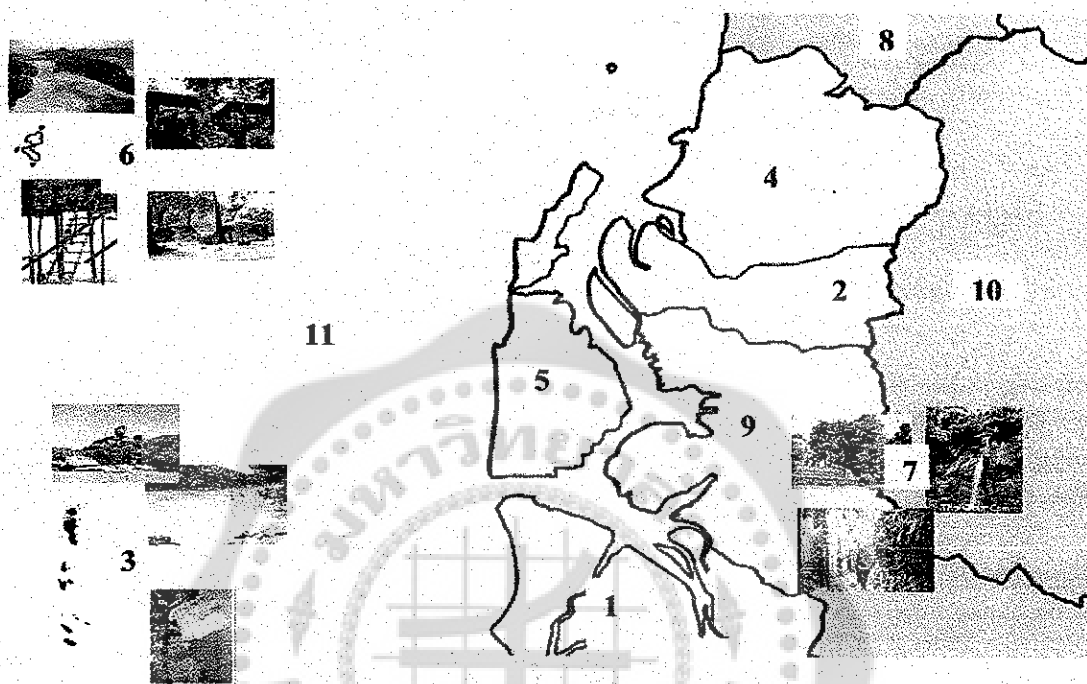
3. Boundary

- 3.1 North is near Ranong
- 3.2 South is near Phuket
- 3.3 East close to Suratthani and Krabi
- 3.4 West is near Andaman Sea

Task 1

Instructions: Study the map of Kuraburi and match the word in the box to the numbers provided.

Map Of Kuraburi

Andaman Sea,	Tambon Ko Phra Thong,	Tambon Kura,
Sri Phang-nga National Park,	Amphoe Takua Pa,	Tambon Bangwan,
Tambon Mae-nangkhao,	Surin Islands,	Similan Islands
Suk Samran of Ranong Province,	Ban Ta Khun and Phanom of Surat Thani Province,	

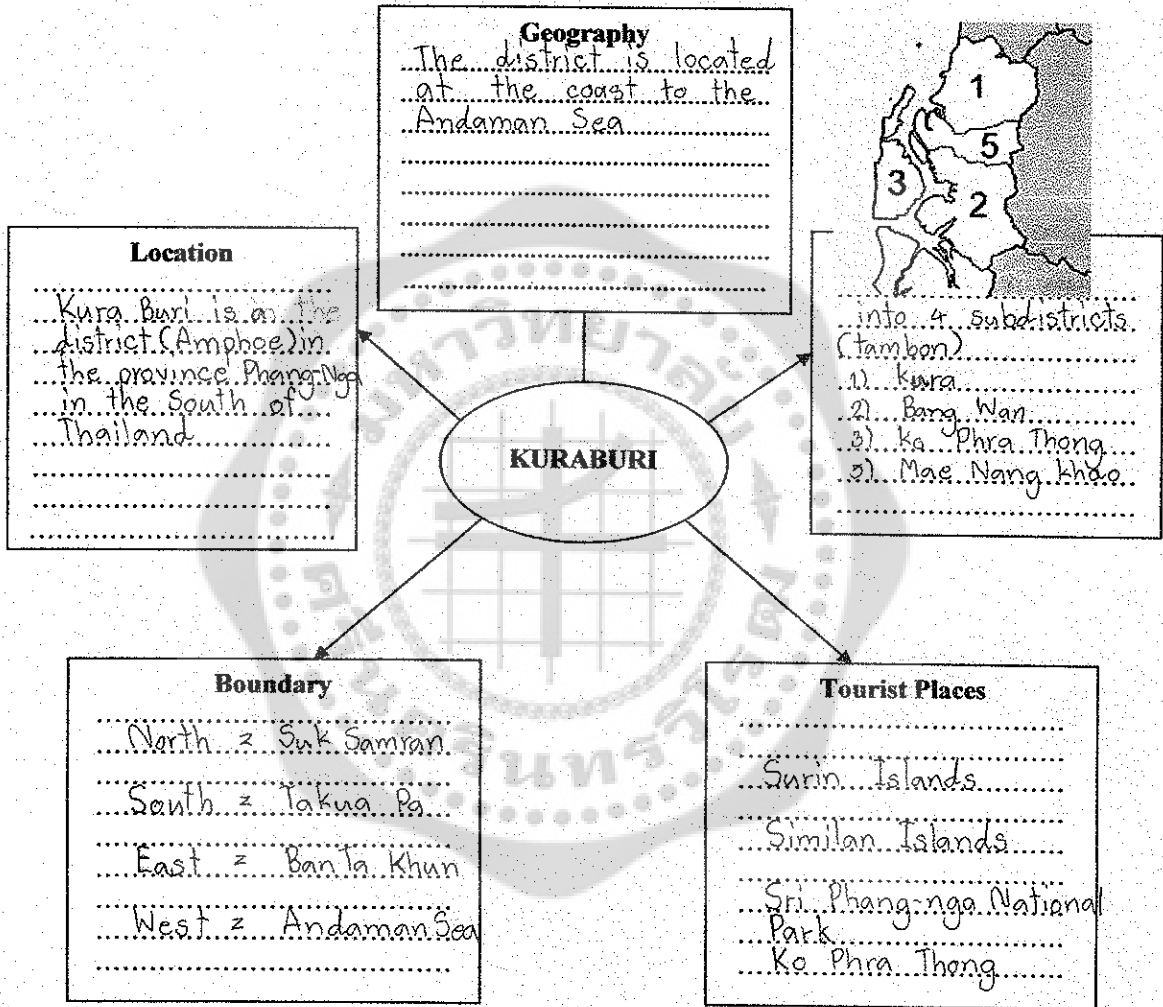
1. Amphoe Takua Pa
2. Tambon Mae-nangkhao
3. Similan Islands
4. Tambon Kura
5. Tambon Ko Phra Thong
6. Surin Islands
7. Sri Phang-nga National Park
8. Suk Samran of Ranong Province
9. Tambon Bangwan
10. Ban Ta Khun and Phanom of Surat Thani Province
11. Andaman Sea

Suda Treechum

Task 2 A

A. Read and summarize the information

Instructions : In group of three, read the information about Kuraburi, and summarize it into the boxes given.

Janya Bangkrak
Sudarat Binsaad

Task 2 B

B. Create the Questions.

Situation : You are a tourist, visiting Kuraburi. You want some information for your trip.

Instructions : In group of three, write the questions you want to know about this town on the following topics.

Geography:

1. What is the geography?
2. How is the geography?

Location:

1. Where is Kuraburi?
2.

Administration:

1. How is the administration in Kuraburi?
2.

Boundary:

1. What are the Boundary?
2.

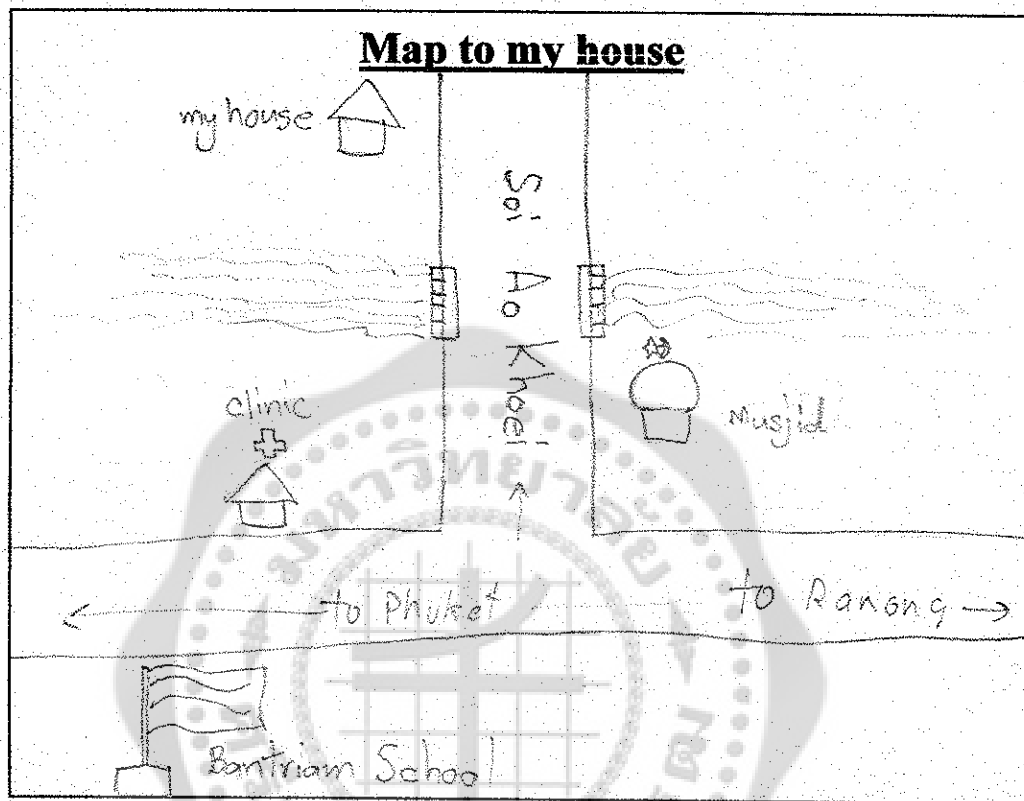
Tourist Places:

1. Are there any tourist places in Kuraburi?
2.

Could you tell me about Kuraburi?

Task 2

- Instructions:**
1. Draw a map and write the directions from school to your house.
 2. Report it into the class.

The directions from school to my house.

From Bantriam school

From Bantriam school turn right and go straight
to Soi Ao Koel. Turn left go straight pass
the Musjid. Go straight on about 100 M.
Turn left to my house.

Cross the road ↖ ↗ ↘ ↙

Go over the bridge ↖ ↗ ↘ ↙

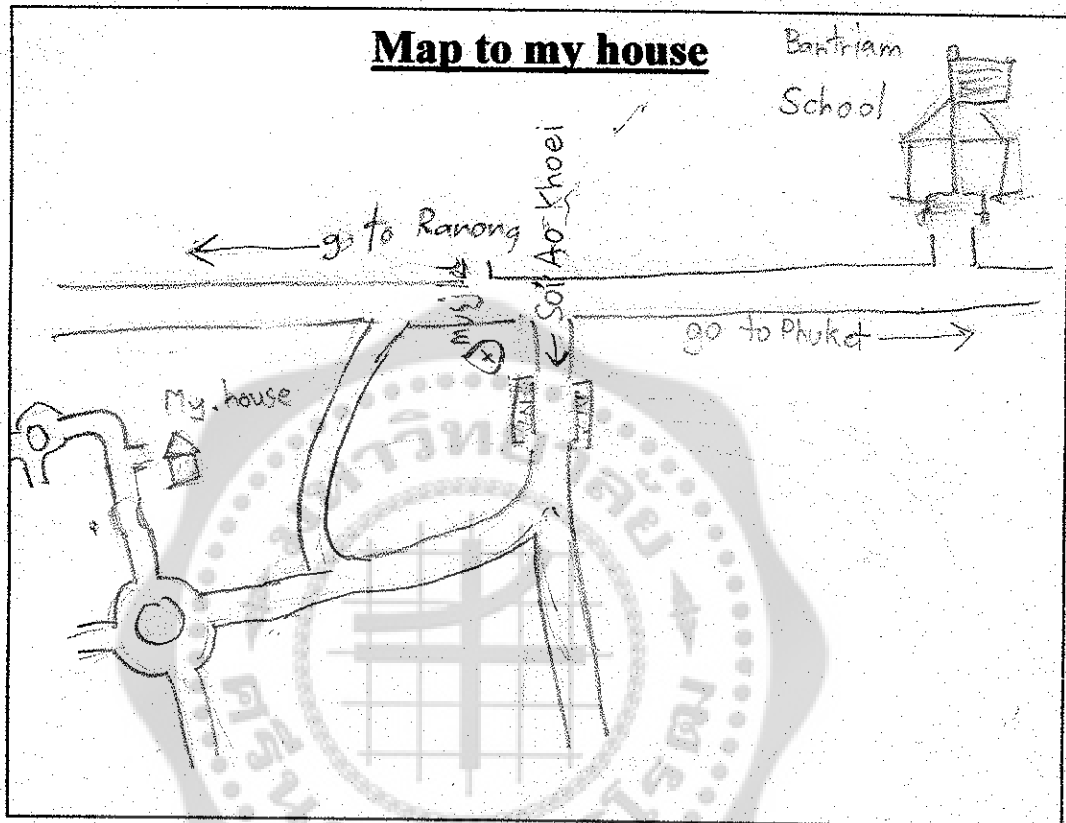
Name..... Janus Bangkok

Go straight on about

roundabout ↖ ↗ ↘ ↙

Task 2

- Instructions:**
1. Draw a map and write the directions from school to your house.
 2. Report it into the class.

The directions from school to my house.

From Bantriam school

From Bantriam school, Turn right Go straight to
 soi Ao koei Turn left Go straight on about
 200 m. Turn right at the junction. Go straight on
 about 2.5 km. to the roundabout. Turn right.
 Go straight on about 1 km. Turn right. My house
 is on your left.

Name Jessada Tepsorn

Sudarat & Janya

Name	Contact numbers/ websites	Number of rooms	Facilities	Price Rates	Picture
Kuraruenthai Resort คุระเร็นไทย รีสอร์ท	0 7642 1360, 08 1958 0736, www.kurareanthai.com	9 Single room Double room	 Air-con	1,100 - 3,000 Baht	
Kuraburi greenview Resort คุระบุรี กรีนวิว ริ สอร์ท	0 7640 1400-6, 08 1958 1543, www.kuraburigreenview.co.th	35 Single room Double room	 Air-con	1,900 - 2,800 Baht	
Kuraburi Resort คุระบุรี รีสอร์ท	08 1719 4775, 08 7408 8749, 0 7649 1051 www.kuraburiresort.com	10 Single room Double room	 Air-con Fan	350 - 700 Baht	
Boon Piya Resort บุญปิยะ รีสอร์ท	0 7649 1969, 0 7649 1464, 08 1752 5457	20 Single room Double room	 Fan Air-con	650 - 650 THB	
Tararin Resort ธาราริน รีสอร์ท	0 7649 1789 www.tararin.9nha.com	15 Single room Double room	 Air-con Fan Refrigerator	300 - 500 THB	
สุขขอบฟ้า รีสอร์ท	08 1892 2208, 08 1919 5228	24 Single room Double room	 Fan Cable TV Refrigerator	75 - 350 THB	
ที่พักในอุทยาน แห่งชาติห้วยเกา สุรินทร์	0 7647 2145-6 www.mukosurin.com	16 Single room Double room	 Air-con Restaurant Cable TV Water Heater Refrigerator	2000 - 2000 Bath	

Facilities : Restaurant / Night Club / Karaoke / Spa / Massage / Cable TV / Swimming Pool / Golf course

Conference Room / Internet Service / Lamp / Refrigerator / Transfer / Water Heater

Adapted from: <http://www.hotelsguidethailand.com/home/home.php?l=th>

Task 1

Instructions: Match the words with the pictures below.

Chicken Green curry, Pineapple, Pad Thai, Omelet, Fried fish
 Tom yam koong, Hot tea, Coffee, Soda, Banana
 Stir fried chicken with cashew nut, Seafood spicy salad, Iced tea
 Fried rice, Papaya, guava, Iced coffee, Water
 Orange juice, Coconut soup with chicken, Watermelon
 Prawn tempura, Stir fried mix vegetable, Stir fried Chicken with basil

Omelet

Banana

Stir fried chicken

Watermelon

Pineapple

Soda

Water

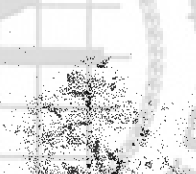
Stir fried mix vegetable

Tom yam koong

Iced coffee

Fried rice

Fried fish

Seafood spisy salad

Hot tea

Iced tea

Coffee

Orange juice

Chicken Green curry

Coconut soup with chicken

Pad Thai

guava

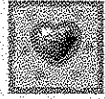
Stir fried chicken with cashew nut

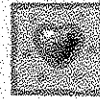
Papaya

Prawn tempura

TBM RESTAURANT

อาหารจานเดียว Main Dishes

ข้าวผัด (Fried rice)

ข้าวผัดสับประรด (Fried rice with pineapple)

ข้าวผัดไก่ (Fried rice with chicken)

ข้าวผัดหมู (Fried rice with pork)

ข้าวผัดกุ้ง (Fried rice with shrimp)

ข้าวผัดซีฟู้ด (Fried rice with seafood)

ข้าวผัดรวมมิตร (Fried rice mixed)

TBM RESTAURANT

อาหารจานเดียว Main Dishes

ข้าวผัด (Fried rice)

ข้าวผัดสับปะรด (Fried rice with pineapple)

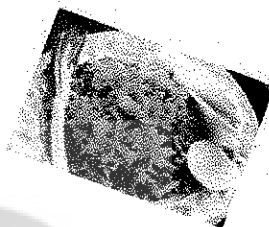
ข้าวผัดไก่ (Fried rice with chicken)

ข้าวผัดหมู (Fried rice with pork)

ข้าวผัดกุ้ง (Fried rice with shrimp)

ข้าวผัดซีฟู้ด (Fried rice with seafood)

ข้าวผัดรวมมิตร (Fried rice mixed)

เครื่องดื่ม Beverages

น้ำอัดลม โค้ก เป๊ปซี่ แฟนต้า (Soft drink Coke Pepsi Fanta)

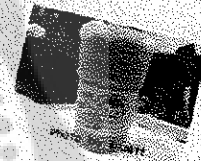
เบียร์ช้าง/ขวด (Chang beer/Bottles)

เบียร์ช้าง/กระป๋อง (Chang beer/Can)

เบียร์สิงห์/ขวด (Singha beer/ Bottles)

เบียร์สิงห์/กระป๋อง (Singha beer/ Can)

กาแฟเย็น (Iced coffee)

กาแฟร้อน (Hot coffee)

ชาเย็น (Iced tea)

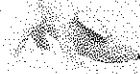
ชาร้อน (Hot tea)

น้ำส้ม (Orange juice)

ผลไม้ Fruits

กล้วย (Banana)

สับปะรด (Pineapple)

มะละกอ (Papaya)

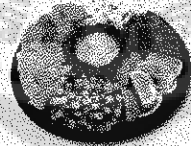
ส้ม (Orange)

ฝรั่ง (Guava)

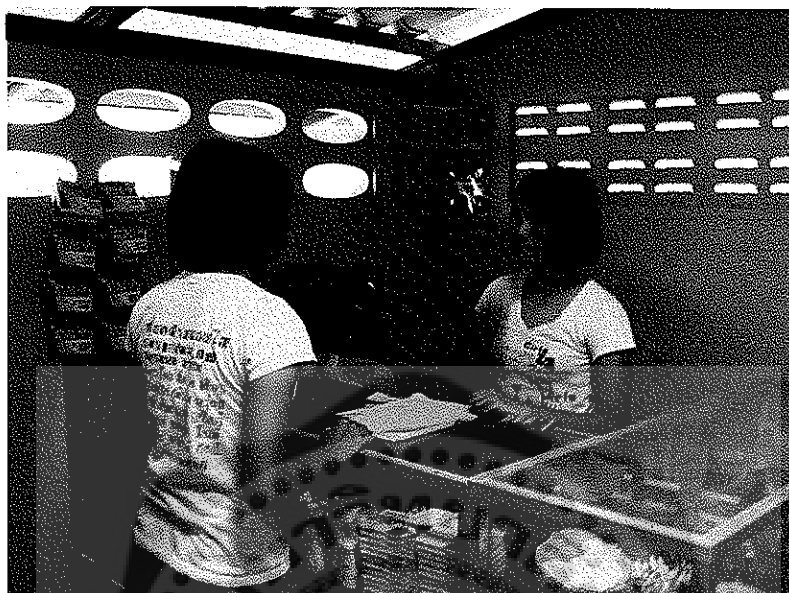

แตงโม (Watermelon)

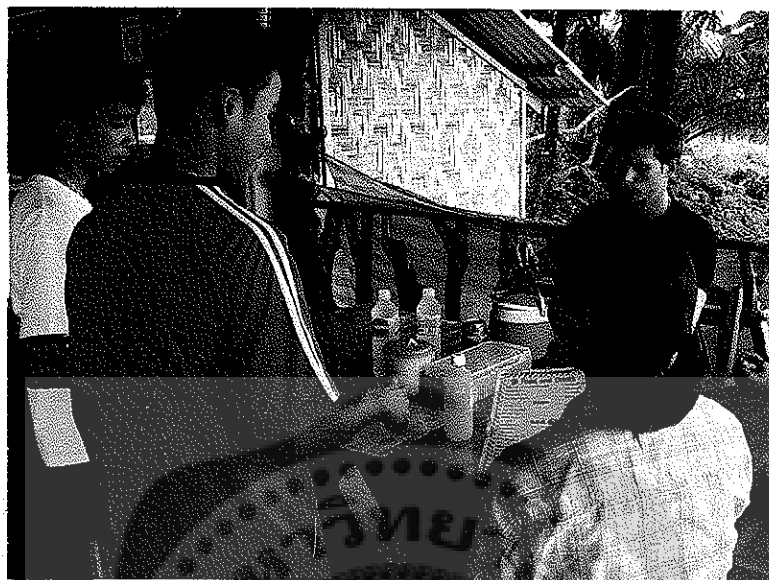

Jessada, Charnnarong, Maesa

ภาพถ่ายขณะเรียนและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ภาพถ่ายขณะเรียนและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ภาพถ่ายขณะเรียนและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ภาพถ่ายขณะเรียนและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ที่ ศธ 04097.061/ พิเศษ

โรงเรียนบ้านเตรียม
หมู่ที่ 4 ตำบลคุระ อำเภอกุระบุรี
จังหวัด พังงา 82150

31 มีนาคม 2552

เรื่อง ขออนุญาตผู้ปกครอง

เรียน ผู้ปกครองของ.....

ด้วยกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านเตรียม โดยนายพาทล ร่วมใจ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาให้กับนักเรียนจำนวน 10 คน

โรงเรียนบ้านเตรียม จึงขอความอนุเคราะห์ท่านได้อนุญาตให้นักเรียนในปกครองของท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษและประสงค์จะฝึกประสบการณ์ในครั้งนี้ โดยจะทำการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและนำนักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ณ อ่าวเคยบังกะโล ร้านอาหารอ่าวเคย และร้านเกษมขายของชำ ช่วงปิดภาคเรียน ระหว่างวันที่ 15 เมษายน – 15 พฤษภาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและขออนุญาตโดยกรุณาตอบกลับหนังสือแนบท้ายฉบับนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีดา นุญช่วย)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเตรียม

โรงเรียนบ้านเตรียม

โทร : 08-6269-1375

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....ผู้ปกครอง

ของ.....เกี่ยวข้องกับ

อนุญาต ไม่อนุญาต ให้.....เข้าร่วมฝึกประสบการณ์
ทางภาษาในครั้งนี้

ลงชื่อ.....

(.....)

วันที่.....

ที่ ศธ 04097.061/ พิเศษ

โรงเรียนบ้านเตรียม
หมู่ที่ 4 ตำบลคุระ อำเภอคุระบุรี
จังหวัด พังงา 82150

5 พฤษภาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา
เรียน ผู้จัดการอ่าวเคยบังกะโล

ด้วยกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านเตรียม โดยนายพาทล ร่วมใจ จัด
กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับ
ชาวต่างชาติ ได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาในสถานการณ์จริงให้กับนักเรียนจำนวน
10 คน

โรงเรียนบ้านเตรียม จึงขอความอนุเคราะห์ท่านได้อนุญาตให้นักเรียนฝึกประสบการณ์
ณ ร้านอาหารอ่าวเคยบังกะโล ในวันที่ 8 - 10 พฤษภาคม 2552 เวลา 10.00 น. - 16.00 น. โดย
นักเรียนจะฝึกครั้งละ 3 - 4 คน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและขอความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีดา บุญช่วย)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเตรียม

โรงเรียนบ้านเตรียม

โทร : 08-6269-1375

ที่ ศธ 04097.061/ พิเศษ

โรงเรียนบ้านเด็ยม
หมู่ที่ 4 ตำบลคุระ อำเภอคุระบุรี
จังหวัด พังงา 82150

5 พฤษภาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา

เรียน ผู้จัดการอ่าวเคยบังกะโล

ด้วยกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านเด็ยม โดยนายพาทล ร่วมใจ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาในสถานการณ์จริงให้กับนักเรียนจำนวน 10 คน

โรงเรียนบ้านเด็ยม จึงขอความอนุเคราะห์ท่านได้อนุญาตให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ ณ แผนกห้องพักอ่าวเคยบังกะโล ในวันที่ 8 - 10 พฤษภาคม 2552 เวลา 10.00 น. - 16.00 น. โดยนักเรียนจะฝึกครั้งละ 3-4 คน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและขอความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีดา บุญช่วย)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเด็ยม

โรงเรียนบ้านเด็ยม

โทร : 08-6269-1375

ที่ ศธ 04097.061/ พิเศษ

โรงเรียนบ้านเตรียม
หมู่ที่ 4 ตำบล คุระ อำเภอ คุระบุรี
จังหวัด พังงา 82150

5 พฤษภาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา

เรียน ผู้จัดการร้านขายของชำเกษม

ด้วยกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านเตรียม โดยนายพาทล ร่วมใจ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาในสถานการณ์จริงให้กับนักเรียนจำนวน 10 คน

โรงเรียนบ้านเตรียม จึงขอความอนุเคราะห์ท่านได้อนุญาตให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ ร้านขายของชำเกษม ในวันที่ 8 - 10 พฤษภาคม 2552 เวลา 10.00 น. - 16.00 น. โดยนักเรียนจะฝึกครั้งละ 3-4 คน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและขอความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีดา บุญช่วย)
ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเตรียม

โรงเรียนบ้านเตรียม
โทร : 08-6269-1375

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายพาทล ร่วมใจ
วันเดือนปีเกิด	10 มกราคม 2518
สถานที่เกิด	อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	80 หมู่ที่ 6 ตำบลบางวัน อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา 82150
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู โรงเรียนเตรียม
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านเตรียม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพังงา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนตะกั่วป่า "เสนาอนุกุล" จังหวัดพังงา
พ.ศ. 2541	กศ.บ. (การประถมศึกษา เกียรตินิยมอันดับ 1) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2552	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร